

Bà Xã Lương Thiện Của Anh

Contents

Bà Xã Lương Thiện Của Anh	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 1-3	5
4. Chương 2-1	7
5. Chương 2-2	10
6. Chương 2-3	12
7. Chương 3	15
8. Chương 3-2	17
9. Chương 3-3	20
10. Chương 4-1	22
11. Chương 4-2	25
12. Chương 5-1	27
13. Chương 5-2	29
14. Chương 5-3	32
15. Chương 6-1	34
16. Chương 6-2	37
17. Chương 7-1	40
18. Chương 7-2	42
19. Chương 8	46
20. Chương 8-2	49
21. Chương 8-3	51
22. Chương 9-1	53
23. Chương 9-2	56
24. Chương 9-3	58
25. Chương 10	61
26. Chương 10-2	64
27. Chương 10-3	66

Bà Xã Lương Thiện Của Anh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại – nông thôn Nguồn raw và convert: ngocquynh520 - diễn đàn Editor: Sóc Là Ta -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-luong-thien-cua-anh>

1. Chương 1-1

Tào Đông Minh bước xuống từ một chiếc xe buýt có tiếng động cơ đình tai nhức óc, đây là chuyến xe duy nhất đi về thôn. Anh nhìn quanh trạm dừng một chút, thời đại này rồi mà vẫn còn có loại xe công cộng thực sự quá cổ lỗ sĩ như thế này. Muốn về thành phố thì phải ngồi xe công cộng ít nhất nửa giờ, nói cách khác anh phải chờ xe bốn tiếng đồng hồ, sau đó phải chịu đựng thêm nửa giờ nữa mới có thể đến nơi, mà cũng với thời gian này anh xuất ngoại cũng còn nhanh hơn.

Lẽ đương nhiên Tào Đông Minh không phải cam tâm tình nguyện chạy đến một nơi khi ho cò gáy như thế này. Anh đường đường là con trai độc nhất của nhà họ Tào, thuộc công ty thiết kế chế tạo xe hơi cũng là một hãng xe nổi tiếng. Anh cũng sở hữu biệt thự, một đại thiếu gia không lo chuyện cơm áo. Nếu không ở quán bar là cà ôm ấp người đẹp thì cũng sẽ là nhân vật nổi tiếng được đăng lên trang nhất báo chí. Thế nhưng cũng vì một bài báo lá cải nào đó mà ba anh trong lúc nóng giận đã đẩy anh về nơi thâm sơn cùng cốc này rồi?

Gì mà sau khi du học về sẽ cho anh lấy bằng bác sĩ, gì mà sẽ tìm một giáo sư giỏi nhất để dạy anh, chỉ có điều đến buổi phải đi gặp giáo sư thì anh lại bị những thằng bạn rủ đi quán bar, ôm ôm ấp ấp những em gái xinh đẹp độn ngực dày cộm lên. Kết quả là ba anh trong lúc tức giận lại phát lệnh đẩy ả đến nơi đây để tĩnh tâm.

Ông còn nói rất êm tai, rằng vốn là vì muốn trừng phạt anh nên đưa anh đến một nơi cây không thể mọc, chim không thể sinh, thậm chí chẳng có nổi một quán ăn. Vậy làm sao anh có thể đi quán bar thâu đêm suốt sáng với chúng bạn đây? Bọn chúng học ngành y, thế rồi anh cũng theo chúng chọn ngành y, bọn chúng muốn anh lập phòng nghiên cứu thì anh cũng lập phòng nghiên cứu. Anh cũng không còn cách chọn lựa khác, không thích cũng không được.

Nhà bọn họ chỉ là một doanh nhân chuyên buôn bán lẻ thuốc tây mà thôi, tuy rằng cho tới nay cả dòng họ đều có truyền thống về y học cổ truyền nhưng không nhất thiết rằng ai muốn kinh doanh đều phải có bằng bác sĩ. Chỉ cần có đầu óc kinh doanh tốt là được. Trong cả gia đình chỉ có mình anh là con trai, có thời gian để học cái này, học cái kia, không bằng hãy tiến cử anh vào vị trí quản lý nào đó trong công ty, giao công ty cho anh tiếp quản sớm một chút, có phải rất thoả đáng rồi hay không?

Tuy rằng Tào Đông Minh rất ngang bướng và mạnh mẽ nhưng khi phải đối mặt ba mình thì anh lại không thể nào nói như vậy được, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn chấp nhận đến đây thôi.

2. Chương 1-2

Edit: Sóc Là Ta

Hai tay Tào Đông Minh càng nắm chặt ghi đông xe đạp, bánh trước xe kẹt giữa hai chân anh, gân xanh trên cánh tay nổi lên có thể thấy được là anh phải dùng sức lực khá lớn mới khiến tốc độ xe dừng lại trong phút chốc.

“A, cảm...”

“Cảm ơn cái gì, nếu không có gì thì cũng mau xuống xe, cô cho rằng tôi là siêu nhân hay sao mà có thể kéo chiếc xe bay tới bay lui như vậy.”

Người phụ nữ cuống quýt xuống xe, miệng cũng liên tục nói xin lỗi và cảm ơn.

Tào Đông Minh hận không thể đem chiếc xe đạp kia ném sang một bên, anh tự xoa cho mình bởi vì khi này dùng sức quá mạnh mà rút gân cánh tay. Còn kẻ gây ra tai hoạ này lại đang thấp giọng xin lỗi để tâm tình anh không tốt, trở nên tức giận như lúc này đây.

“Cô là trẻ con sao? Bản thân không biết chạy xe đạp à? Thời điểm xe đạp lao tới thì phải lấy chân chạm đất hay là cô sợ chân mình bị đau? Hơn nữa con đường rộng như vậy, không chạy vào đâu lại hướng về phía tôi?”

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi, tay anh đau lắm à?” Người phụ nữ kia thân thiết nhìn anh, lập tức bị anh trợn mắt nên lại cúi đầu nói: “Xin lỗi, vì lúc này quá sợ hãi, nhìn thấy ven đường có người liền theo bản năng lao tới, anh có bị thương không? Để tôi dẫn anh đến bác sĩ.”

“Đi bác sĩ sao? Bộ chung quanh đây có bệnh viện sao? Quên đi thôi, thực sự là xui xẻo.” Tào Đông Minh tự nhận mình xui xẻo, không liên quan đến người phụ nữ kia. Anh xoay lưng bắt đầu chuẩn bị rời khỏi đây.

Ba lô của anh đâu rồi? Chiếc ba lô màu đen của anh đâu?

“A!” Lần này đổi lại là Tào Đông Minh kêu to, cuối cùng anh cũng biết vừa nãy nghe được tiếng “phịch” kia là gì, đó là tiếng ba lô của anh rơi vào hồ cá. Lúc người phụ nữ kia va vào anh thì cũng chính là lúc anh thả ba lô ra. Kết quả là anh đã tóm được ghi đông xe đạp, hai chân anh kẹp bánh xe phía trước và cũng vừa lúc ba lô anh bị rơi vào trong hồ cá.

“Đều là tại cô, cô có biết đó là toàn bộ gia sản của tôi không? Nếu như không có nó, tôi phải làm sao bây giờ?” Tào Đông Minh nằm nhoài người ra hồ cá nhìn xuống, ngay cả bóng dáng cũng đều không thấy, huống chi hồ cá rất sâu.

“Toàn bộ gia sản sao?” Người phụ nữ trông đáng đáp anh có vẻ lo lắng thì cũng cảm thấy lo lắng theo: “Xin hỏi... anh bị rơi mất thứ rất quan trọng sao?”

“Đúng đấy.” Anh quay đầu lại, trong mắt ánh lên lửa giận hừng hực như muốn đốt cô luôn “Tôi đã làm rơi mất một thứ vô cùng quan trọng. Tất cả đều tại cô, lần này cô không sao nhưng tôi có khả năng ở lại chỗ này hậm hực mà chết.”

“Vậy tôi giúp anh tìm kiếm.” Người phụ nữ kia vừa nói vừa bước tới, như là chuẩn bị muốn nhảy xuống hồ.

“Tôi cảnh cáo cô, không được đến gần tôi thêm nữa.” Anh đứng dậy, cố tình giữ một khoảng cách với cô, trong lòng âm thầm tiếc hận món bảo bối của mình.

Tuy rằng ba lô anh là loại không thấm nước nhưng trước lúc rơi xuống khẳng định là khóa kéo bị kéo nhiều lần nên cũng sớm bị hỏng rồi. Làm uống công anh đã chuẩn bị chu đáo, lẽ nào ông trời cũng muốn giúp đỡ cho ba mẹ anh và người phụ nữ xui xẻo này chính anh đến chết?

“Thật sự xin lỗi anh.” Cô nhìn sắc mặt anh trắng bệch, giống như trời sập đến nơi, nói: “Vật này là của anh chứ?” Người phụ nữ kia nhìn thấy chiếc điện thoại di động còn nằm trên đất, cô lặng lẽ cầm lên, cẩn thận đưa tới trước mặt anh.

Tào Đông Minh nhìn chiếc di động một chút, vừa nãy do anh sợ cô rơi vào trong nước và cũng vì muốn chặn cô lại nên trong nhất thời không cẩn thận ném điện thoại di động ra xa. Quả nhiên anh là loại người không thích hợp làm chuyện tốt, lại tình cờ lương tâm phát hiện ra vẫn còn một món bảo bối ở lại với mình.

Vừa bấm nút gọi điện thoại di động, anh cũng phát hiện đường dây đang bận.

“Alo, ông nội?” Anh hướng vào điện thoại di động hỏi một câu.

Di động lập tức truyền đến giọng của ông nội già nua đang quở trách anh “Tên tiểu tử này, gọi điện thoại lại không nói lời nào? Ông còn tưởng rằng cháu đã bị người ta bắt cóc đang định báo cảnh sát đây. Cháu thấy thân thể ông đây vẫn còn khoẻ mạnh nên muốn thử xem tim ông có vấn đề hay không hả? Tên nhóc con này.....”

“Ông nội, nghe con nói.” Anh cũng đem đầu đuôi câu chuyện nói một lần, đặc biệt là tỉ mỉ miêu tả “người phụ nữ kia từ đâu xuất hiện hại anh thăm đến cỡ nào”. Những chi tiết nhỏ như vậy được anh kể ra, hi vọng ông nội anh có thể đồng tình cũng như khen ngợi anh thấy việc nghĩa thì hăng hái làm.

Vừa nãy lúc anh nổi nóng, ông nội anh cũng nghe được trong điện thoại, xác thực anh đã đến thôn Tiểu Khê. Vì thế, ông nội anh không quan tâm đến việc anh đang vui vẻ hay không mà trái lại lập tức hỏi anh: “Cháu đến thôn Tiểu Khê rồi à? Người phụ nữ vừa nãy cháu kể có phải là Đại Dung không?”

“Đại Dung?” Anh nhìn người phụ nữ kia một chút, thấy cô ấy vẫn còn đang sưng sờ thì hỏi: “Cô tên là Đại Dung sao?” Sau đó mới thấy cô ấy gật đầu tán thành.

“Hèn chi ông nghe giọng rất quen. Ông nói này, cháu là đứa cháu chẳng ra gì, cháu nói Đại Dung chạy xe đạp từ trên đường dốc lao xuống còn suýt chút nữa lọt vào hồ cá à? Cháu không chăm sóc cho cô ấy thật tốt lại dám mắng cô ấy sao? Cháu ở đó chờ ông, xem ông trừng phạt cháu như thế nào. Cháu phải nhớ kỹ, ở nơi đó chờ ông, không được để cô ấy rời đi, ông lập tức tới đón các cháu.” Nói xong, ông cũng liền ngắt điện thoại.

Tào Đông Minh kinh ngạc nhìn điện thoại di động, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang căng thẳng vô tội của Đại Dung.

Đầu tiên nhìn cô thế nào lại khiến ông nội gọi cô ấy với giọng điệu thương yêu cưng chiều như vậy? Mới nhìn rõ ràng cũng không kém mình bao nhiêu tuổi mà ông chỉ gọi anh là “tiểu tử thú vị chẳng ra gì”, chưa bao giờ ông lại gọi anh với giọng điệu thân thiết như vậy, thân thiết đến nỗi khiến cho người ta nổi da gà.

Quan trọng hơn chính là anh là cháu trai ruột, mà khi nhắc đến anh, ông lại không vui vẻ như vậy nhưng khi nghe đến tên của người phụ nữ suýt chút nữa ngã chổng vó thì ông căng thẳng đến đời mạng. Sao lúc này anh lại có cảm giác ông lái xe đến không phải vì muốn đón cháu trai như anh đây mà chỉ là vì cô gái tên Đại Dung đang đứng trước mặt anh?

Sau mười lăm phút, Tào Đông Minh cũng cùng Đại Dung ngồi lên xe của ông nội Tào.

Tào Đông Minh cảm thấy suy đoán của mình quả nhiên không sai, dọc theo đường đi ông nội đều hỏi han ân cần người phụ nữ kia, hoàn toàn không nhìn thấy đứa cháu trai đã một năm không gặp này. Hơn nữa dựa vào cái gì mà người phụ nữ kia lại được ngồi ở vị trí kế bên tài xế, còn anh phải ngồi ở phía sau? Nghe giọng nói người phụ nữ kia dịu dàng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ông nội mình vừa nói vừa cười thì anh đột nhiên có loại cảm giác không ổn. Chẳng lẽ ông nội anh luôn đối xử thân thiết với những đứa cháu như thế này sao?

Trong nháy mắt, trong đầu của Tào Đông Minh liền xuất hiện hình ảnh báo chí đăng tin người già sống một mình thường cảm thấy cô đơn, tâm hồn luôn yếu đuối. Nghĩ tới đây anh rung mình một cái, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, cảm thấy mình muốn mau chóng về nhà ông nội thôi.

Nhà ông nội của Tào Đông Minh được trang trí theo lối kiến trúc của Nhật, mùa này không cần quạt điện, chỉ cần mở cửa sẽ thoáng, gió nhẹ mát lạnh thổi vào phòng khách.

Từ miệng ông nội, anh biết được người phụ nữ này, tên là Lâm Đại Dung, là con gái của người bán hoa ở thôn Tiểu Khê này. Cô ấy là người giao hoa, chủ yếu cung cấp hàng cho nội thành, tiệm bán hoa xem như là kinh doanh rất ổn.

Ngày hôm nay cô tự mình lái chiếc xe vận tải nhỏ đi giao hàng, kết quả xe đi đến nội thành thì bị đứt thắng nên phải sửa chữa hơn bốn ngày mới xong. Vì thế, sau khi đứng chờ xe công cộng hơn bốn giờ đồng hồ mà vẫn chưa bắt được xe nên cô đành mượn chiếc xe đạp này trở về.

Đã từ rất lâu Lâm Đại Dung không chạy xe đạp về nhà nên lúc này mới xảy ra sự việc đáng tiếc trên sườn dốc như thế này.

“Cháu đụng vào Đông Minh cũng là do duyên phận.” Ông nội Tào vỗ vào tay Lâm Đại Dung cười ha ha, dáng vẻ rất vui tươi “Cháu không có chuyện gì là tốt rồi, lần sau nếu gặp lại tình huống như thế này thì hãy gọi điện thoại cho ông. Ông sẽ đi đón cháu.”

“Như vậy sao được ạ, là do cháu không cẩn thận.” Lâm Đại Dung mỉm cười áy náy với ông, ngược lại cô lại nhìn Tào Đông Minh với ánh mắt cảm kích, nhưng đáp lại chỉ thấy sắc mặt của Tào Đông Minh dần dần tái xanh.

3. Chương 1-3

Ông nội vẫn cầm lấy tay cô không buông, rốt cuộc chuyện này có nghĩa là sao đây? Ánh mắt Tào Đông Minh nhìn chăm chú vào cảnh tượng ân ái của hai bàn tay một lớn một nhỏ đan xen vào nhau ở trước mắt mình.

Lâm Đại Dung còn nói cái gì mà cô áy áy náy, thực ra da mặt cô ta căng bản dày đến thế là cùng. Xem ra cô ấy cũng đã rất quen thuộc với việc bị ông nắm tay sờ tới sờ lui rồi mà, thậm chí trước mặt anh cũng dám như vậy. Có phải ông không muốn cho đứa cháu này chút thể diện nào hay sao?

“Xin lỗi vì đã làm hỏng đồ vật quan trọng của anh.” Lâm Đại Dung cho rằng sờ dĩ anh có sắc mặt khó coi như vậy cũng bởi vì đồ vật quan trọng của anh đã rơi vào hồ cá. Cô lại tiếp tục nói: “Tôi nhất định sẽ đền cho anh.”

“Đền sao? Cô đền nổi sao?” Tào Đông Minh tự nhiên cảm thấy tức giận, rõ ràng là anh liêu minh đỡ xe đạp mà ông nội cũng chẳng thèm hỏi thăm về vết thương của anh, chỉ một mực hỏi đến cô gái này xem cô ấy có bị thương ở đâu hay không?

“Đông Minh, sao cháu lại có thái độ hung dữ với cô ấy thế?” Ông cụ lườm anh một cái “Món đồ gì mà ghê gớm như thế, chắc chỉ là máy tính chạy bằng điện. Mỗi lần cháu đến đây chỉ biết chơi những thứ đó thôi. Cảnh vật thiên nhiên nơi đây thật sự rất tươi đẹp, vừa lúc những thứ đó cũng không còn, ông đỡ phải nhìn cho chóng mắt.”

Tào Đông Minh bị một câu nói này của ông nội mà á khẩu không nói ra được. Xưa nay anh còn có thể tranh luận với ba mẹ mình nhưng cũng không dám cùng ông nội tranh luận. Chỉ khác, là lần trước ông sẽ bênh vực anh lúc ở trước mặt ba anh còn lần này dĩ nhiên không hề nghĩ ngợi ông thiên vị người phụ nữ trước mặt này mà thẳng thừng trách cứ anh.

“Ánh mắt đỏ của cháu có nghĩa là gì? Còn không mau đi rót cốc nước cho Đại Dung, tạ tội vì vừa nãy cháu dám vô lễ.”

“Ông à, không cần đâu.” Lâm Đại Dung kinh ngạc đến há hốc miệng.

“Sao lại không cần? Nó đối với con hung dữ như vậy mà, trong điện thoại ông đều nghe thấy hết. Đứa cháu này càng ngày càng ra gì.” Ông Tào liếc mắt nhìn Tào Đông Minh “Nhớ pha cốc Hồng Trà cho Đại Dung, cô ấy rất thích uống trà xanh, mà phải lấy chiếc cốc màu đỏ bên phải tủ bát đấy. Đừng lấy nhầm.”

Tào Đông Minh trừng mắt nhìn, thậm chí ngay cả lý do dành riêng cho cô ấy cũng có sao?

Thân là người sáng lập ra công ty, ông nội cũng không phải một doanh nhân hiền lành gì. Xưa nay ngay cả con trai ruột, cháu đích tôn, ông đều không thèm để ý nữa, thế mà không biết người phụ nữ kia là thần thánh phương nào lại khiến ông nội anh quan tâm đến như vậy?

Lẽ nào ông nội anh thật sự là một ông lão hồ đồ, ở tuổi này không thể tiết chế chính mình được hay sao?

Trong lúc Lâm Đại Dung muốn trở về thì ông nội ra mệnh lệnh cho Tào Đông Minh nhất định phải đưa cô về nhà. Điều này, Tào Đông Minh đã sớm chuẩn bị tâm lý, anh đường đường là một thiếu gia nhà họ Tào, đi đến nơi nông thôn hẻo lánh này lại làm một người hầu bảo vệ cho một cô gái sao? Nhưng lần này anh cũng không có biểu hiện ra bất kỳ bất mãn nào, lặng lẽ đẩy xe đạp tỉ mỉ đi ở bên cạnh Lâm Đại Dung.

Nhìn kỹ người phụ nữ này, cô ấy cũng khá đẹp, da dẻ hồng hào, không có vẻ như người quanh năm bươn chải bên ngoài nắng gió, tóc cũng vừa đen vừa mượt không biết cô dùng nhân hiệu gì để chăm sóc tóc kỹ thế. Dáng người cao gầy, tuy rằng không thể so với những người mẫu nhưng vóc người rất tốt, chỉ có điều cô mặc chiếc váy quá dài che lấp hết cả đôi chân thon thả của mình. Lại nói thời đại này còn có ai lại vừa mặc váy vừa mặc thêm chiếc quần dài tới gối màu trắng bên trong nữa? Hay là đây là trang phục ông nội anh yêu thích? Nghĩ tới đây anh bỗng cảm thấy nổi da gà.

“Việc kia...” Lâm Đại Dung dừng bước, khuôn mặt lộ ra vẻ ướm hồng nói “Xin hỏi trên mặt tôi có dính vật gì sao?”

“Hả? Không có.” Lúc này Tào Đông Minh mới phục hồi tinh thần lại, nhìn chăm chăm cô gái được ông xem trọng. Có điều anh cũng không tỏ vẻ cáu kỉnh hay bần gắt mà ngược lại trong lòng anh có chút đề phòng. Nhìn thấy cô cứ cúi đầu bước đi khiến anh có chút để ý. Trong lòng anh thầm oán than rằng cô ở trước mặt anh giả bộ thanh thuần nhưng kỳ thực trong lòng đang có chuyện mờ ám. Cô ấy muốn lừa gạt anh thì chắc còn phải đợi đến một trăm năm nữa đi.

Tào Đông Minh cố gắng ép mình nở rộ ra một nụ cười tươi vui nói: “Cô cũng quen thân với ông nội, hay là cứ trực tiếp gọi tôi là Đông Minh đi. Tôi và ông nội cũng gọi cô là Đại Dung được không?”

Lâm Đại Dung ngẩng đầu nhìn lại anh một chút, một đôi mắt đen láy như suối nước long lanh cùng mái tóc dày đặc, lông mi nhỏ dài như hai cây quạt nhỏ đang từ từ mở ra khiến tim Tào Đông Minh như ngừng thở. Anh sững sốt một chút, cảm thấy trong lòng có chút rung động.

Cô gạt đầu ý muốn biểu hiện sự hào phóng nhưng vẫn không che giấu nổi nụ cười ngượng ngùng trên khuôn mặt cô.

Tào Đông Minh hít sâu một hơi, không ngờ với khả năng dày dặn kinh nghiệm của mình như thế lại bị chút kỹ xảo thô sơ của cô làm ảnh hưởng. Trước tiên, anh nhất định phải thăm dò mối quan hệ giữa người phụ nữ này và ông nội là thế nào. Trong tâm trí anh, hình tượng của cô cũng không giống với những cô gái nông thôn lắm, lại nghĩ tới hình ảnh cô cùng ông nội diễn cảnh thân mật lúc này thì anh nghĩ mình tuyệt đối không thể xem nhẹ người phụ nữ này. Anh phải nghĩ cách tiếp cận cô ta.

Tào Đông Minh mở miệng hỏi: “Đại Dung, ông nội tôi một mình ở nơi này, chúng tôi mấy lần cầu xin ông trở về, thậm chí chỉ muốn mời người hầu đến giúp ông trong sinh hoạt hàng ngày nhưng đều bị ông từ chối. Ông nội tôi là người rất ngoan cố, cô ở chung với ông chắc chắn rất mệt đúng không?”

Lâm Đại Dung liền vội vàng lắc đầu: “Không đâu, sao lại như vậy được? Ông đối xử với tôi rất tốt, thường mời tôi ăn một ít bánh ngon. Cũng có lúc hai người cùng nhau quét sân, dọn dẹp khiến tôi cũng quên đi mệt nhọc, buổi tối cũng sẽ nhân nhượng cùng tôi đóng cửa hàng lúc tám giờ, có lúc còn kể chuyện xưa cho tôi nghe... Đúng rồi, anh có từng nghe chuyện ông nội từng đào mộ khi còn trẻ chưa?”

Nghe đến mấy chuyện này, Tào Đông Minh ngây người như phỗng. Vừa nhắc tới ông nội, Lâm Đại Dung như có phần vui vẻ mà anh cũng chưa từng nghe ông nội kể chuyện đào mộ. Một điều lạ là đây là lần đầu tiên ông nội lại mở lòng kể chuyện của mình cho cô nghe, hơn nữa còn là chuyện liên quan đến thời xưa của mình. Bọn họ còn cùng uống trà, quét tước còn đồng thời xem ti vi, hơn nữa còn cùng nhau đóng sập hàng lúc tám giờ.

Anh chỉ muốn tìm cách tiếp cận cô, lại không nghĩ tới cô lại đem hết chuyện của bọn họ nói với anh khiến anh sợ hết hồn. Lẽ nào cô cũng nhận ra được dịch ý của anh, giống như anh đang giấu diếm lập trường của chính mình?

“Vậy cô không ngại ở cùng với ông nội của tôi sao? Ông ấy cũng đã bảy mươi mấy tuổi rồi.” Tào Đông Minh nhìn về mặt ngây thơ, của Lâm Đại Dung, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc “Nghe ông nói cô ở cùng ba

mẹ, bọn họ cũng không ngại sao?”

“Chắc không đâu.” Lâm Đại Dung thoải mái nhìn anh “Mà tuổi tác của ông có lớn thì có quan hệ gì? Tại sao tôi lại để ý đến thái độ của ba mẹ mình?”

Tào Đông Minh hít sâu một hơi, được rồi, bây giờ anh cũng đã thực sự chứng thực. Tuy rằng anh chưa biết mục đích cô ấy quan tâm đến ông nội là vì tiền bạc hay là con người ông nhưng dù thế nào thì anh cũng cảm thấy khả năng thứ nhất có độ khả thi khá lớn.

Tào Đông Minh thở dài kích động, là cô diễn quá tốt khiến anh cảm thấy tiếc hận sao? Nhìn cô trông giống một cô gái thanh thuần sao lại hành xử giống như những cô gái làng chơi ngoài quán kia? Không ngờ cô lại là một người phụ nữ quyến rũ một lão già để chờ phân chia tài sản. Chuyện này làm sao có thể khiến người ta không thở dài?

“Sao vậy? Sắc mặt anh không tốt lắm, có phải cánh tay còn đau?” Lâm Đại Dung lộ ra vẻ mặt lo lắng “hay là đến nhà tôi, tôi giúp anh sát trùng vết thương?”

“Không cần, sao cô biết cánh tay tôi đau?”

“Vừa nãy lúc anh cầm cái ly, tay vẫn đang run lên nên tôi nghĩ có phải trong lúc cứu tôi, anh đã dùng sức...” Giọng Lâm Đại Dung càng nói càng nhỏ giống như ái ngại vì mình đã quan sát anh kỹ như thế “Tôi còn chưa trực tiếp nói lời cảm ơn anh đấy.”

“Cảm ơn cái gì? Bình thường cô ”Chăm sóc” ông nội tôi tốt như vậy, tôi cũng còn chưa cảm tạ cô đấy.” Tào Đông Minh nở nụ cười “Ông nội nói rất đúng, tôi gặp được cô ở đây cũng là duyên phận, ngược lại tôi ở đây cũng không có chuyện gì để làm, mà tôi cũng phải ở đây mấy ngày nữa nên nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói.”

Không nghĩ tới Tào Đông Minh lại nói ra những lời khách sáo như vậy, ánh mắt Lâm Đại Dung nói: “Có thật không? Như vậy trong chuyện làm ăn anh có thể giúp không?”

Tào Đông Minh không hề nghĩ ngợi liền gật gù, nhà cô mở cửa hàng bán hoa. Nếu như có thể tiếp xúc gần gũi với người nhà của cô thì càng có thể thám thính tình hình kỹ hơn nữa, mà việc tưới cây cũng chỉ là những việc nhỏ nhặt mà thôi.

4. Chương 2-1

Một buổi sáng sớm, Tào Đông Minh bị ông cụ Tào vốn muốn ngăn cản anh ra khỏi nhà nhưng khi biết anh muốn đi giúp đỡ Lâm Đại Dung thì ông cụ lần đầu tiên cũng nở nụ cười thật tươi với anh.

Sau khi đến nơi hẹn với Lâm Đại Dung thì anh thấy cô đã đứng ở nơi đó chờ sẵn rồi. Cô mặc chiếc quần jeans màu lam đậm phối hợp áo sơ mi trắng, tóc cột cao thành đuôi ngựa ở phía sau, so với lần đầu gặp gỡ quả thật có cảm giác khác lạ hơn rất nhiều.

Lâm Đại Dung nở nụ cười nhợt nhạt với anh, nụ cười này khiến Tào Đông Minh anh cảm thấy có chút không dễ chịu. Ngàn vạn lần anh không nghĩ tới chính là Lâm Đại Dung không dẫn anh đến tiệm buôn bán hoa mà là đi theo hướng ngược lại.

Trên đường đi, Lâm Đại Dung gặp bất cứ ai cũng đều cúi đầu chào hỏi, từ bà cụ, ông cụ, cũng có người trẻ tuổi, thậm chí có vài người thân thiện còn dừng lại trò chuyện đôi câu với cô, sau đó lại bí mật nhìn người đàn ông bên cạnh cô một chút. Điều này càng khiến trong lòng Tào Đông Minh không chút nào dễ chịu, thậm chí anh còn nhận ra người làm vườn gần đó cứ nhìn anh chằm chằm. Lúc này anh có cảm giác mình giống như bị người khác quan sát và theo dõi một cách khắt khe, chặt chẽ.

Hai người đi rất lâu rồi, cho đến khi Tào Đông Minh cũng không còn kiên nhẫn được nữa, vừa định mở miệng hỏi thì thấy một nơi không hề thú vị chút nào hiện ra và Lâm Đại Dung đang dẫn anh đến một nơi được gọi là... nhà trẻ.

Lâm Đại Dung rất tự nhiên dẫn anh vào, nhìn dáng vẻ cô như vậy, anh cũng đoán biết được rằng cô không đi sai chỗ.

Tâm tư Tào Đông Minh có chút hỗn loạn, đối với chiều cao của anh thì anh hiển nhiên quá mức thấp bé trong khi leo lên thang lầu nhỏ bé này. Hai bên vách tường đều là những sắc màu rực rỡ dùng bút sáp màu vẽ ra những bức tranh đẹp tuyệt. Ngay lúc này, anh đột nhiên có cảm giác mình đang bị lừa một cách đáng thương.

“Đại Dung, đây chính là người thầy giáo em nói sẽ dạy ở đây sao?” Ở cầu thang bỗng xuất hiện một bóng dáng của một người phụ nữ tầm khoảng bốn mươi tuổi đang vừa đi tới vừa cười cười.

“Viên Trường.” Lâm Đại Dung nhiệt tình giới thiệu: “Vị này chính là Triệu Viên Trường, còn người này chính là ngày hôm qua em có nhắc đến trong điện thoại - cháu nội của ông cụ Tào - Tào Đông Minh.”

Triệu Viên Trường hoà hảo đưa tay về phía anh nói: “Cảm ơn anh, anh có thể đến đây giúp đỡ chúng tôi, thực sự là quá tốt rồi.”

Tào Đông Minh nhìn cái tay đang đưa ra lại nhìn Lâm Đại Dung đang nở nụ cười, dường như trong nụ cười kia có chút mong đợi khiến anh biết rõ mình sẽ không còn đường lui. Cuối cùng anh cũng đưa tay vươn ra ngoài nói: “Triệu Viên Trường, chào cô.”

“Nghe nói hôm qua cậu mới tới đây, thực sự là khổ cực cho cậu rồi. Ở nơi này trẻ con rất nghịch ngợm nhưng bọn chúng đều rất ngoan. Nghe Đại Dung miêu tả thì tôi nghĩ cậu cũng có thể cùng bọn chúng hoà hợp.”

“Viên Trường, chị yên tâm, Đông Minh là một người rất tốt, những người bạn nhỏ ở đây nhất định sẽ rất yêu thích anh ấy, điểm ấy em có thể bảo đảm.” Lâm Đại Dung chỉ lo Triệu Viên Trường đang nghi ngờ Tào Đông Minh nên cô lên tiếng bảo đảm nói.

Lâm Đại Dung đang nói chuyện với Triệu Viên Trường, cũng vừa nói vừa nở nụ cười thoải mái. Cô thoải mái đến mức gần như anh không tồn tại nơi này, còn nói anh giúp người làm niềm vui, còn nói bất kể được gì mất gì thì anh cũng không màng, còn nói tâm địa anh thiện lương. Giờ phút này anh thật hiếu kỳ rằng cô từ đâu nhìn ra những chuyện đó, hơn nữa chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Sau khi Triệu Viên Trường rời đi, Lâm Đại Dung nói muốn dẫn anh đến thăm bọn trẻ. Tào Đông Minh cũng không còn cách nào khác đành cố gắng duy trì trạng thái ổn định trong lòng mình, đưa tay ngăn cản cô, suy nghĩ hồi lâu mới nhẹ giọng mỉm cười hỏi cô: “Đại Dung, cô nói là chuyện làm ăn cần giúp đỡ, sẽ không là...”

“Chính là đến nhà trẻ này làm thầy giáo trong một tuần.” Lúc này Lâm Đại Dung mới ý thức được điều gì đang sắp đến nên cô có chút hốt hoảng hỏi anh: “Không phải là tôi muốn gây thêm nhiều phiền phức với anh nhưng bởi vì anh không có điện thoại nên tối ngày hôm qua tôi đã điện thoại đến nhà ông nội Tào báo với ông rồi.”

Tào Đông Minh vẫn một mực duy trì nụ cười khó coi kia, lắc lắc đầu nói: “Sao lại phiền phức chứ? Chỉ là tôi cho rằng cô nói giúp đỡ là chỉ ở tiệm bán hoa thôi.”

Chẳng trách vừa nãy ông nội lại vui vẻ như vậy, ông nội biết rõ từ nhỏ đến lớn anh ghét nhất là trẻ con và động vật nhỏ. Hiện giờ, anh chỉ có thể trách mình trước đó không hỏi rõ ràng, để bây giờ ra sự việc này thực sự là cười hổ khó xuông. Nếu bây giờ anh trở về nhà, tám phần mười chắc chắn sẽ bị ông nội đánh chết.

“Tiệm bán hoa đã có ba mẹ tôi lo rồi, ngày hôm qua là ngày chủ nhật, nhà trẻ nghỉ nên tôi mới giúp đỡ đi giao hàng.” Lâm Đại Dung nói: “Tôi chính là giáo viên dạy trẻ, bởi vì trẻ con ở thôn Tiểu Khê này rất ít nên lớp mầm và lớp chồi cùng học chung, mà giáo viên cũng chỉ có ba người.”

“Ngày hôm trước có một thầy giáo bởi vì bị đau ruột thừa nên phải nằm viện, mà lại sắp có hoạt động trong ngày quốc tế thiếu nhi trong nhà trẻ. Tôi không thể mời ai khác, vì thế mới mặt dày mời anh đến giúp đỡ, còn tưởng rằng anh đã nghe ông cụ Tào nói rồi, cũng do tôi không nói rõ với anh.” Ngày hôm qua gặp mặt, sợ dĩ cô không nói rõ ràng với anh là bởi vì cô muốn trước tiên báo với Viên Trường. Dù sao Tào Đông

Minh cũng không phải giáo viên chuyên nghiệp, cũng không có kinh nghiệm dạy học ở nhà trẻ nên cô không biết Viên Trường có đồng ý để anh giúp đỡ hay không.

Lâm Đại Dung ý thức được lúc này đột nhiên mình cảm thấy lúng túng luống cuống giống như không biết làm thế nào cho phải.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của cô đứng đó, Tào Đông Minh không nói gì nữa, ngược lại lúc này anh cũng không có đường lui. Trong lòng anh than vắn thở dài mấy lần, cuối cùng nhắm mắt nói: “Cô cũng chớ suy nghĩ quá nhiều, tôi không có vấn đề gì.”

Đó là lời anh tự an ủi mình, đây là vì muốn tiếp cận với cô nên chịu khổ cực vì gia tộc mình một chút, kể cũng đáng.

“Thật sao? Thật sự rất xin lỗi, con người của tôi có lúc hồ đồ không nắm rõ được tình hình. Nếu như anh không muốn thì cũng cứ nói ra, thật sự không cần lo lắng cho tôi đâu. Vì nếu như anh không trực tiếp nói ra thì tôi có lúc cũng sẽ không hiểu nổi ý của người khác.”

Tào Đông Minh lườm một cái, vẻ mặt của người phụ nữ ngớ ngẩn này có nghĩa là gì? Cô thật sự coi anh là giúp người làm niềm vui sao? Hay là da mặt mỏng? Hay là ông ba phải? Dáng vẻ uỷ khuất như mới vừa bị anh bắt nạt.

Tào Đông Minh cũng chẳng muốn lại nói lý với Lâm Đại Dung, anh chỉ hàm hồ nói qua loa vài câu, đầu đang suy nghĩ mình thật đáng thương khi cùng một đám nhóc vây quanh suốt một tuần lễ dài đằng đẳng.

Theo Lâm Đại Dung đi vào phòng học, ngay lập tức hai mắt Tào Đông Minh tối sầm lại, lập tức bị mười mấy đứa tiểu quỷ với chiều cao bất nhất vây quanh lại đến mức nước chảy không lọt. Chẳng biết những người dân ở thôn Tiểu Khê này đã bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy người xa lạ như anh đây? Mà anh cũng không phải đại minh tinh màn bạc gì.

“Cô Lâm, đây là bạn trai của cô sao? Bạn trai của cô thật cao lớn, thật đẹp trai.” Một người bạn nhỏ có dáng vóc cao hơn một chút kéo tay Lâm Đại Dung.

Tào Đông Minh hừ một tiếng, không giống với Lâm Đại Dung đang đứng đó lúng túng, anh chỉ cảm thấy những đứa bé này thật ngoan so với tưởng tượng trong lòng anh, thậm chí chúng còn rất tinh mắt.

“Dung mạo thật giống ba em lúc còn trẻ.” Một người bạn nhỏ khác bổ sung.

Nghe được câu này, trong phút chốc gương mặt Tào Đông Minh thoáng chút cứng ngắc.

Ngược lại Lâm Đại Dung lại dường như rất quen thuộc với cách ứng đối của những người bạn nhỏ này. Cô vừa mở miệng thì, bọn nhỏ đều yên lặng như những bé ngoan nhìn chăm chăm cô thế nào.

Cô bắt đầu giới thiệu anh với những người bạn nhỏ ở đây: “Bởi vì thầy Phùng bị bệnh nên tuần này thầy Tào sẽ dạy các em, các em có muốn nghe giọng của thầy ấy không?”

“Ồ ồ ồ!” Những tiếng trả lời chệnh lệch khiến Tào Đông Minh nhú mày, nghĩ đến đàn khỉ con trên núi Hoa Quả Sơn.

Nơi này là nhà trẻ duy nhất trong thôn Tiểu Khê, cũng chỉ có mười hai lớp, năm lớp lá, ba lớp chồi, bốn lớp mầm. Bởi vì nhân số quá ít nên mọi đứa trẻ đều tập trung học cùng một phòng, chỉ do ba giáo viên đảm nhiệm. Mà Tào Đông Minh lại có cảm giác may mắn vì Lâm Đại Dung chỉ giao cho anh dạy những đứa trẻ lớp chồi.

Cô phụ trách những đứa trẻ ở lớp lá dạy môn Anh ngữ, còn giáo viên chồi đang kể chuyện cũ cho bọn nhỏ nghe, mà Tào Đông Minh thì lại không có việc gì, bởi vì anh phụ trách lớp vẽ cho bọn nhỏ. Đây là ngày đầu tiên anh nhận nhiệm vụ nên có thể chưa quen. Qua đó cũng có thể thấy được Lâm Đại Dung đối với anh có bao nhiêu săn sóc.

Cứ mỗi ba phút, Tào Đông Minh lại cúi đầu xem đồng hồ đeo tay một lần, mỗi lần anh đọc sách ở nhà cũng chưa từng giống như bây giờ, trong lòng luôn hi vọng thời gian có thể trôi qua nhanh một chút. Khi ngẩng đầu nhìn lên nhìn thì thấy ba người kia nghiêm túc vẽ bùa vẽ quỷ cho mấy người bạn nhỏ, anh lại an ủi

mình, nếu như mỗi ngày đều có thể dọa bọn trẻ như thế thì cũng coi như là một chuyện tốt. Bọn chúng tốt nhất yên lặng đừng tìm anh gây sự vì mục đích của anh không phải là đến đây để dạy dỗ bọn trẻ.

Tào Đông Minh vừa quét ánh mắt về phía Lâm Đại Dung, trong tay cô vừa cầm một quyển sách Anh ngữ dành cho trẻ em vừa dạy năm đứa trẻ cách đánh vần quả chuối là như thế nào, sau đó lại đưa hình ảnh quả táo duy nhất trong sách chỉ về cho bọn chúng.

Thời điểm cô đọc sách thì trên mặt đều là nụ cười, một nụ cười không giống như lúc bình thường. Lúc bình thường cô cười với ánh nhìn thẹn thùng hoặc lễ phép mà trong lúc này, cô cho người khác cảm nhận một nụ cười thật vui tươi hoà ái, cười đến không hề phòng bị. Nói như vậy, cô cũng sẽ cười với ông nội như thế...

5. Chương 2-2

Một tiếng khóc chói tai ngăn cản dòng suy tưởng trong đầu Tào Đông Minh. Ngay tại lớp anh có một bé trai đột nhiên khóc to, nhìn sang thì anh thấy có một giáo viên đang dỗ dành cậu bé nhưng cũng không có hiệu quả gì.

Tiếng khóc ấy khiến Tào Đông Minh cảm thấy phiền lòng, dĩ nhiên là vào lúc không ai chú ý tới anh thì anh buồn bực trừng mắt nhìn đứa bé kia.

“Sao vậy con?” Nghe người bạn nhỏ khóc đến thương tâm, Lâm Đại Dung bước tới hỏi.

“Cũng không có chuyện gì.” Giáo viên kia cười cợt nói: “Tiểu Kiệt tè ra quần, tớ chỉ muốn dẫn cậu bé đi thay đồ nhưng cậu lại không chịu, còn tỏ ra mình đang giận dỗi đấy.”

“Nhưng cô giáo là nữ.” Cậu bé có tên Tiểu Kiệt nói.

“Thật không có cách nào.” Lâm Đại Dung nặn nặn bóp bóp khuôn mặt Tiểu Kiệt “Bởi vì Tiểu Kiệt là con trai mà cho nên cũng sẽ biết thẹn thùng.”

“Ôi, vậy mà làm cô la đến khản cổ, thực sự là hao tổn tâm trí.” Giáo viên kia thở dài nói: “Nếu như chúng ta có giáo viên nam thì tốt rồi.”

Giáo viên nam... nghĩ là việc không liên quan tới mình nên Tào Đông Minh lại nhìn đồng hồ đeo tay một lần nữa. Lúc ngẩng đầu lên thì chỉ nhìn thấy hai ánh mắt nóng rực đến nỗi khiến người ta lạnh hết cả sống lưng, tầm mắt bất chính mờ ám khóa chặt trên người mình. Tào Đông Minh có cảm giác chần chẫn sắc mặt của mình nhất định Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,rất khó nhìn, chắc hai người phụ nữ này cũng phải biết xem sắc mặt của đối phương chứ.

“Đông Minh, phiền anh có thể dẫn Tiểu Kiệt đi thay quần không?”

Người phụ nữ này chắc ở bên cạnh những đứa trẻ này lâu quá nên não bộ cô có chút vấn đề chăng? Tào Đông Minh lo lắng hết nhìn bên trái lại xoay sang bên phải, lại không nghĩ ra lý do nào để giải vây cho mình, cũng không thể nói mình nhìn đứa trẻ này cảm thấy rất buồn nôn, rất phiền phức.

“Đúng vậy, vậy xin nhờ anh. Anh ra ngoài quẹo phải và tiếp tục đi thẳng một lát là sẽ thấy toilet.” Giáo viên lớp mẫu giáo cũng không khách khí, cứ vậy mà đẩy Tiểu Kiệt vào tay anh nói tiếp: “Ồ đây chờ một chút, tôi đi lấy quần để anh thay cho nó.”

Ồ? Tào Đông Minh có chút không phản ứng kịp, chuyện này xảy ra nằm ngoài dự liệu của anh. Tiểu Kiệt đột nhiên nắm chặt tay anh, cũng không khóc không náo loạn nữa, thậm chí cậu còn nhảy đôi mắt to tròn nhìn anh và nở nụ cười.

Anh quay đầu về phía Lâm Đại Dung để tìm ánh mắt cầu cứu nhưng Lâm Đại Dung cũng cười thật tươi với anh tựa hồ muốn nói ‘may mà có anh ở đây’. Mà khi đối mặt với nụ cười của cô, yết hầu của Tào Đông Minh lại cứ đưa lên đẩy xuống một hồi, cổ họng có chút đau rát.

Cuối cùng anh vẫn bước chân nặng nề dẫn theo Tiểu Kiệt ra ngoài, còn lại hai người phụ nữ chăm sóc đám trẻ kia.

Còn chưa quá hai phút lại nghe thấy tiếng đồ vật rơi trong toilet, mà toilet là nơi dành cho đám trẻ con dùng nên không gian khá lớn, âm thanh vang vọng lại cũng rất lớn. Vào lúc này không biết tự nhiên âm thanh này vang lên khiến Lâm Đại Dung đau lòng một hồi. Cô quyết định dừng lại công việc đang dang dở, nhanh chóng chạy ra ngoài. Tuy rằng vườn trẻ sẽ không có nguy hiểm gì nhưng Tào Đông Minh cũng vừa mới đến còn chưa quá quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, nhờ đâu trượt chân đụng đầu trong toilet thì biết làm thế nào?

Nghĩ vậy, cô chạy vào xem tình hình thế nào, trong phòng rửa tay trống trải, Tào Đông Minh và Tiểu Kiệt đang đứng đối diện nhau mà Tiểu Kiệt thì trần truồng đứng đó còn Tào Đông Minh đứng là quần áo hoàn chỉnh nhưng chỉ có điều trên quần ướt một mảng lớn, hơn nữa phía sau mông đều là nước. Trên cơ thể trơn bóng của Tiểu Kiệt cũng đều bị ướt hết, trên đất bày ra một chậu rửa mặt, hẳn là vừa nãy rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh lớn đến như vậy.

“Hai người đang làm gì?”

Tào Đông Minh quay đầu nhìn cô, ánh mắt kia không nói rõ, cũng không tả rõ được, lại làm cho những căng thẳng trong lòng cô lúc này như quét sạch đi. Cô thật sự rất muốn cười nhưng cố kiềm nén. Tuy nhiên vẻ mặt nhẩn nhện đó cũng không thoát khỏi ánh mắt Tào Đông Minh.

“Rất buồn cười sao?” Giọng nói uy hiếp của Tào Đông Minh vang lên cũng không thể dọa dẫm Lâm Đại Dung, ngược lại còn khiến cô thật sự bật cười.

Xem ra cô hoàn toàn không xem anh ra gì, hơn nữa cảm giác hài hước còn khác hẳn với người thường.

Tào Đông Minh dẫn Tiểu Kiệt đến toilet thay quần, chuyện như vậy anh cũng khẽ cắn răng nhẩn nhện làm theo. Nhưng vấn đề là sau khi cởi quần cậu bé ra thì Tiểu Kiệt lại yêu cầu anh rửa dít cho cậu, còn nói các thầy giáo khác đều sẽ làm như vậy. Thầy giáo nói mọi đứa trẻ đều thích sạch sẽ, nói tới nói lui khiến anh nhức cả đầu.

Muốn anh rửa dít cho tên tiểu quỷ này sao? Mông của cậu bé còn có dính nước tiểu mà đứa nhỏ này lại cũng không phải là con trai anh mà dù có là con trai của anh thì anh cũng sẽ mời bảo mẫu làm những việc này mà thôi. Vậy mà tên tiểu tử này lại không tha thứ, Tào Đông Minh không thể làm gì khác hơn là lấy một chậu nước, cởi hết quần áo cậu ta ra và tạt nước lên người cậu. Làm được đến đây cũng đã là cực hạn của anh rồi, xong rồi anh lại lấy khăn lau khô coi như là lau khô thôi.

Nhưng ai biết khi gội đến một nửa thì Tào Đông Minh phát hiện mình chưa tháo chiếc đồng hồ đeo tay ra, sợ nước trúng vào mặt đồng hồ nên anh mới tạm thời bỏ chậu nước xuống và để đồng hồ lên bồn. Ai ngờ, chưa được bao lâu, cũng chưa kịp để chiếc đồng hồ đeo tay trọn vẹn trên bồn rửa tay thì từ đâu có một chậu nước xuất hiện gội thẳng vào người anh.

Tiểu Kiệt, tên ác ma này cho rằng Tào Đông Minh đang chơi trò gội nước với cậu, thừa dịp anh không đề phòng lại dùng hết sức lực cầm chậu nước gội thẳng vào người anh. Thế nhưng, vào lúc đuối sức cũng trượt tay nên chậu nước rơi xuống đất, vang lên âm thanh khô khốc như vậy.

Lần này được rồi, anh mới ngày đầu tiên “đi làm”, nghe âm thanh chậu rửa mặt rơi xuống đất mà Lâm Đại Dung lại cười sảng khoái vang vọng trong cả khu nhà trẻ này. Thật tức chết anh mà.

Thời gian ngủ trưa là khoảng thời gian những tiểu ác ma đều bị bắt nằm trên giường. Tào Đông Minh như một nhà thơ u buồn, khuôn mặt hướng ra cửa sổ để ánh mặt trời mãnh liệt chiếu vào mình. Hai tay anh ôm ngực, cúi đầu không nói, mà anh đứng yên như vậy cũng đã nửa giờ rồi... Đúng, anh đang muốn hong khô quần mình.

“Xin lỗi anh.” Sau khi Lâm Đại Dung la hét để những tên tiểu quỷ kia đi ngủ thì rốt cuộc cô cũng đến phòng học tìm anh. Mỗi bước đi của cô, dường như Tào Đông Minh đều phảng phất nghe thấy trong lòng cô đang cười sảng khoái. Anh tàn nhẫn nhìn cô một cái.

Lâm Đại Dung nhìn vẻ mặt anh giận hờn thì cũng biết rõ mình đã chạm đến lòng tự tôn làm tổn thương anh. Thế nhưng, nghĩ lại tình cảnh đó, cô vẫn không nhịn được cười, nói: “Trong nhà trẻ chỉ có quần áo để

tụi nhỏ thay thôi. Anh mặc vậy mà không cảm thấy khó chịu sao?”

Lần này Tào Đông Minh tức giận trừng mắt nhìn cô, mà Lâm Đại Dung lại làm như không nhìn thấy, còn ngẩng đầu quay về phía bên cạnh anh vừa đứng vừa trò chuyện giết thời gian. Cô trò chuyện về những đứa trẻ ở thôn Tiểu Khê, tán gẫu về người dân sống chung quanh thôn nhỏ này.

Nói là tán gẫu nhưng thực ra chỉ có một mình cô đang nói mà thôi. Anh lại không ngờ cô lại thích trò chuyện đến thế. Quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Thế nhưng cô không thể nói những chuyện có ý nghĩa hơn sao? Nói thí dụ như vì sao cô đến nhà ông nội anh để làm quen cũng “đồng thời cùng xem kịch lúc tám giờ”. Trời ạ, chỉ nghe nói tới đây thôi thì cũng đủ khiến người ta ngáp lên ngáp xuống rồi.

“Thực ra lúc mới vừa chuyển tới nơi này thì tôi cũng chưa quen với thời gian ở nơi đây lắm. Thức dậy từ buổi sáng sớm lại chờ người ra đến tối, rỗng rã suốt một ngày cũng sẽ không có ai đến Die nda n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n,bắt chuyện với mình. Một ngày trôi qua phẳng phất như bị kéo dài gấp mấy lần. Lúc đầu, cũng cảm thấy có chút kỳ quái nhưng càng ở lâu càng quen thuộc với nhịp sống chậm rãi như thế này, cảm thấy mỗi ngày đều trải qua rất chân thật.”

Tào Đông Minh nghe đến đây, lỗ tai cũng dựng đứng lên, nói: “Cô cũng không phải người ở nơi này?”

Lâm Đại Dung nở nụ cười, nói: “Hai năm trước tôi mới chuyển đến đây sống cùng ba mẹ, mà năm năm trước ba mẹ tôi đã chuyển tới nơi này sống rồi. Họ dùng toàn bộ số tiền tích góp được để mở tiệm bán hoa, một phần nữa là họ muốn ở đây để dưỡng già.”

Chẳng trách cô cũng không giống người dân sinh trưởng ở nơi này, da cô trắng nõn nà không giống những người dân thôn quê chân lấm tay bùn ở quanh đây. Lẽ nào đây chính là nguyên nhân cô ấy dọn về đây sống cùng với ông nội mình sao? Tào Đông Minh rất xem thường mấy việc như thế này, tại sao một người hiện đại lại chạy về hướng nông thôn, như vậy rất không hợp với thời thượng sao? Người lớn tuổi coi như cũng tạm chấp nhận thôi nhưng cô ấy còn trẻ mà lại chấp nhận trở về đây sinh sống, cả ngày vây quanh mấy đứa trẻ mặt còn hôi sữa, nước mũi chảy ròng ròng, trông thật kinh tởm.

“Thực ra nơi này cũng tương đối tốt.” Lâm Đại Dung nói.

“Cô không cần cứ luôn miệng giới thiệu nơi này với tôi, ngược lại hiện tại tôi có muốn đi cũng không được. À, mà cô đang định quảng cáo cho nơi này sao?” Tào Đông Minh cũng không muốn gặp cảnh mình đã rời khỏi nhà ông nội mà vẫn phải nghe chuyện về thôn này. Thật phiền chết đi được.

“Không phải, chỉ là tôi thật sự rất thích nơi này.” Lâm Đại Dung vẫn như cũ không hề biết trong lòng Tào Đông Minh đang dần mất kiên nhẫn. Cô chậm rãi và kiên nhẫn giải thích: “Bởi vì ông nội Tào thường kể với tôi về anh, nói anh không thích sống ở thôn Tiểu Khê này, rất ít đến thăm ông. Tôi vốn nghĩ muốn anh thích ứng với nơi này thì ít ra cũng nên cho anh một thời gian, phải từ từ lĩnh hội thì mới phát hiện nó đẹp được.”

6. Chương 2-3

Edit: Sóc Là Ta -

“Ai nói tôi không đến thăm ông là bởi vì chán ghét nơi này? Chỉ là vì tôi quá bận việc thôi.” Tào Đông Minh nghe lời nói chói tai, nhìn cô lúc này tựa như dáng vẻ bà nội thứ hai đang dạy dỗ anh. Anh nhìn Lâm Đại Dung một cách kỳ lạ nói: “Người trẻ tuổi cần phải ở nơi có cuộc sống đô thị. Ngược lại, thật ra tôi rất tò mò, tuổi cô cũng không lớn, nói chuyện như những bà già, lại không muốn rời khỏi nơi này. Rốt cuộc có nguyên nhân gì khiến cô không thể rời bỏ nơi này đây?”

Tào Đông Minh chỉ vô tình nói chuyện vậy thôi nhưng lại không nghĩ tới sắc mặt Lâm Đại Dung thật sự thay đổi. Về mặt của cô như rõ ràng đang bị người khác nói trúng tim, còn anh giờ đây vừa như muốn cười trên sự đau khổ của người khác nhưng lại có một chút thất vọng. Thế nhưng vì sao anh lại cảm thấy thất

vọng đây? Là thất vọng vì lòng dạ của người phụ nữ này quá nông cạn, chỉ mới vài câu nói của anh mà đã khơi gợi bộ mặt chán ghét, hờ hững hay là thất vọng vì anh đã đoán biết trước được nội tâm trong lòng cô?

Trong lúc nhất thời, hai người bỗng trở nên trầm mặc, đúng lúc này Triệu Viên Trường bước vào. Tuy cũng cảm giác được bầu không khí giữa hai người có chút lạ nhưng cô vẫn lên tiếng phá tan: “Đồng Minh, cái này là của anh sao?”

Tào Đông Minh nhìn một chút thứ cô ấy đang cầm trên tay, đây không phải là đồng hồ đeo tay của anh sao? Anh nhìn xuống tay mình thấy trống không thì mới nhớ vừa nãy do vội vàng nên đã quên đeo trở lại vào tay mình.

Anh gật đầu nhưng sắc mặt Viên Trường có chút khó coi. Cô ấy lập tức hỏi anh: “Chiếc đồng hồ này rất đắt sao?”

“Viên Trường, sao vậy?” Lâm Đại Dung hỏi.

“Là như vậy, vừa nãy tôi đi ngang qua toilet thì nhìn thấy Tiểu Kiệt đang đứng ở bồn rửa tay chà xát chiếc đồng hồ này, sau đó còn thấy cậu rửa nó...” Viên Trường cười khổ nói tiếp: “Cậu ta nói thấy đồng hồ này lúc nãy. Tôi biết là của anh, có lẽ nó cho rằng anh để đó để chuẩn bị rửa sạch nên cậu cố tình muốn giặt sạch giúp anh thôi.”

Giặt sạch, giặt sạch, giặt sạch... Trong đầu Tào Đông Minh lặp lại hai chữ này rất nhiều lần. Chiếc đồng hồ đeo tay này có số lượng bán ra giới hạn thế mà lại để cho một tên tiểu quỷ giặt sạch. Tên tiểu quỷ kia rảnh rồi không đi giặt quần lót của cậu mà tại sao lại lấy chiếc đồng hồ của anh giặt sạch?

“Không đắt lắm chứ?” Triệu Viên Trường nhỏ giọng hỏi anh.

Tào Đông Minh cứng ngắc lắc qua lắc lại chiếc cổ của chính mình, nuốt nước miếng ừng ực. Quý thì sao, không đắt thì thế nào, dù cho có nhiều tiền cũng chưa chắc mua được. Có điều nói đi phải nói lại, tại sao một chiếc đồng hồ quý giá như vậy mà lại không có chức năng chống thấm nước? Quả nhiên hàng xa xỉ vẫn là đồ dỏm.

“Cái đó... cũng có thể sửa tốt đây.” Giọng nói cực nhỏ của Lâm Đại Dung đang đứng bên cạnh anh vang lên đâm lọt vào màng nhĩ của mình.

Tào Đông Minh dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, Lâm Đại Dung rụt cổ một cái, nở nụ cười thật tươi lấy lòng anh.

Chẳng lẽ nói chỉ cần ở cùng người phụ nữ này thì anh lúc nào cũng gặp những rủi ro bất trắc cả sao?

Lúc trở về, Lâm Đại Dung vẫn cầm chiếc đồng hồ kia, cũng cố gắng lắc hết nước ra ngoài. Còn Tào Đông Minh cũng tự nhiên đi tới, khéo mắt vẫn lưu ý nhìn cô đang làm việc uống công vô ích.

Người phụ nữ này có phải cũng phát hiện ra cô chính là khắc tinh của anh. Vì lẽ đó lòng sinh hổ thẹn cảm thấy anh thật đáng thương? Anh thật sự rất muốn trực tiếp về nhà ông nội nhưng ông nội đã có lệnh, nói anh nhất định phải đưa Lâm Đại Dung trở về nhà thì mới được về nhà. Vì vậy, cho dù đã rời khỏi nhà trẻ rồi, anh muốn thoát khỏi người phụ nữ này thì còn phải cần một khoảng thời gian nữa.

Ông nội anh thực sự quan tâm đặc biệt với cô. Ông muốn anh săn sóc cô, đưa về đến nhà, cũng không mấy may suy nghĩ một chút rằng dân cư ở thôn Tiểu Khê này có mấy người giàu. Ông còn sợ họ sẽ làm việc xấu hãm hại cô? Suy cho cùng, một mình cô cũng có thể tự mình trở về, anh chỉ đưa cô đi một nửa lộ trình là được rồi.

“Chiếc đồng hồ này thực sự rất đắt sao?” Lâm Đại Dung cầm chiếc đồng hồ kia lên với khuôn mặt lo sợ tái mét nói: “Bên trong giống như có chứa kim cương, mặt trái dây đồng hồ còn có khắc tên của anh.”

“Vẫn tốt chứ? Nhiều khi đem kim cương tháo xuống cũng còn có thể bán được ít tiền, không đến nỗi phải lỗ đâu.” Sắc mặt Tào Đông Minh trông thật khó coi nói.

“Cảm ơn anh.”

Tào Đông Minh dừng bước lại, nhìn Lâm Đại Dung. Lúc này, anh lại nhìn thấy viên mắt cô có chút ửng hồng khiến anh giật mình nhảy lên một cái nói: “Sao lại cảm ơn tôi? Tôi lại chưa nói sẽ đưa những viên kim cương kia cho cô.”

“Không phải.” Vốn là muốn khóc nhưng Lâm Đại Dung lại bị anh chọc phát cười “Tôi đang nói đến chuyện về chiếc đồng hồ kia, chắc chắn rằng gia đình của cậu bé Tiểu Kiệt sẽ không thể nào đền nổi. Vì vậy, khi nghe Viên Trường hỏi, anh cũng không lên tiếng đúng không?”

Cái gì? Tào Đông Minh phải đứng im cả nửa ngày mới phản ứng được “Đương nhiên là không đền nổi, nếu có đền thì cũng là chiếc đồng hồ bị phế bỏ, mà cái mua được cũng không giống cái này. Vậy tôi còn muốn gia đình cậu ấy đền cái gì? Thật phiền phức.”

Vừa nghĩ tới anh còn mất công mất sức giải thích chiếc đồng hồ này quý giá đến cỡ nào mà những người nhà quê này cũng nghe không hiểu. Thậm chí, bọn họ còn rằng anh đang nói giá trên trời, nhờ đâu không may lại có người vừa mắng vừa khóc thì lại càng phiền? Để tránh hậu hoạn về sau, anh tốt nhất vẫn nên chịu thiệt một chút để đổi lại yên bình trong lòng mình, cũng không muốn chấp nhặt với một thằng nhóc. Xem ra Lâm Đại Dung bị người khác ngộ nhận là một, người đẹp hiền lương thực đức mà anh cũng đang rất tò mò không biết rốt cuộc người phụ nữ này có bao nhiêu bí mật đây?

Lâm Đại Dung nhìn anh cười không nói, rõ ràng không tin lời anh.

Tào Đông Minh hếch cằm mình lên, được rồi, đã rất lâu rồi anh chưa từng có cảm giác được người ta sùng bái mình như vậy. Tạm thời không tranh luận đến nhân phẩm của chính mình mà anh chỉ muốn im lặng để cô tự động phát huy sức tưởng tượng của mình mà thôi.

Ngày đó về đến nhà, Tào Đông Minh phát hiện tâm tình của ông nội anh thật tốt, thậm chí ông còn cố tình làm nhiều món ăn chờ anh trở về. Một khác đó anh cũng nhận rõ sự thực, nếu như anh nói với ông nội rằng anh không muốn làm ở vườn trẻ nữa thì kết cục nhất định sẽ rất thảm.

Vì lẽ đó, ngày qua ngày, mỗi ngày anh đều cẩn thận đứng đợi Lâm Đại Dung tại nơi hẹn, sau đó đi cùng cô đến nhà trẻ.

Trải qua mấy ngày ở chung, thái độ của Lâm Đại Dung đối với anh dường như cũng có một chút thay đổi. Chính Tào Đông Minh cũng không thể nói chính xác là điều gì thay đổi, cô chỉ luôn luôn mỉm cười, thậm chí khi đối mặt với anh, cô càng cười đến vui vẻ. Mà lúc ngồi trò chuyện thông thường với anh, cô cũng thường hay nói những câu bông đùa. Là do cô như thế hay là do anh đã suy nghĩ quá nhiều?

Tào Đông Minh có lúc sẽ cười nhạo mình, rằng mình làm sao lại như vậy? Người phụ nữ này có liên quan gì đến mình đâu chứ? Dù cô ấy coi mình như bạn tốt nhưng cũng không tránh được sẽ mang đến nhiều xui rủi cho anh.

Mất thấy thời hạn một tuần dạy học sắp hết, rốt cuộc anh cũng có thể thoát ly được mấy tên tiểu quỷ nước mũi ròng ròng đây mắt. Trước đó, trong nhà trẻ, các thầy cô giáo còn muốn chuẩn bị thật tốt cho ngày lễ quốc tế thiếu nhi, chuyện đương nhiên, anh nhất định phải giúp đỡ.

Sau khi tất cả những người bạn nhỏ trở về nhà, anh ở lại cùng các giáo viên khác bố trí lại phòng học, mà công việc của anh chính là cắt giấy.

Một tay cầm kéo, một tay cầm bút tô màu, ngồi trong một góc phòng học, Tào Đông Minh hận đến nghiến răng.

Những chuyện như thế này, từ trước đến giờ, anh chưa từng làm qua. Chẳng lẽ sống đến từng tuổi này rồi, có thứ gì chưa làm thì đây là lúc anh phải bù đắp lại sao? Anh chính là Tào Đông Minh, con trai độc nhất của dòng họ Tào, tương lai sẽ nắm trong tay toàn bộ tài sản của dòng họ Tào, là một người trụ cột đứng ra gánh trách nhiệm cho cả một tập đoàn lớn. Thế mà hôm nay, Tào Đông Minh anh lại bị ép buộc đến đây, không làm gì lại còn vì lấy lòng một đám trẻ căn bản không đáng yêu mà cầm cùi thể này. Thậm chí cơm tối cũng chưa ăn, ngồi đây cầm bút cầm kéo mà hươ tay múa chân.

“A! Không được, không được.” Lâm Đại Dung đang ngồi bên cạnh anh, nhìn thấy anh cắt giấy sai thì ngăn cản nói: “Ồ đây phải làm thành hình cung mới đúng, không phải như con gà con dế đâu như vậy đâu.”

“Tôi biết, trước tiên tôi vẽ giống đầu gà con rồi sau đó sẽ sửa thành hình cung.” Lúc này tâm tình Tào Đông Minh rất tệ, một là bởi vì đói bụng, hai là anh thật sự không hiểu, tại sao anh vẽ con dê con ngựa rất khá, mà chỉ có con gà con như trong phim hoạt hình thì anh vẽ trông như quái thú đây? Lẽ nào anh đường đường là Tào Đông Minh mà ngay cả chuyện cắt giấy cũng không học được?

Lâm Đại Dung nhìn anh nhíu mày chuyên chú, nhìn chăm chăm trên giấy cũng mỉm cười.

Lông mày của Tào Đông Minh đột nhiên giãn ra, anh xoay đầu lại dọa Lâm Đại Dung giật mình. Còn cô, bởi vì không kịp lảng tránh tầm mắt của anh mà cảm thấy lúng túng nhưng hiển nhiên anh bởi vì đang vui vẻ mà quên đi chuyện cô vẫn nhìn anh chăm chú.

“Cô xem, như vậy là không tốt.” Anh cầm con gà con mới được mình cắt bày ra cho cô xem “Chỉ có thể nói, mỗi người có mỗi người cách làm thôi.” Trong giọng nói không che giấu được đắc ý.

“Ôi, thật sự rất đáng yêu mà.” Miệng Lâm Đại Dung khen ngợi nhưng thực ra cô căn bản không nhìn rõ hình dạng con gà được anh cắt như thế nào.

7. Chương 3

Edit: Sóc Là Ta

Ngày hôm đó, sau khi sắp xếp và trang trí phòng học xong thì cũng đã rất muộn. Tào Đông Minh và Lâm Đại Dung vẫn hẹn gặp tại chỗ cũ như bình thường, cô đứng đó muốn trực tiếp nói với anh rằng anh cũng không cần đưa cô về nhà.

Tào Đông Minh suy nghĩ một chút, theo lời ông nội đã dặn dò, tan việc anh nhất định phải đưa Lâm Đại Dung về đến cửa nhà mới được. Vì vậy, mỗi ngày anh đều đứng đây chờ cô, hai người cùng đi làm, lúc tan việc thì đưa cô về đến cửa tiệm hoa, sau đó, anh mới được trở về nhà của ông nội. Mà nơi này vừa vặn là giao lộ giữa hai con đường kia.

Việc đưa cô về nhà cũng mang ý nghĩa là anh phải đi thêm rất nhiều đường rồi mới được về nhà mình. Mà lúc này anh lại nghe được Lâm Đại Dung muốn anh về trước nên Tào Đông Minh tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

Ngày hôm nay bận bịu về trễ như vậy vừa mệt vừa đói, nếu như lại đưa cô về nhà thì mấy giờ anh mới về đến nhà được đây? Mà Lâm Đại Dung lại cũng rất hoà đồng, lại tùy tiện quen biết những người dân nơi đây hết rồi, vậy thì cô còn sợ gì có người xấu chặn đường cướp đoạt hay hãm hiếp cô? Nói cho cùng ông nội cũng quá “quan tâm đặc biệt” đến cô gái này rồi.

Trước đây, anh cũng sợ sẽ bị ông nội phát hiện ra nhưng hôm nay đã muộn như vậy, nếu như Lâm Đại Dung đồng ý thì sao anh lại không làm? Nghĩ tới đây, Tào Đông Minh cũng không ngại đứng chào tạm biệt Lâm Đại Dung ở ngã ba đường.

“Đúng rồi.” Lâm Đại Dung lại gọi anh, anh quay đầu còn tưởng rằng cô muốn nói gì “Ngày mai anh sẽ cùng đến chứ?”

“Đương nhiên.” Tào Đông Minh cũng không suy nghĩ nhiều mà gật đầu đồng ý ngay. Ngày mai là ngày cuối cùng người giáo viên kia nghỉ bệnh. Nếu anh đã đồng ý giúp đỡ một tuần thì cũng không có cách nào trốn, đương nhiên phải giúp đến cùng.

Nghe được câu trả lời khẳng định của anh, Lâm Đại Dung giống như cảm thấy rất an tâm nở nụ cười. Mà vẻ mặt này càng khiến trái tim của Tào Đông Minh co rụt một hồi, không biết có phải vì anh quá đói bụng nên mới có tật giật mình chẳng?

“Thực ra... Anh có từng nghĩ tới việc sẽ làm việc lâu dài ở đây không?” Lâm Đại Dung hỏi ra câu sau giống như lập tức hối hận nên cũng vội vã nói bổ sung: “Chính là... những người bạn nhỏ đều rất yêu thích anh, còn có các thầy cô giáo cũng có ấn tượng rất tốt, hơn nữa Viên Trường cũng đồng ý. Ở đây vốn có rất ít

giáo viên, nếu anh có thể lấy thân phận là thầy giáo để dạy dỗ bọn trẻ thì chẳng mấy chốc anh cũng sẽ trở thành một thầy giáo thực thụ.”

Lâm Đại Dung cũng không tiếp tục nói nữa bởi vì Tào Đông Minh nghe thấy cô nói như vậy, cười đến ngắt nghẻo tựa như lời cô nói rất buồn cười.

“Vậy tại sao tôi phải tiếp tục ở nhà trẻ, tiếp tục chờ đợi để được làm thầy giáo thực thụ?” Tào Đông Minh cảm thấy đề nghị này buồn cười đến cực điểm, cũng hoàn toàn không suy nghĩ gì liền nói: “Tôi không giống cô, ở một nơi như thế này chờ đợi, tôi chỉ là một người khách du lịch, hiểu không?” Nói một cách chính xác là bị “bắt” đến đây hối lỗi.

“Cũng đúng.” Lâm Đại Dung có chút lúng túng nói: “Nhờ anh đến giúp đỡ đã làm anh khó chịu rồi, rõ ràng anh chỉ là khách du lịch, lại không phải đến tìm việc làm. Chắc do tôi nhìn thấy anh cùng những người bạn nhỏ chơi thật vui vẻ nên nhất thời có chút bị văng đầu.”

“Được rồi, được rồi, những chuyện kia nói sau đi, tôi đi trước.” Tào Đông Minh khoát tay áo một cái, chẳng biết vì sao có chút hối hận vì mình đã quá nhanh miệng.

Anh thừa nhận lời nói của mình thực làm người khác rất đau đớn, cũng thừa nhận chính mình rất không muốn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô gái kia nhưng anh cũng không thể cứ như vậy đáp ứng cô làm giáo viên dạy trẻ. Anh cảm thấy hài lòng với những đứa tiểu quỷ mới là lạ, trời mới biết anh đã có bao nhiêu chiếc quần âu sang trọng bị dính đầy bùn đất bởi những tên tiểu quỷ kia, còn có nước mũi nhếch nhác dơ bẩn dính cả lên áo anh trông thật nhếch nhác, ghê tởm.

Lâm Đại Dung vẫy tay chào tạm biệt anh, mỉm cười nhìn anh xoay người rời đi. Tào Đông Minh đi được một đoạn thì trong đầu vẫn luôn tưởng tượng ra khuôn mặt cô lúc cô xua tay. Anh quay đầu lại và không còn thấy cô ở ngã ba đâu nữa.

Lại hướng về phía trước đi mấy bước, anh vẫn không cách nào khống chế chính mình ngừng lại, quay đầu nhìn vào chỗ ngã rẽ tối đen như mực kia. Bụng đã đói đến phải kêu ục ục, mà trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện mình có nên cứ vậy mà đi về hay không. Tào Đông Minh hết gãi đầu lại lắc đầu, không hiểu rõ được rốt cuộc mình bị làm sao.

Đùa gì chứ? Anh đang lo lắng điều gì, lẽ nào anh thật sự đang lo lắng rằng trên đường về nhà Lâm Đại Dung sẽ gặp phải nguy hiểm gì? Nhưng nhớ lại dáng vẻ cô phát tay với mình lúc nãy, trong lòng đột nhiên có cảm giác lo sợ bất an, nhớ đâu ông nội anh dặn dò như vậy chắc có ý gì khác thì phải làm sao? Nhớ đâu trong địa phương này thật sự có kẻ nào đó muốn hại cô thì phải làm sao? Nhớ đâu ông nội anh biết chuyện anh không đưa cô về tận nhà mà đã về trước? Nhớ đâu bởi vì anh lười biếng mà khiến cô thật sự gặp phải điều gì bất ngờ...

“Aizz, thật là phiền phức!” Tào Đông Minh tự mắng mình một tiếng, chẳng lẽ mình mới cùng tiểu quỷ kia chơi mấy ngày mà liền biến thành một ông ba trần ngập lòng trắc ẩn sao? Chân anh so với đại não nhanh hơn một bước, trong khi anh còn đang suy nghĩ mình làm như vậy có phải là rất ngu xuẩn không thì anh đã chạy trở về ngã ba kia.

Tào Đông Minh chạy một đường điên cuồng đuổi theo, ở trong màn đêm tìm kiếm bóng dáng bé nhỏ của Lâm Đại Dung. Anh chạy rất nhanh, nhịp tim gấp gáp bồn chồn như thế. Cuối cùng, ở phía trước, bóng lưng như dùng bút phác họa của Lâm Đại Dung hiện ra trong tầm mắt của anh.

“Đại Dung, chờ một chút!” Anh kêu to, giọng mới vừa phát ra thì mới phát hiện cổ họng của mình bởi vì chạy quá nhanh mà lúc này như phát hoả.

Mà ở phía trước Lâm Đại Dung bị bắt thành linh kêu to một tiếng thì cũng sợ hết hồn. Cô quay đầu lại đồng thời nhìn Tào Đông Minh chạy đến bên cạnh mình.

“Đông, Đông Minh?” Lâm Đại Dung trừng mắt to mắt nhỏ nhìn anh thở không ra hơi, thậm chí khuôn mặt anh có chút vằn vẹo “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.” Tào Đông Minh lắc đầu một cái, thở sâu rồi đứng lên, ho khụ một tiếng “Tôi tốt nhất vẫn nên đưa cô về nhà.”

“A?” Lâm Đại Dung không phản ứng lại.

“Ôi... Không có, ý tôi muốn nói đợi cô về nhà rồi tôi sẽ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n, về sau.” Tào Đông Minh có cảm giác lúc này mình đúng thật là đồ ngốc, người ta rõ ràng rất an toàn mà “Tôi chỉ muốn tạm biệt cô thôi, chỉ như vậy thôi.”

“Chờ đã.” Lâm Đại Dung kéo cánh tay anh lại, giống như cô thật sự sợ anh sẽ đột nhiên chạy xa.

Tào Đông Minh nhìn cô, cô đang cười, nụ cười rất tự nhiên: “Còn việc này... Anh có muốn về nhà tôi ăn một bữa cơm hay không? Vì muốn cảm ơn anh đã đồng ý đến nhà trẻ giúp đỡ tôi lại cũng vì bận bịu mà về trễ đến vậy.”

“Ăn cơm?” Ánh mắt Tào Đông Minh hơi chuyển động nhìn cô “Có được hay không?”

“Rất thuận tiện mà.” Lâm Đại Dung cười gật đầu liên tục “Hôm qua ba mẹ tôi đến huyện khác để bàn chuyện làm ăn chiều nay mới trở về. Một mình ăn cơm cũng sẽ rất buồn mà anh xem ở đây đèn đường ít như vậy, tôi cũng cảm thấy sợ.”

“Vậy thôi sao?” Chần chờ một chút, cuối cùng Tào Đông Minh “cố hết sức” đồng ý lời mời của cô.

Nơi ở của Lâm Đại Dung ở tại tiệm bán hoa lâu hai, tuy không lớn lắm nhưng rất sạch sẽ.

Tay nghề nấu ăn của cô rất tốt, tuy rằng không hiểu tại sao Tào Đông Minh đến nhà cô lại có chút câu nệ nhưng sau khi ăn cơm tối xong thì tâm tình của Tào Đông Minh thật tốt. Anh không chỉ nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh mà còn hứng thú tham quan khắp ngôi nhà của cô trong lúc cô đang bận bịu rửa chén.

Thực ra ngôi nhà này chỉ giống như những ngôi nhà bình thường khác nhưng điều khiến anh cảm thấy hứng thú chính là mỗi một chi tiết nhỏ trong ăn phòng này. Ví dụ như bức ảnh đặt trên tủ đồ, treo trên tường họa, cắm trong bình hoa, mỗi một đồ vật đều có hình dạng khiến người khác cảm thấy thú vị như thế.

8. Chương 3-2

Edit: Sóc Là Ta -

Từ phòng bếp đi ra, Lâm Đại Dung nhìn thấy anh đang quay về phía phòng khách bên cạnh TV đứng chờ ra ngắm hoa.

“Đó là hoa Uất Kim Hương.” Lâm Đại Dung nói.

“Đương nhiên tôi biết đây là Uất Kim Hương.” Tào Đông Minh liếc cô một cái nói: “Nhà ông nội tôi cũng có, tôi chỉ nhìn mà thôi.”

“A, vậy đó cũng là hoa do tôi mang đến bởi vì bà nội của anh khi còn sống thích nhất là hoa Uất Kim Hương mà.” Lâm Đại Dung vô tâm nói nhưng lại khiến cho lỗ tai Tào Đông Minh dựng đứng lên.

“Làm sao cô biết bà nội tôi thích nhất là hoa Uất Kim Hương?”

“Là do ông nội Tào nói.” Nhìn dáng vẻ anh đột nhiên trở nên nghiêm túc, Lâm Đại Dung cũng cảm thấy rất thú vị “Cách một khoảng thời gian, ông nội Tào sẽ đến tiệm bán hoa nhà tôi mua một bó Uất Kim Hương. Qua một thời gian dài, tôi cũng biết ông vì kỷ niệm nhớ đến bà nội anh nên có lúc rảnh rỗi tôi sẽ chủ động đến nhà ông nội Tào nói chuyện để ông khuấy khoả.”

“Cô và ông nội tôi quen biết nhau chỉ thế thôi sao?”

“Đúng đấy.” Lâm Đại Dung nhìn thái độ của anh nghiêm túc thì cũng cảm thấy khó hiểu.

Tào Đông Minh lại nhìn bình hoa Uất Kim Hương nhiều màu. Con bà nó, ở nhà ông nội cũng lại bày ra một bó như vậy. Nếu như nói ông nội mua Uất Kim Hương là vì nhớ bà nội thì tại sao cô cũng đặt một bó ở đây? Có phải là đang nhớ nhung chủ nhân của nó hay không?

“Rốt cuộc cô đối với ông nội tôi là xuất phát từ tình cảm chân thành?” Anh nhỏ giọng thăm thì. Qua mấy ngày quan sát, anh thật sự không tin cô chỉ vì tiền mới tiếp cận ông nội anh nhưng nếu nói là tình yêu chân thành thì cũng...

“Anh nói cái gì?” Lâm Đại Dung không nghe rõ bởi vì lúc này đột nhiên có điện thoại gọi tới.

Lâm Đại Dung đi nhận điện thoại, là mẹ cô gọi về. Bà lo lắng vì không biết cô về nhà có an toàn hay không? Có ăn cơm đúng giờ giấc hay không? Bà nói rất lâu rồi mới cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Đại Dung phát hiện Tào Đông Minh hay dùng loại ánh mắt kỳ quái kia nhìn mình. Cô luôn cảm thấy trong lòng có chút bối rối.

“Anh đang nhìn gì vậy? Đừng dọa người như vậy có được không?” Cô cười cợt, cố gắng hóa giải không khí quái dị này.

“Không, tôi chỉ đang nghĩ, người nhà cô rất quan tâm cô.” Tào Đông Minh chuyển đề tài câu chuyện.

“Đúng đấy, bọn họ đều xem tôi như đứa trẻ, có lúc tôi cũng khiến bọn họ lo lắng nhiều.” Lớn như vậy rồi mà mỗi ngày đi đâu đều phải báo với ba mẹ. Anh ấy nhất định cảm thấy cô rất vô dụng. Nghĩ vậy, Lâm Đại Dung bỗng nhiên đỏ mặt.

“Có điều nếu như là con gái của tôi, tôi cũng xem nó như vậy.” Tào Đông Minh nói: “Hiện tại nếu không trông chừng cẩn thận thì con gái mình có thể gây ra nhiều chuyện đáng tiếc.”

Lâm Đại Dung lộ ra vẻ mặt hoang mang kinh ngạc, sau đó hỏi anh “Anh có con gái rồi sao?”

Tào Đông Minh suýt chút nữa không đứng vững “Tôi không có con gái. Tôi nói hiện tại các cô gái đều có những ý nghĩ khá kỳ quái. Họ muốn làm tâm điểm thôi, nói thí dụ như cô vậy, cũng nói yêu lung tung với nhiều người.”

“Lung tung sao?” Lâm Đại Dung cũng không thể nào hiểu được ý anh.

“Giống như loại con gái biết làm như thế sẽ khiến ba mẹ buồn nhưng vẫn cứ làm.” Tào Đông Minh đột nhiên cảm thấy tinh thần phấn chấn, cảm thấy đây là thời cơ khá tốt để nói chuyện này. Hơn nữa anh cũng không muốn cứ ngồi đó nhẩn nà đoán mò về chuyện giữa cô và ông nội mình. Mà chuyện như hôm nay, anh lại chưa từng nghĩ tới.

Lâm Đại Dung nhăn lông mày lại: “Tại sao tôi lại là người như vậy? Nghe thấy thật nguy hiểm.”

“Vậy dứt khoát nói như thế này, cô đã từng hôn với đối tượng thế nào?” Hai tay Tào Đông Minh ôm ngực, bày ra bộ dáng nhất định phải truy hỏi đến tận cùng.

Vừa dứt lời, người phụ nữ tuổi tròn đôi mươi đang đứng trước mặt anh bỗng đỏ mặt khi nghe đến loại đề tài mẫn cảm này. Cho anh xin đi, chuyện này cũng không có gì lúng túng, anh thấy người phụ nữ này cũng không có việc gì làm nên muốn trò chuyện đôi chút thôi, không biết... sẽ không là ông nội anh chứ? Vì vậy cô mới cảm thấy lúng túng.

Tào Đông Minh nghĩ tới đây thì trong lòng bỗng kinh hãi đến biến sắc “Đúng là cô ta đã động lòng với ông già kia rồi?”

“Anh đang nói gì? Tôi không có, không có đối tượng nào hết.” Lâm Đại Dung cũng không biết tại sao mình lại bật thốt lên như vậy. Gò má cô nóng lên, ngược lại cũng không ai tin tưởng rằng cô cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi “Tôi đã từng có một người bạn trai nhưng còn chưa phát triển đến giai đoạn kia thì chia tay, vì lẽ đó... tôi không thể trở thành đối tượng để anh tham khảo rồi.”

Tào Đông Minh sợ hãi, nhìn cô cả nửa ngày nói không ra lời “Cô nói cô đã từng yêu một người đàn ông, mà ngay cả hôn cũng không thì gọi là yêu nhau sao? Tại sao lại chia tay?”

“Tôi thích loại đàn ông chín chắn, nói thí dụ là loại người sẽ không cả ngày lúc nào cũng chỉ muốn hôn thôi nên tôi nói chia tay với anh ta rồi.” Lâm Đại Dung chán ghét anh dùng loại ánh mắt như đang nhìn sinh vật ngoài hành tinh kia nhìn mình.

Quả nhiên cô đã yêu lão già kia rồi, Tào Đông Minh không chút nào nhận ra cô đang châm chọc mình, chỉ một lòng nhận định cô đang biểu lộ tình cảm của cô với ông nội anh. Anh liên tục lắc đầu, anh coi cô như thể một cô bé đang nhầm đường lạc lối “Không được, không được, cô nhất định phải thử nghiệm cùng với những người đàn ông trẻ tuổi khác mới được, đương nhiên không chỉ là ở chung mà còn phải tiếp xúc thân thể, như vậy cô mới có thể lĩnh hội được ưu điểm của những người đàn ông kia.”

Lâm Đại Dung nghe vậy cũng sắp ngất đi, anh đang nói cái gì vậy “Chúng ta thay đổi đề tài thôi?” Cô kinh ngạc nói.

Đàn ông tốt là như thế này sao? Nếu như sau này anh ta có con gái mà giáo dục con gái như vậy cũng thật khiến người khác lo lắng.

“Không được.” Tào Đông Minh vẫn kiên quyết, nắm chặt bả vai cô ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đường như lúc này trong lòng anh tràn đầy lòng nhiệt huyết, bắt đầu có tinh thần trọng nghĩa muốn hướng cô về lối thẳng đường ngay.

“Anh Anh làm gì vậy?” Lâm Đại Dung bị anh mạnh mẽ nắm chặt, bờ vai cô cũng có cảm giác đau đớn. Ngoài ra pha lẫn với nỗi đau đớn kia chính là mùi vị nam tính từ trên người anh toả ra xông thẳng lên mũi cô.

“Sao vậy? Có phải là rất mạnh mẽ không?” Tào Đông Minh dùng giọng điệu thật lòng hỏi một câu vô cùng không ăn nhập vào vấn đề, đồng thời anh cũng dùng hai tay ngăn chặn cô “Có phải là rất cường tráng, rất có cảm giác an toàn hay không? Xem ra cô cũng không phản đối mà.”

Lâm Đại Dung cũng không biết nên làm sao đối mặt với những hành động quái lạ của anh. Anh vừa khiến cô nghi hoặc vừa cảm thấy bất đắc dĩ nhưng cũng lại làm cho cô cực kỳ hoang mang. Cô cũng không phải sợ sệt bởi vì cô cũng biết Tào Đông Minh không phải là người xấu, chỉ là cô không thoải mái cho lắm.

Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười “Được rồi, được rồi, anh mau thả tôi ra, nếu không tôi kêu lên đó.”

Bờ vai cô hơi rung động, thân thể cũng rất căng thẳng, cho thấy cô cũng không phải loại phụ nữ dễ dãi như vậy. Chẳng lẽ cô thực sự rất chán ghét việc bị anh chạm đến sao? Tào Đông Minh có chút không chấp nhận được sự thực này, cho là cô không thích những thanh niên trẻ tuổi, cũng cho là anh chính chính là đàn ông trẻ tuổi nhưng anh chính là Tào Đông Minh, tại sao cô có thể dễ dãi ra vẻ chán ghét và thái độ chống cự thẳng thừng đối với anh như vậy như thể anh sắp ăn cô không bằng?

“Cô đừng cử động.” Tào Đông Minh vừa nói vừa từ từ tới gần khuôn mặt cô khiến Lâm Đại Dung kinh ngạc. Vẻ mặt lo lắng của cô từ từ được phóng to trước mặt anh, cuối cùng anh làm động tác hôn môi nhẹ nhàng như kiểu chào hỏi ở Pháp mà thôi.

Nhưng Lâm Đại Dung cũng chưa kịp chuẩn bị tâm lý, nhiệt độ từ gò má anh truyền tới da thịt cô, hai tay cô chống đỡ bên ngực anh cố ý muốn đẩy anh ra, đồng thời mình cũng lùi về sau hai bước.

“Anh không nên lộn xộn.” Lâm Đại Dung đỏ mặt đứng đó, một tay vỗ ngực một bên miệng nói cũng không rõ ràng.

Trời ạ, cô đang cho rằng anh thật sự muốn hôn cô sao?

“Sao cô lại có phản ứng mạnh đến vậy?” Tào Đông Minh lẳng lặng nhìn cô, cũng quên nhịp tim chính mình có chút hỗn loạn “Tôi chỉ muốn cô quen thuộc với tình cảnh khi hai người nam nữ ở chung thôi mà.”

“Anh lớn lên ở nước ngoài, dĩ nhiên không giống phong tục tập quán ở nơi đây rồi. ” Lâm Đại Dung hầu như hét lớn “Tôi không cần quen thuộc những chuyện như thế này, tôi không muốn quan hệ rộng rãi với bất kỳ người nào.”

Cô chỉ còn thiếu mỗi câu “Xin mời anh lập tức rời đi” mà thôi. Ngược lại, Tào Đông Minh lại hiểu rõ đường như mình đã chạm được vào điểm mấu chốt của cô, đã chọc giận cô. Theo lý thuyết dưới tình huống này anh nên thúc thời lập tức rời đi, hôm nào lại theo người ta cố gắng xin lỗi. Thế nhưng không biết vì giọng điệu hét lớn pha chút giận hờn của cô hay vì có dây thần kinh nào đó trong đầu anh đột nhiên xúc động, lúc này lòng anh tràn ngập tia lửa lại bùng phát như thể chính mình đang chịu một nỗi oan ức rất lớn.

“Ông nội tôi có thể chết sớm hơn cô rất nhiều năm, nếu cô thật sự yêu ông thì ông cũng sẽ không thể kết hôn với cô được.” Anh quyết định phá tan nát giấc mộng đẹp của cô.

Bởi vì kinh ngạc mà toàn thân Lâm Đại Dung bắt đầu toả nhiệt. Cô nhìn hấn anh đến nửa ngày, suy sụp hỏi anh một câu “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói khẩu vị của cô quá biến thái, sớm muộn gì cũng sẽ tự mình ép mình vào đường cùng. Tôi đã sớm nhìn ra mối quan hệ giữa hai người rồi, lão già đó có gì mà cô lại thích?”

Lâm Đại Dung ngu ngốc đến mấy cũng nghe hiểu được, tuy rằng nội dung rất không hợp lý nhưng anh ta chắc chắn nghĩ thế rồi “Anh nói tôi và ông nội Tào... Anh chớ nói lung tung, đó cũng là ông nội anh đấy.”

“Chính vì ông ấy là ông nội tôi nên tôi mới hiểu rõ ông. Ông đối xử với cô tốt một cách không bình thường, mà cô lại vẫn hay nói về ông. Lão già kia sẽ không vô duyên vô cớ đối xử với người khác tốt như vậy. Rốt cuộc cô yêu ông ấy ở điểm nào? Là khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn hay là da thịt đã nhão ra hoặc là ánh mắt đã mơ hồ rồi?”

9. Chương 3-3

Edit: Sóc Là Ta -

“Tôi, tôi...” Lâm Đại Dung nói không ra lời.

Trước khi Lâm Đại Dung mở miệng thì Tào Đông Minh đã nhào tới. Anh lập tức ôm cô thật chặt, môi anh kề sát môi cô ngay cả một khe hở cũng không có. Đầu lưỡi lại cuốn lấy lưỡi cô, quyết tâm không cho cô lùi bước, cứ vậy mà dây dưa cùng môi lưỡi với cô. Lần này anh cũng không cần giữ thể diện cho cô nữa.

Mà Lâm Đại Dung lại bị hành động bất ngờ này của anh khiến cô không kịp đề phòng. Theo bản năng, cô phản kháng mãnh liệt nhưng Tào Đông Minh càng thêm ép chặt eo cô, cũng khiến cô càng ngày càng dán thật chặt vào người anh. Anh tức giận tàn phá cô hết lần này đến lần khác như muốn xâm chiếm vào tận những nơi sâu xa, đầu lưỡi cũng lướt qua lại trên cằm cô, sau đó thâm nhập vào tận sâu bên trong lưỡi khiến cô cảm thấy khó thở.

Toàn thân cô một hồi run rẩy, chỉ cảm thấy đầu óc dần nóng lên, hai chân nhất thời mất đi khí lực, cả người liền muốn tuột xuống. Ngược lại, anh cứ quấn chặt lấy cô, không chỉ quấn quýt khoang miệng cô mà còn càng thêm can rở, miệng lưỡi xuyên thấu như dùng hết sức lực muốn hút vào trong cơ thể cô, khiến cô nhất thời trở nên mềm nhũn, chút lực nhỏ nhoi cũng dần tan biến chuyển thành vô lực.

Chờ khi anh kết thúc chiếc hôn mạnh mẽ như đòi mạng này, hai mắt cô lúc này cũng hoàn toàn nhắm lung, đầu óc chỉ còn vang lên tiếng ong ong.

“Xem kìa, rõ ràng là cô rất có cảm giác với tôi.” Tào Đông Minh cũng thở mạnh, đầu óc trống rỗng hoàn toàn không Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q u u y d o n,hiều nguyên nhân vì sao mình lại làm như thế “Tình yêu trước kia đã quá xưa rồi. Yêu là phải như thế này, hiểu không?”

Anh cũng khéo léo nâng cằm cô lên, hai mắt cô mê ly tựa hồ không thể nào hiểu được anh nói gì. Khuôn mặt lộ ra nét e lệ của thiếu nữ mới lớn, lại dường như hấn thêm dấu vết trũng sâu do vừa bị anh hôn thậm chí còn sót lại nước bọt trên gương mặt cô. Nhìn thấy cảnh này, tim anh như đập liên hồi, lại như muốn lần nữa bắt nạt cô.

Trời ạ, đây cũng không phải lần đầu tiên anh cùng phụ nữ hôn môi, bình thường bất kỳ quán bar hay quán chơi game nào, anh đều sẽ hôn phụ nữ mà tại sao lần này thật lạ là lòng anh cảm thấy rạo rực, nóng bỏng, cũng có chút lo lắng như vậy. Anh thật sự không ưa dáng vẻ xem thường của cô, chỉ nghĩ đến việc trong lòng cô, anh còn không bằng một ông già thì nhất thời cơ thể anh lập tức toả nhiệt, hấn không thể trút giận lên người cô.

“Anh...” Ngón trỏ của Lâm Đại Dung tự dán lên môi mình, ở nơi đó cô cảm giác nhiệt độ tỏa ra không bình thường, cô cũng không còn là chính mình nữa. Cô cảm thấy rất đối kinh ngạc, đầu óc không ngừng chiếu lại hình ảnh vừa nãy.

Ngược lại, ánh mắt ngập nước, dáng vẻ xinh đẹp như hoa đào lại có chút mê man khiến tim Tào Đông Minh lại lần nữa đập nhanh hơn. Sao lúc này cô lại không cho anh một cái tát và đuổi anh ra khỏi nhà mà cứ như vậy mơ mơ màng màng, không hề phòng bị ở trước mặt anh? Dáng vẻ này là gì đây, rốt cuộc do cô gốc bẩm sinh hay là vì chưa bao giờ biết đến cơ thể đàn ông đây?

“Nói chung tôi sẽ không đồng ý chuyện của hai người, cô phải nhanh chóng tìm một người đàn ông trưởng thành hơn mới được.” Tào Đông Minh yên lặng nắm chặt tay mình, dù nhìn thế nào anh cũng thấy phản ứng của cô lúc này không hề giống những người phụ nữ bình thường khác. Lúc này anh phải làm sao cho đúng đây?

Lâm Đại Dung đỏ mặt suy nghĩ một chút, có bộ dáng không sợ chết hỏi anh: “Vậy ai quy định tôi phải yêu một người ra dáng hay không ra dáng? Yêu thích một người nhất định là phải có kết quả sao? Nhất định phải ôm ấp hôn môi thì sau đó mới có thể nói đến chuyện mình có thích đối phương hay không sao? Tuy rằng anh hôn tôi nhưng như vậy cũng có ý nghĩa gì?”

Không biết có phải do Lâm Đại Dung làm giáo viên lâu năm nên trong mắt cô ai cũng thuần khiết thiện lương như những đứa trẻ kia không? Sau một lúc kinh ngạc, cô lại bước đến gần Tào Đông Minh đưa tay ra ôm cổ anh.

“Giống như bây giờ tôi đang ôm anh vậy nhưng lòng vẫn cách rất xa, không phải sao?” Cô nói.

Mùi thơm từ trên cơ thể cô tỏa ra khiến tất cả giác quan trong cơ thể Tào Đông Minh dường như thức dậy. Thân thể mềm mại không e dè kề sát trên người anh như đang mở rộng trước mặt anh, bị anh cưỡng hôn còn tỏ vẻ không sao thậm chí còn miễn cưỡng tranh cãi cao thấp với anh.

Cũng không biết có phải Tào Đông Minh đang giận hay không, anh ôm chặt lấy cô giống như muốn nghiền nát cô dưới tay mình vậy. Anh vùi sâu khuôn mặt mình vào ngay hõm cổ cô dùng hàm răng mình cắn vào chiếc gáy mềm mại của cô, cũng dùng sức hút tất cả các mùi vị trên người cô.

“A...” Lâm Đại Dung chỉ cảm thấy có chút đau, hơi hơi ngắc cổ mình lên một chút.

Mà hành động này lại khiến Tào Đông Minh tức đến nổi phổi, anh không hiểu tại sao trên cõi đời này lại xuất hiện một người phụ nữ không biết nặng nhẹ như thế này? Mà Lâm Đại Dung lại đang ôm anh, mặc cho anh đang dao động lên xuống, gấn bó nơi cổ mình.

Thực ra cô cũng hiểu theo lập trường của Tào Đông Minh, những lời nói của cô đối với anh có bao nhiêu khiêu khích nhưng anh có biết khi nghe anh nói đến mối quan hệ giữa mình và ông nội anh thì cô cũng có cảm giác xấu hổ thậm chí là bất mãn? Ngoài ra cô cũng có chút tiếc nuối bản thân mình vì cuối cùng cô cũng đã rõ anh thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô cũng không phải do ý anh muốn mà chỉ bởi vì do quan tâm đến ông nội anh mà thôi. Lúc này cô nói câu nói kia cũng không phải chỉ ông nội Tào mà anh lại ngốc nghếch không phát hiện ra.

Nhìn thấy cô cũng không có ý phản kháng, Tào Đông Minh cũng cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng những ý nghĩ này đã bị một thế lực khác vây hãm. Hiện giờ anh như người u mê đang bay lên chín tầng mây, thuận thế dón cô vào sát tường.

“Cô sẽ không cho rằng mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây chứ?” Anh có chút tàn bạo nói với cô: “Đừng tưởng rằng tôi sợ cô đi nói với ông nội chuyện này.”

“Đương nhiên anh không sợ bởi vì chuyện này đối với tôi sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì.” Lâm Đại Dung nói.

Đột nhiên trong lòng Tào Đông Minh như có ngọn lửa bùng phát, không phải cô nói cô không thích đàn ông trẻ tuổi sao, tại sao còn muốn lần nữa khiêu khích anh? Mà lúc này đối mặt với cô, anh đã sớm không cách nào tĩnh táo suy nghĩ được nữa, anh lại một tay nắm chặt hai tay cô nâng lên cao cố định trên tường, tay khác lại bá đạo lần mò cởi từng cúc áo trên người cô. Tâm trí anh biết rõ như vậy là không được nhưng anh không có thời gian để thuyết phục chính mình.

Lâm Đại Dung run rẩy thân thể nhưng vẫn yên lặng ngằm cho phép anh cứ xử thô bạo với mình. Đến khi anh cởi bỏ hết quần áo trên người cô, thậm chí lúc này cô chỉ còn độc nhất một cái quần lót để che chắn trên người mình thì anh mới thấp giọng thở dài. Trong lúc cô vẫn còn đang lúng túng muốn ngăn trở thân thể của chính mình thì một tay ở trước ngực đè hai tay cô đồng thời lại hạ thấp người để mặt của mình đi tới trước ngực cô.

Thân thể tinh tế của cô toả ra mùi thơm mật đào mê ly, xương quai xanh bên dưới khéo léo nở rộ hai quả cầu thịt để bàn tay anh vừa vặn có thể nắm giữ. Nụ hoa tỏa ra một điểm phấn hồng lúc này đã co lại thành hai đóa hoa tiểu cầu, run rẩy chờ đợi anh thưởng thức.

Cô quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn vào mắt anh, mà anh lại làm càn rỡ đả đuổi nhìn cô. Thân thể cô cũng không nhịn được nổi lên từng đợt sóng dữ dội, đợt sóng sau cao hơn đợt sóng trước khiến cô run rẩy không thể kiềm chế nổi.

“Rõ ràng cô đang sợ hãi.” Đáy mắt Tào Đông Minh xẹt qua một ánh sáng quỷ dị.

Lâm Đại Dung không nói gì cũng không nhìn anh, mà giờ đây tầm mắt anh như đang khóa chặt trên người cô.

10. Chương 4-1

Edit: Sóc Là Ta -

Lâm Đại Dung mỗi một ngã xuống, theo phản xạ Tào Đông Minh cũng đưa tay ôm ngang người đỡ lấy cô.

Thân thể cô trần truồng ở trong lòng anh, tay nắm thành quyền để trước lồng ngực anh, ánh mắt mông lung tê dại khiến anh không thể đọc được suy nghĩ của cô lúc này.

“Cô cũng không cần phải sợ, tôi sẽ không làm tiếp nữa.” Tào Đông Minh chỉ nhìn cô một lần, sau đó cũng không dám tiếp tục nhìn cô nữa. Anh cắn răng nói ra lời trái lương tâm, nếu như không phải lúc này đột nhiên cô ngã xuống, có lẽ anh tuyệt đối sẽ không dừng lại.

“Tôi biết anh sẽ không làm tiếp nữa, không phải tôi đã nói rồi sao, cho dù ôm nhau, rốt cuộc không có cảm tình thì cũng vẫn là không có cảm tình.” Lâm Đại Dung lại cười nói.

Nụ cười mới nhìn qua làm đau lòng người khiến Tào Đông Minh không khỏi suy nghĩ rằng có phải mình đã làm tổn thương đến cô ấy có hay không “Cô...” Anh ôm cô trên ghế salông, nhìn khuôn mặt suy yếu mà tràn ngập sức hấp dẫn của cô, hận đến nghiến răng nói: “Cô đang muốn nói cô chỉ yêu ông nội tôi thôi, tôi cũng đã hiểu.”

“Anh là một tên ngốc.” Lâm Đại Dung cũng không biết nên nói như thế nào với anh mới được, chuyện cô nằng nói rõ ràng chính là chuyện giữa bọn họ mà.

“Tôi có bệnh tim bẩm sinh nên ông nội Tào sẽ đối xử với tôi cực kỳ tốt. Vì tôi thường xuyên đi khám bệnh nên thường xuyên gặp nhau, mối quan hệ giữa tôi và ông cũng trở nên tốt. Thế nhưng tôi không nghĩ anh lại xuyên tạc đến trình độ này.”

“Cái gì? Cô bị bệnh tim?” Lần đầu tiên Tào Đông Minh nghe được cái từ xa lạ này, anh đương nhiên biết ông nội anh là bác sĩ chuyên khoa nội nhưng cô ấy có bệnh tim bẩm sinh là chuyện anh mới được biết lần đầu tiên.

Lâm Đại Dung cũng lộ ra vẻ mê hoặc “Anh không biết sao? Lần trước còn hỏi tôi có phải là vì tôi có lý do riêng nên mới chịu ở lại chỗ này nữa. Lúc đó, tôi còn cho rằng ông nội Tào đã nói với anh vì tôi muốn dưỡng bệnh nên mới đến nơi này sinh sống.”

Tào Đông Minh sững sốt một lát, thân thể đang phấn khởi như bị gáo nước lạnh tạt vào người lạnh đến tận xương tủy. Từ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n,đầu đến chân, thân thể bên ngoài đều

lạnh run mà bên trong cơ thể lại dấy lên ngọn lửa lớn đang cháy hừng hực. Đúng là anh đã nói câu nói kia nhưng lúc đó cô cũng ngầm thừa nhận. Chính vì thế, anh luôn cho rằng lý do kia chính là vì ông nội anh.

“Cô nói cô vì dưỡng bệnh nên mới chấp nhận ở lại nơi đây, mà ông nội tôi thì lại phụ trách khám bệnh cho cô. Vì vậy cô mới được phép ra vào nhà ông, mà cũng vì lẽ đó ông nội mới muốn tôi quan tâm cô nhiều hơn, đưa cô về nhà là sợ thân thể cô xảy ra vấn đề.”

Lâm Đại Dung cười nói: “Quả nhiên là ý của ông nội Tào.”

Xem ra sở dĩ anh đối với cô bao dung như vậy cũng không phải xuất phát từ bản thân mình. May mà cô kịp thời phát hiện, nếu như làm xong chuyện vừa rồi thì mới phát hiện thì cô thật rất mất mặt đây.

Về mặt của Tào Đông Minh như bị đả kích mạnh mẽ, vừa nghĩ tới mới vừa rồi mình đã làm chuyện thất lễ với cô thì kích động muốn đập đầu chết đi cho xong, nói: “Vậy sao cô không nói cho tôi biết sớm? Còn nói cái gì có thể yêu hay không, không phải cũng là đang nói dối tôi sao?”

“Không phải đều là do anh nói sao? Không phải anh cũng đã nói giới hạn của tình yêu nên là thế nào sao? Tôi chỉ nói là yêu thì cũng không nhất thiết phải động chạm thân thể, mà là quan trọng về tinh thần, anh liền...”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa.” Tào Đông Minh vội vàng ngăn cản cô, nếu lại nghe tiếp thì anh thật sự không còn mặt mũi nào để sống tiếp “Cô, cô để chân ở đâu?”

Sau khi hỏi chân đặt ở nơi đâu thì Tào Đông Minh cũng từ phòng ngủ của Lâm Đại Dung ôm một đồng chân đắp trên người cô, dường như muốn chôn cô trong một đồng chân lớn kia.

“Vậy cô nghỉ ngơi đi.” Tào Đông Minh hoảng loạn chuẩn bị chạy trốn.

“Vậy ngày mai anh có đến nhà trẻ không?” Nhưng câu hỏi này của Lâm Đại Dung đã bị che lấp trong tiếng đóng cửa khi anh rời đi.

Cô bị chiếc chân vừa dày vừa nặng ép tới không thở nổi, mà đợi đến khi Tào Đông Minh rời đi thì cô mới từ từ đem bỏ bàn tay đang đặt ở vị trí trái tim buông xuống.

“Không quan trọng lắm.” Cô đếm nhịp tim đập của chính mình, cũng vừa nói với trái tim mình “Chỉ ở mức này thôi, cũng không quan trọng lắm đâu.” Đúng đấy, Tào Đông Minh nói rất đúng, cô chính là có ý muốn nói dối anh, cô đang có ý quyến rũ anh. Vốn cô muốn giải thích với anh nhưng trong đầu cô chợt loé lên ý nghĩ, nếu như anh cho là như vậy thì tại sao mình không đâm theo lao trên đùa anh một hồi đây?

Khi ngẫm lại cảm thấy mình có thể trên đùa anh, có thể tiếp xúc gần gũi với anh, ngoài ra cơ hội như thế này cũng sẽ không bao giờ đến lần thứ hai chứ thì cô cũng muốn tự coi mình như một tiểu tam. Ai nói anh vì ông nội mà muốn đối xử tốt với cô như vậy, khiến cho cô ngây ngốc trầm ngâm muốn anh ôn nhu dây dưa với mình. Trời sinh cô ra đã thiếu hụt tình cảm thì nay lại ban cho cô một người lấp đầy. Ông trời thật rất công bằng.

Từ lúc nào cô thích Tào Đông Minh thì cô cũng không nhớ ra được. Từ lần trước khi gặp anh ở trên đường, nhìn anh hành động mau lẹ cứu mình, rồi khi anh chăm sóc từng chút từng chút một cho mình thì trái tim cô dường như sống lại. Vậy ra cô đã yêu anh, chỉ trong khoảng thời gian mấy ngày mà trong lòng cô đều là hình bóng của anh.

Vốn tưởng rằng anh săn sóc mình cũng xuất phát từ sự hấp dẫn lẫn nhau giữa hai người khác phái nhưng khi cô biết được anh chỉ là vì ông nội anh mà muốn tiếp cận mình thì trái lại cô cảm thấy thật yên tâm. Thân thể mình như vậy cũng không có quyền yêu thương ai, lại không biết lúc nào bệnh sẽ phát tác khiến trong lòng cô rộn ràng như quả bom hẹn giờ. Từ trước đến nay, cô vốn có tâm niệm rằng mình không có quyền yêu thương bất kỳ ai, chỉ muốn bình tĩnh ở nông thôn cùng cha mẹ, không muốn liên lụy đến ai.

Nhưng ngàn vạn lần lại không ngờ cô lại động tâm với người khác, lại còn đàm luận về kết quả duyên ái, còn đâm lao phải theo lao cùng anh chơi đùa trò chơi tình cảm. Cứ như vậy thần không biết quỷ không hay, cô cũng len lén hiểu rõ tâm nguyện, ai cũng không có tổn thất, như vậy không phải rất tốt sao?

Cho nên cô lớn mật nói dối anh, quyến rũ anh. Cô sẽ không hối hận, sẽ không thương tâm vì sớm muộn gì cô cũng sẽ chết mà anh cũng sẽ rời khỏi nơi này, vốn là một quan hệ không có kết cục. Tại sao cô lại đau

lòng?

Lâm Đại Dung lau nước mắt đang tràn từ khóe mắt, quay về phòng khách cười lớn.

Tào Đông Minh chạy vội về nhà, vào phòng vọt thẳng vào phòng ngủ của ông nội, cố tình lắc lắc thân người ông để ông tỉnh.

“Tại sao ông không nói cho cháu biết Lâm Đại Dung có bệnh tim?” Anh quay về phía ông nội đang nửa ngủ nửa tỉnh la lớn.

Vốn đang ngủ lại bị người nào đó vô cớ lắc tỉnh, trong lòng ông nội Tào cũng tức giận. Nhưng khi nghe Tào Đông Minh lớn tiếng với mình thì đôi mắt ông cũng đột nhiên trợn lên vô cùng lớn, nắm lấy bàn tay đang lay động mình của Tào Đông Minh dùng sức nắm chặt “Cháu nói gì? Đại Dung phát bệnh sao? Lúc nào?”

Tào Đông Minh vùng giật tay ông ra “Ai nói cô ấy phát bệnh? Cháu hỏi ông chuyện quan trọng như thế mà tại sao ông không nói với cháu?” Ông nội Tào thở phào nhẹ nhõm lại nằm trở lại, buồn bã ỉu xiu nói: “Tại sao ông phải nói cho cháu biết? Đứa bé kia không muốn để cho người khác biết, ngay cả thuốc cũng lên uống, sợ người khác coi mình là bệnh nhân, điều này không phải cháu cũng biết rồi sao?”

“Ông nói nghe thật dễ dàng, vừa nãy suýt chút nữa có chuyện lớn xảy ra.” Nói một cách chính xác là anh đã gây ra nhưng không dám nói cho ông nội biết thôi.

Ông nội Tào nhũu mày vui vẻ nói: “Chuyện lớn gì?”

“Suy cho cùng còn không phải là do bởi vì ông nội đã cao tuổi rồi mà còn luôn tẩy máy tay chân với phụ nữ sao? Còn cùng xem chương trình lúc tám giờ nữa.”

“A? Ông tẩy máy tay chân với Đại Dung khi nào? Nếu ông không phải bác sĩ, bình thường giúp cô ấy cũng là sai sao? Còn chương trình lúc tám giờ nữa, nếu hôm đó trời không mưa thì cô ấy sẽ chịu ở lại xem sao?”

“Vậy ông có dám nói bình thường ông luôn nhìn những người khác bằng ánh mắt lạ lùng, lại còn vỗ tay, lập tức sờ sờ thân thể như Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n,cô ấy không? Đây đều là bệnh nghề nghiệp sao?” Tào Đông Minh không phục nói.

“Phí lời, không phải vậy thì là gì? Hơn nữa đêm cháu không cho ông ngủ chính là vì muốn hỏi cái này?”

“Ông đã quan tâm thì thôi sao lại còn đẩy cháu lại gần một người có bệnh tim bẩm sinh như vậy, như vậy không phải để cháu...” Không phải để sau này cháu rất khó làm người sao?

Không nghĩ tới lúc anh đang tức đến nổi phẫn thì ông nội lại rất không biết xấu hổ bật cười lớn: “Sao cháu lại phát hiện ra điều này nhỉ? Bởi vì ông cũng cảm thấy Đại Dung là một đứa trẻ rất tốt, muốn cháu tiếp xúc thân mật với cháu nhiều hơn để tránh cháu tiếp xúc với những người bạn xấu trước đây thôi. Bởi vì bên cạnh cháu đều là những người bạn lung ta lung tung nên ba cháu nói với ông như vậy. Cháu có biết làm thế sẽ khiến nhiều người không yên lòng hay không?”

Tào Đông Minh bắt đầu tái mặt “Cái gì mà tiếp xúc một chút, lần này đều tiếp xúc đến mức quá đáng.”

“Cái gì? Cháu và Đại Dung xảy ra chuyện gì sao?” Ông nội Tào nghiêm túc cảnh cáo anh “Ông cảnh cáo cháu, Đại Dung là đứa trẻ tốt, cháu không được phép bắt nạt cô ấy.”

“Chậm rồi, ông đã chậm một bước rồi.” Tào Đông Minh than thở mặc niệm với chính mình.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Đại Dung mới từ trong nhà đi ra liền nhìn thấy Tào Đông Minh đứng trước cửa nhà mình. Anh đi vòng tới vòng lui, có dáng vẻ cực kỳ nôn nóng giống như sói hoang đã đang đói bụng nôn nóng muốn ăn thịt cừu.

Lâm Đại Dung sững sờ, việc anh xuất hiện ở đây nằm ngoài dự liệu của cô. Vốn tưởng rằng cô có thể gặp anh ở lối rẽ kia thôi cũng là tốt lắm rồi.

Nhìn thấy Lâm Đại Dung bước ra, Tào Đông Minh cũng ngừng mọi hoạt động của chính mình mà đổi thành cử chỉ chào hỏi.

“Chào buổi sáng.” Anh nói.

“Chào buổi sáng.” Lâm Đại Dung cũng mỉm cười, âm thầm nắm chặt dây túi xách che giấu tâm tình lo lắng của mình “Anh đến rất lâu rồi sao?”

“Đúng đấy.” Tào Đông Minh lúng túng nở nụ cười, chỉ vào tiệm bán hoa ở lầu một đang đóng cửa nói: “Hôm nay không buôn bán à?”

“Bởi vì buổi chiều ba mẹ tôi mới trở về, mà tôi lại phải đi làm. Chính vì vậy, tôi cũng tạm đóng cửa một ngày.”

“Ồ.” Tào Đông Minh lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Anh muốn mua hoa sao?” Lâm Đại Dung nhìn một chút, lại móc chìa khoá từ trong túi mình nói: “Nếu như anh cần gấp thì cũng không phải không được nhưng tôi cũng không biết trong cửa hàng hoa có còn hoa tươi hay không, chỉ bằng hãy đi đến chỗ kia...”

“Không cần, không cần, không phải cô còn phải đến nhà trẻ nữa sao?” Tào Đông Minh vội vã ngăn cản nói.

11. Chương 4-2

Edit: Sốc Là Ta -

Vào trong cửa hàng, có đủ loại hoa hỗn hợp, lại có nhiều loại hoa có mùi thơm dịu dàng thanh khiết khiến Tào Đông Minh cảm thấy rất thoải mái, mà lúc này biểu hiện của Lâm Đại Dung lại quá lo xa rồi.

Chỉ thấy Lâm Đại Dung đi thẳng tới dàn hoa Uất Kim Hương, Tào Đông Minh còn chưa kịp thưởng thức mùi thơm, nhìn thấy cử chỉ của cô thì cũng vội vàng nói: “Không phải loại đó, có hoa hồng vàng hay không?”

“Có.” Lâm Đại Dung nghi hoặc liếc mắt nhìn anh.

“Tôi muốn tặng cho cô.” Nhìn ra thái độ nghi hoặc của cô, Tào Đông Minh nhắm mắt nói, bên tai còn có chút đỏ vì thẹn.

Lâm Đại Dung không suy nghĩ nhiều, mà cô cũng không dám suy nghĩ quá nhiều, giúp anh gói kỹ bó hoa kia và sau đó giao cho anh. Khi Tào Đông Minh nhận hoa và nhìn chung quanh, trông không giống như anh đang xem hoa mà giống như đang muốn ném bỏ một củ khoai lang lớn làm bỏng tay mình.

“Đẹp không?” Anh hỏi cô.

Vấn đề này khiến Lâm Đại Dung suy nghĩ chút nữa bật cười “Đương nhiên là đẹp, tôi có chứng chỉ nghề đào hoa, cũng không phải nghiệp dư nha.”

Tào Đông Minh liền ho khụ một tiếng, khước mắt quét một vòng quanh những tiệm bán hoa gần đó. Sau khi xác nhận không có ai, hai tay anh đưa về phía trước đẩy bó hoa đến trước mặt cô: “Hoa này... hoa này tặng cô.”

Chết tiệt, anh đang nói lấp cái gì đây? Hơn nữa tay tại sao trống trải thừa thãi thế này? Nếu cô ấy phát hiện thì không phải anh xấu hổ đến chết mất thôi.

“Tặng tôi sao?” Lâm Đại Dung cũng không hề che giấu sự kinh ngạc trên khuôn mặt mình.

“Nói chung cô nhận đi rồi nói.” Đáng chết, sao lúc này anh lại lớn tiếng với cô? “Ý tôi muốn nói xin cô hãy nhận lấy.”

Lâm Đại Dung nhận hoa, liếc trộm anh như có ý nói không muốn đem tiền trả lại anh.

Tào Đông Minh kéo cánh tay còn lại của cô, nếu như cô thật sự muốn anh lấy lại số tiền kia thì không phải anh rất mất mặt hay sao “Đi nhanh đi, bị muộn rồi.”

Chờ đến khi Lâm Đại Dung phản ứng lại, cô đã ôm một bó hoa to và đi cùng Tào Đông Minh đến nhà trẻ rồi. Hàng xóm chung quanh nhìn thấy cũng nở nụ cười ám muội.

Gay go rồi, lúc này Lâm Đại Dung mới phát hiện tình hình quả thực không ổn. Cô ôm bó hoa lớn như vậy đến nhà trẻ làm gì đây?

“Nói chung coi như chúng ta hoà nhau.” Tào Đông Minh tự nhiên nói.

“Cái gì?” Cô nhìn anh.

“Cái gì là cái gì? Tôi nói rồi mà cô không nghe sao?” Tào Đông Minh thở dài, lạ lùng nhìn cô. Anh cũng không muốn lặp lại lời nói mới vừa rồi, chỉ nhìn bó hoa trong tay Lâm Đại Dung nói: “Không phải cô đối với hoa rất hiểu rõ sao? Vậy chắc hẳn cô cũng biết rõ hoa kia mang ý nghĩa gì. Nếu cô đã nhận hoa thì cũng có nghĩa là đã tha thứ cho Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, tôi rồi.” Mặc dù là bị anh ép buộc phải nhận lấy nhưng loại chuyện đó cũng không đáng kể chứ.

Nhìn dáng vẻ chân thành của anh như vậy, Lâm Đại Dung thối phũ một tiếng, sau đó cũng bật cười.

“Cô cười cái gì? Làm tôi suy nghĩ cả một đêm.” Tào Đông Minh thật sự hoài nghi người phụ nữ này có óc hài hước chẳng?

“Xin lỗi, tôi chỉ không nghĩ tới anh sẽ nghiêm túc như vậy.” Lâm Đại Dung cười ra nước mắt, đang cầm hoa nhìn anh “Hoa hồng vàng quả thật có ý nghĩa là xin lỗi nhưng nó còn có một ý khác, đó là thất tình. Bình thường khi tình nhân tặng hoa này chính là muốn biểu đạt áy náy hoặc xin lỗi, nếu anh tặng nó với ý xin lỗi thì cũng chứng minh chúng ta chính là quan hệ tình nhân.”

“Không phải chứ, tôi nào có biết những thứ này.” Tào Đông Minh không nhịn được nói. Anh nhận ra rằng ngoài châu báu, phụ nữ còn rất thích hoa. Chỉ là ở một nơi thâm sơn cùng cốc như thế này cũng không có bán châu báu nên anh đành phải tự ép mình mua hoa tặng cô “Tôi lại chưa từng tặng hoa cho bất kỳ người phụ nữ nào.”

“Tôi cũng biết anh không biết, này giờ chỉ nói giỡn mà thôi.” Lâm Đại Dung vẫn thư thái ung dung. Cô đương nhiên biết bọn họ không phải quan hệ tình nhân, anh chỉ đơn thuần nghĩ đến một cách có thể nói xin lỗi với cô thôi, chỉ có điều vì cô bị anh từ chối nên trong lòng có chút tổn thương.

“Vậy ý của cô là...”

“Ý của tôi quan trọng như vậy sao? Anh cũng đã biết tôi và ông nội Tào cũng không phải loại quan hệ như anh vẫn nghĩ rồi, hết ngày hôm nay anh cũng không cần đến nhà trẻ nữa, cũng coi như chưa từng gặp tôi nữa. Nếu như sợ chạm mặt lúng túng thì cũng hoàn toàn không cần xin lỗi.” Lâm Đại Dung hỏi anh.

“Cô muốn khiến tôi trở thành người như thế nào? Tôi biết chuyện ngày hôm qua cũng do tôi đã làm những chuyện quá phận nhưng cô cũng đừng nghĩ tôi xấu xa như vậy có được hay không? Tôi đang nghiêm túc tỉnh táo lại đây.” Nếu như hành vi của anh khiến cô có cảm giác tổn thương, bị người khác trêu đùa thì anh cũng thật sự hao tổn tâm trí rồi.

Anh thừa nhận mình cố ý tiếp cận cô là có mục đích nhưng anh không muốn cô nhìn mình với thái độ như vậy. Anh cũng biết mình không có lập trường cầu được cô tha thứ nhưng anh vẫn nhắm mắt đưa chân đến đây rồi, cũng không muốn mình ở trong lòng cô là một người xấu, không muốn phá hoại hình tượng hoàn mỹ trong lòng cô. Chính vì thế cho dù phá hoại anh cũng phải cứu vãn chuyện này, nếu không anh luôn có loại dự cảm, đời này anh cũng sẽ không thể ngủ yên như tối hôm qua vậy.

“Việc đó... Nếu như chúng ta có thể trở thành bạn bè thì tôi cũng coi chuyện ngày hôm qua như chưa từng xảy ra.” Lâm Đại Dung đột nhiên nói.

“Bạn bè sao?”

“Đúng vậy, chỉ đơn giản là bạn bè bình thường thôi. Tôi cũng rất tức giận bởi vì anh tiếp cận tôi chỉ vì ông nội Tào. Thế nhưng nếu như anh vẫn muốn trở thành bạn bè thì đó là một chuyện khác.” Lâm Đại Dung khôn khéo nở nụ cười “Nói như vậy, tôi có thể xem anh là bạn bè chứ?”

“Thật sự có chuyện tốt như vậy sao?” Như vậy là được sao? Tào Đông Minh không thể tin được.

“Anh đang nói tôi quá tốt?”

“Tôi không nói vậy, tôi chỉ nói cô cực kỳ rộng lượng.” Tào Đông Minh nhất thời hồi hộp, tích cực thả dây theo cô “Chúng ta đương nhiên là bạn bè rồi, cô vừa đẹp dễ lại thiện lương lại còn đại độ như vậy. Thực ra tôi vẫn rất tức giận vì một người phụ nữ tốt như vậy lại chấp nhận ở cùng với một lão già nát rượu kia, chỉ cần cô tha thứ thì tôi bảo đảm...” Tào Đông Minh hứa hẹn nói xong lại chọc cho Lâm Đại Dung nở nụ cười.

Miệng anh ngọt như thế, còn biết cách mượn gió bẻ măng, lại cần gì phải bỏ tiền mua hoa cho phụ nữ đây? Lâm Đại Dung nghĩ, cuối cùng cô vẫn chịu thua, vốn là nghĩ ngày hôm qua mình sẽ thu được bất ngờ lại không nghĩ tới anh lại làm ra những chuyện vui như thế này khiến cô thỏa mãn, lòng lại càng tham lam muốn nhiều hơn.

Một khi phụ nữ tham lam sẽ bị tổn thương, cô biết rất rõ nhưng vẫn liều lĩnh nguy hiểm lần thứ hai cho phép anh tiếp cận mình.

Cũng không sao, ngược lại đã biết anh đối với mình vô vị, vậy cô cứ coi anh như bạn bè bình thường đi, cũng giữ một khoảng cách có thể mỗi ngày đều nhìn thấy anh, tán gẫu với anh. Mà thời gian anh lưu lại đây sẽ không quá dài, cô chỉ cần giữ trong lòng một đoạn hồi ức đẹp để thôi, không phải cũng rất tốt sao?

Hết chương 4.

12. Chương 5-1

Edit: Sóc Là Ta

Ngày đó Tào Đông Minh đang đứng soi gương thì ông nội Tào từ phía sau anh đi tới. Ông dừng lại liếc mắt nhìn anh nói: “Đông Minh, gần đây con thích màu tối?”

“Đúng đấy, hơn nữa càng tối càng tốt. Con cũng đang định tìm màu quần áo cũng sậm tối như vậy.” Giọng nói Tào Đông Minh tỏ vẻ bất đắc dĩ, giống như hiện giờ mình có chuyện gì không thể kìm nén được.

Xã này nói lớn không lớn nhưng chuyện xảy ra cũng không ít. Anh vừa mới thoát được những đứa trẻ nước mũi nhỏ dãi kia, lại bị Lâm Đại Dung gọi đi giúp bác trai dọn quầy hàng, còn phải giúp bác gái làm cơm.

Anh thật không biết một cô gái yếu đuối như Lâm Đại Dung lại có sức lực mạnh mẽ như thế để có thể làm hết việc này đến việc khác. Mỗi lần như vậy, cô đều lôi kéo anh di chuyển khắp nơi đến nỗi toàn bộ dân trong làng đều nhận ra anh. Hiện tại cho dù anh ở bên ngoài một mình cũng sẽ bị vài ông lão nào đó mời vào nhà làm khách, thuận tiện giúp một chút chuyện.

Nhưng nếu như anh không bước ra khỏi cửa, ông nội sẽ chê anh chướng mắt. Trời mới biết, anh cũng không muốn ở chung với Lâm Đại Dung nhiều như vậy, anh cũng không thích mình phải làm nhiều chuyện bao đồng chạy tới chạy lui làm chân sai vặt cho mọi người như vậy.

Ông nội Tào cười ha ha: “Đàn ông xấu thì có sao, ông thấy cũng rất hợp với cháu.”

“Ông nội không hiểu rồi, thời bây giờ không giống thời trước, ông xem hiện tại cháu so với gấu mèo cũng không khác nhau là mấy.” Anh tự nhìn chính mình trong gương, tự nhủ: “Tuy rằng quần áo sẫm màu khá nóng nhưng rất hợp với màu da của cháu.”

“Đông Minh, cháu ăn mặc nghiêm túc như thế là muốn đi ra ngoài hẹn hò với Đại Dung sao?” Ông nội Tào tò mò hỏi vì từ trước đến giờ ông chưa từng thấy cháu mình lại chưng diện như thế.

“Cái gì mà hẹn hò? Ngày mai không phải là hội chùa sao? Hôm nay cháu phải đi giúp đỡ mọi người quét đường.” Tuy Tào Đông Minh làm vẻ mặt phiền não nhưng anh lại thích thú chọn quần áo cho mình.

“Há, nói như vậy ngày mai chúng ta có thể cùng đi tham gia hội chùa sao?”

“Không, cháu cùng Đại Dung sẽ cùng tham gia một đội trong hội chùa. Ngày mai nếu ông muốn đi thì chỉ nên đứng gần đó xem thôi.” Cuối cùng Tào Đông Minh chọn cho mình một chiếc áo sơ mi đen ngắn tay.

Hiếm thấy việc ông nội muốn tham gia hội chùa nhưng Tào Đông Minh cũng không suy nghĩ gì mà liền gạt bỏ. Ông nội Tào vẫn có chút thương tâm, cảm thấy đứa cháu của mình thật tàn nhẫn khiến ông cũng thờ dãi: “Vậy cháu phải chăm sóc Đại Dung kỹ lưỡng, đừng khiến cô ấy bị tổn thương.”

“Cháu biết rồi.” Sau khi mặc quần áo tử tế, Tào Đông Minh cũng tự mình chạy ra ngoài “Ông nội, vậy cháu đi trước để đến gặp Đại Dung. Sau khi quét dọn xong đường phố thì chúng cháu sẽ ăn cơm ở bên ngoài. Ông nội không cần chờ cháu.”

Trong nháy mắt, Tào Đông Minh cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi anh đâu nữa. Ông nội Tào ngẩng đầu nhìn chung quanh, nhận ra đã đến giờ tan làm của Lâm Đại Dung rồi. Ông gãi gãi đầu, không hiểu nói: “Nói vậy mà còn chưa chịu đi hẹn hò. Tiểu tử này thật lạ.”

Đối với Tào Đông Minh, việc quét tước đường phố chính là một loại cực hình. Hội chùa là lễ hội truyền thống, những người trẻ tuổi chỉ cần rảnh rỗi thì sẽ tự động chạy đến giúp đỡ. Tuy nhiều người bắt tay vào làm thì nhanh nhưng công việc khô khan khiến họ cảm thấy rất tẻ nhạt. Vì thế, hầu hết những người đồng ý đến giúp đỡ hầu như là những người lạ từ các nơi xa xôi khác đến.

Cũng may còn có Lâm Đại Dung ở đây, thời gian anh cảm thấy vui sướng nhất chính là lúc Lâm Đại Dung đưa nước cho mình. Nói một cách chính xác là cô phụ trách đưa nước cho tất cả mọi người, lúc không có chuyện gì làm thì cô sẽ ngồi nghỉ ngơi bên cạnh dòng suối nhìn bọn họ làm việc.

“Cực khổ cho anh rồi.” Lâm Đại Dung đưa chai nước suối tới trước mắt anh.

Tào Đông Minh nhận lấy chai nước uống một hớp, hỏi cô: “Cô không uống sao? Đã hai tiếng trôi qua rồi, tôi vẫn chưa thấy cô uống nước.”

Lâm Đại Dung nghe thấy câu nói này thì chần chờ một chút, biểu hiện có chút vui vẻ, ánh mắt lấp lánh như có ánh sáng. Còn Tào Đông Minh thì lại không rõ vì sao cô ấy lại có dáng vẻ như vậy, không để ý tới câu nói đó như có ý nói “Anh đã chú ý đến em hơn hai tiếng đồng hồ rồi”.

“Đúng đấy, vậy tôi cũng đi uống nước thôi.” Cô nói xong liền muốn chạy về chỗ mình ngồi nghỉ ngơi.

“Đừng đi, nước hết rồi.” Tào Đông Minh hắt cằm, chai nước cuối cùng vừa mới bị người khác lấy đi nên anh cũng tự nhiên đưa chai nước của mình cho cô, nói: “Tôi chỉ mới uống một hớp, cô dùng đi.”

Lâm Đại Dung lại lộ ra một nụ cười gượng gạo, nói: “Cũng không cần đâu, chỉ là một chai nước thôi mà, lát nữa ăn cơm xong rồi tôi sẽ uống.”

Tào Đông Minh có chút không vui, tuy rằng cũng không liên quan gì đến anh nhưng anh đang cảm thấy ý cô là không muốn uống chai nước mà anh từng uống qua. Tuy đó cũng chỉ là chuyện bình thường nhưng lúc này tự nhiên anh không thể nào chấp nhận được chuyện này. Nói như thế nào đây? Anh cảm thấy gần đây Lâm Đại Dung cũng không giống như trước mà không giống chỗ nào thì anh không thể nói ra được.

“Đúng rồi, hôm nay bác Thắng muốn mời mọi người ăn cơm, ăn mừng thu hoạch.” Lâm Đại Dung lại nói tiếp.

“Không phải nói tối hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm sao?” Tào Đông Minh không ngờ sẽ có chuyện này. Ở đâu lại xuất hiện bác Thắng?

“Cũng không có cách nào khác, mọi người đều đi mà chúng ta không đi thì cũng không hay lắm.” Lâm Đại Dung mỉm cười nói: “Vậy cứ quyết định như thế đi.”

Mọi người đều đi không có nghĩa là bọn họ cũng phải đi, trước không phải nói là chỉ có hai người cùng nhau ăn cơm tối thôi sao? Nếu không phải vậy thì tội gì anh phải bỏ công sức giúp người khác quét đường miễn phí chứ?

Tào Đông Minh hờn dỗi, trừng mắt nhìn bóng lưng Lâm Đại Dung đang đứng đờ ra. Trong nháy mắt, anh phát hiện dường như có chỗ nào không đúng lắm. Đúng, điểm không đúng chính là thái độ của Lâm Đại

Dung đối với anh rất khác, gần đây cô đều vô tình hay cố ý lảng tránh tiếp xúc với anh, nói đúng hơn cô đang lảng tránh những tiếp xúc thân mật với anh.

Cô sẽ không để trong lòng chuyện xảy ra đêm nọ chứ? Ngoài miệng nói tha thứ cho anh nhưng kỳ thực trong lòng còn oán giận. Nhưng nếu như lời cô nói, không thêm để ý đến anh thì tại sao lại còn tích cực liên hệ giúp đỡ chứ? Cẩn thận suy nghĩ lại chuyện như vậy đã xảy ra không ít lần khiến anh cảm thấy giữa hai người có loại cảm giác xa cách.

Bởi vì từ trước đến giờ Lâm Đại Dung vốn đối xử với anh rất dịu dàng nên anh cũng không phát hiện ra rằng cô cũng luôn đối xử với người khác giống như vậy. Lúc này cô không còn cười nói đùa giỡn vui vẻ như những tháng ngày ở nhà trẻ nữa mà thay vào đó là một cảm giác gượng gạo khiến anh khó chịu đến tận cùng.

Dường như bản tính nghịch ngợm có lúc lại nổi lên, có khi cô là một người phụ nữ hiền lành dịu dàng lại ngoan ngoãn khiến người.. ta rất ưa thích nhưng có lúc cô lại ngang ngạnh ương bướng giống như đứa trẻ chưa trưởng thành.

Hay Lâm Đại Dung thật sự có ý định xa lánh anh? Tào Đông Minh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa lên có chút đứng không vững. Anh ngẩng đầu nhìn trời, ánh mặt trời cũng đang dần buông xuống. Không được, anh không chấp nhận.

Ngồi trì hoãn tham dự bữa ăn với những người mình không quen biết, đêm đó Tào Đông Minh lại ngủ không ngon. Anh vẫn đang tự cho rằng mình đã quá lo xa rồi, nếu như Lâm Đại Dung chán ghét anh thì cô nhất định sẽ trực tiếp nói với anh, không cần thiết chịu đựng cố ép mình đi cùng với anh. Đúng, nhất định là tự mình nghĩ nhiều quá, cô chỉ là bởi vì chuyện đêm đó mà có chút phản cảm với anh mà thôi, chỉ cần vượt qua chướng ngại tâm lý kia là không sao rồi.

Đến buổi tối diễn ra lễ hội, Tào Đông Minh tìm tới Lâm Đại Dung, khi đó cô đang ngồi trò chuyện với một bác bán hàng rong thì bị anh kéo sang một góc tối vắng người.

“Anh sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Lâm Đại Dung quan tâm nhìn Tào Đông Minh, nhìn bộ dạng anh lúc này có vẻ như đang bệnh, thực sự khiến người ta rất lo lắng.

Tào Đông Minh thăm thẳm thở dài, khuôn mặt cũng thể hiện mười phần ưu thương nói: “Anh không có chuyện gì, chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon mà thôi.”

Không phải tối hôm qua anh ngủ không ngon mà căn bản là anh không ngủ, hơn nữa anh lại ép buộc mình không được ngủ. Đến ngày hôm nay, ban ngày anh cũng vẫn nhắm nhện không để cho mình nhắm mắt là vì muốn xây dựng cho mình một bộ mặt kinh hãi như thế này. Xem ra lần này anh thật đúng là đã bỏ vốn lớn.

“Anh sao vậy? Có phải thân thể có chỗ không thoải mái? Hay trước tiên tôi đưa anh về nhà.” Lâm Đại Dung vẫn ngây thơ không biết dụng tâm của anh, vẫn cảm thấy căng thẳng và lo lắng khi nhìn bộ dạng thảm thương của anh lúc này.

13. Chương 5-2

Edit: Sóc Là Ta

Được rồi, cuối cùng cũng coi như anh thành công rồi. Tuy trong lòng Tào Đông Minh âm thầm đắc ý nhưng bề ngoài lại làm ra bộ dáng đau lòng đến không muốn sống. Anh cũng giả vờ không quan tâm đến Lâm Đại Dung mà tiếp tục diễn sâu: “Thực ra tôi đang lo lắng cho ông nội.”

“Ông nội sao? Ông bị làm sao?” Lâm Đại Dung đột nhiên khẩn trương nói.

“Cũng không có chuyện gì.” Tào Đông Minh lại thở dài một hơi: “Tôi chỉ cảm thấy chắc ông nội không thích hợp với cuộc sống nơi này. Trước đây, ông nội và bà nội đã từng cùng nhau tham gia hội chùa này mà bây

giờ bà nội không còn ở đây nữa, chỉ còn mỗi mình ông nội tịch mịch cô độc nhìn bầu trời. Hiện giờ, có lẽ ông nội cũng rất khó chịu và buồn rầu, đau khổ.”

Lâm Đại Dung cũng bị lời nói này của anh cảm hoá, nghĩ đến người già đáng thương một mình ở nhà nghe tiếng cười nói lẫn âm thanh náo nhiệt bên ngoài mà trong lòng nhớ nhung người vợ quá cố của mình, thật sự rất khiến người ta khó chịu. Đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hay là hôm nay sau khi xem bắn pháo bông xong, tôi và anh về thăm ông nội.”

“Không, như vậy cũng vô dụng, lúc này ông nội chỉ muốn yên tĩnh một mình.” Tào Đông Minh vội vàng nói: “Tôi nghĩ ông đang khó chịu, chỉ sợ bây giờ ông cũng đang muốn đến chỗ bà nội đang yên giấc nói chuyện với bà mấy câu.”

“Anh đang nói đến nghĩa địa sao?” Về mặt Lâm Đại Dung ảm đạm nói: “Đúng đấy, bà nội Tào được an táng Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, ở nghĩa trang nhưng ban đêm nơi đó sẽ không mở cho ai vào, tôi cũng không có cách nào khác.”

“Vì vậy, tôi muốn đến đó nói với bà nội mấy câu, nói cho bà biết ông nội vẫn luôn rất nhớ nhung bà. Đại Dung, cô có đồng ý đi cùng tôi không?” Tào Đông Minh bày ra bộ mặt sầu thảm cả nửa ngày, cuối cùng cũng coi như nói ra được mục đích của chính mình.

“A? Giờ này đi đến nghĩa địa sao?” Lâm Đại Dung nhìn trời một chút “Nhưng nếu bị phát hiện sẽ bị đánh và bị đuổi ra ngoài.”

“Vì vậy, tôi mới muốn lén lút đi vào trong, cùng lắm là bị đuổi ra ngoài thôi.” Tào Đông Minh tiếp tục giả bộ u sầu “Tôi cũng rất sợ nơi đó nên mới rủ cô cùng đi để bạo dạn hơn chút thôi, đương nhiên nếu cô muốn từ chối thì tôi cũng không ép. Thế nhưng cô cũng đừng nói cho người khác biết, sau khi bắn pháo hoa xong thì cũng là lúc tôi trở về.” Nói xong, Tào Đông Minh liền muốn đi, lẽ đương nhiên Lâm Đại Dung sẽ gọi anh lại. Sao cô lại có thể tàn nhẫn để một người đang có tinh thần uể oải lại nhất gan tự mình đi vào nghĩa địa đây?

“Chờ đã, tôi đi cùng anh.” Lâm Đại Dung nói.

Cô không nhìn thấy vẻ mặt Tào Đông Minh lúc này chợt xuất hiện nụ cười giảo hoạt vì đã thực hiện thành công gian kế của mình.

Cũng biết cô mềm lòng, cũng sẽ không yên lòng để anh đi một mình nên Tào Đông Minh đã lập mưu đồ lên kế hoạch từ trước. Thực ra, vào ban ngày anh cũng đã đi dạo qua bên kia nghĩa địa và đã ghi nhớ các ngõ ra lối vào. Lâm Đại Dung là phụ nữ, chắc chắn cô sẽ rất sợ nơi đó, vì vậy anh nghĩ khi đến nơi đó anh chỉ cần tạo nên một bầu không khí đáng sợ khủng bố thì cô nhất định sẽ như chim nhỏ nép vào người anh, nắm tay anh thật chặt không buông.

Anh biết ý đồ này có chút tiện nhưng nếu không tiếp tục tạo ra những điểm thân mật như vậy thì anh cũng sợ cô sẽ càng ngày càng xa lánh anh. Vậy điều đó cũng không tốt.

Hai người bọn họ dần rời xa đoàn người, lúc này thôn dân đang tụ tập trên đường phố chờ cử hành hội chùa, càng đi ra ngoài người càng ít ỏi, nghĩa địa bên kia xem như hoàn toàn tách biệt với thế gian.

“À, buổi tối nơi này so với tưởng tượng vốn rất âm u, cũng không cần anh chủ động xây dựng bầu không khí khủng bố nữa.” Tào Đông Minh nhìn tường vây trước mặt mình mơ hồ nghĩ.

Nghĩa trang thôn Tiểu Khê bị một dãy tường bốn phía có dây leo cách trở, bởi vì không lo lắng có kẻ lén vào trộm mộ nên bản thân tường vây cũng không cao, chỉ duy nhất có một cửa lưới bằng sắt ngăn cản luôn được khoá lại. Buổi tối có người chuyên canh chừng dò xét ở bên trong, tuy vậy việc dò xét cũng chỉ ở mức độ hình thức mà thôi, bởi vì sẽ không có ai điên khùng đến nỗi đêm hôm khuya khoắt lại xông vào chốn này.

Đương nhiên, ngoại trừ những người thực sự có mục đích xấu ví dụ như Tào Đông Minh anh đây.

Tào Đông Minh đã tính toán mức độ tường cao, lấy chiều cao của mình tuyệt đối có thể vượt qua. Lúc này anh vươn mình nhảy lên tường, ngồi xổm trên đầu tường nhìn xuống phía dưới chỗ Lâm Đại Dung, duỗi tay về hướng cô nói: “Đến đây, cầm lấy tay tôi, tôi sẽ kéo cô lên.”

Ngoài dự đoán của anh, Lâm Đại Dung lại cảm thấy anh hết sức buồn cười. Cô nở nụ cười nói: “Không cần, may mà hôm nay tôi mặc quần dài.” Tiếp theo chỉ thấy cô lùi về phía sau mấy bước, nhắm vào đầu tường lấy đà, hai cánh tay duỗi ra đu trên đầu tường. Sau đó, cô cũng không nhanh không chậm bò lên trên, thao tác nhanh nhẹn cho thấy cô không phải chỉ nói suông.

Tào Đông Minh chỉ ngây ngốc nhìn cô, chuỗi này nối tiếp chuỗi kia, động tác này kết hợp với động tác kia trông thật thuần thục. Trong nháy mắt cô đã cùng mình ngồi xổm trên tường, hơn nữa còn trước anh một bước vươn mình định tiến vào trong.

Bởi vì Lâm Đại Dung rất nhẹ, lúc cô rơi xuống Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, đất thậm chí không phát ra thứ âm thanh gì.

“Xuống đây đi.” Cô đứng phía dưới gọi anh.

Tào Đông Minh chậm tay chậm chân leo xuống tường, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Lâm Đại Dung rón rén bước vào bên trong nghĩa trang, một bên chú ý chung quanh xem có nhân viên đi tuần tra cầm đèn pin soi hay không, một bên tìm kiếm vị trí mộ phần của bà nội của Tào Đông Minh. Tào Đông Minh cũng đứng phía sau lưng cô thật sự trông giống đối tượng được Lâm Đại Dung bảo vệ.

Chu vi quanh đây yên tĩnh không hề có một tiếng động, từng toà mộ bia tĩnh lặng ngự ở đó như có vô số ánh mắt hướng về phía bọn họ. Cũng may lúc này là mùa hè nên trời vẫn còn rất sáng, dù là vậy nhưng trong lòng Tào Đông Minh vẫn có chút sợ hãi.

Trái lại Lâm Đại Dung đi ở phía trước lại có chút thông dong đến như vậy. Cô không phải nên núp bên cạnh anh hoặc kéo cánh tay anh không dám thở mạnh một tiếng sao?

“Đại Dung, cô không sợ sao?” Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Lâm Đại Dung quay đầu liếc mắt nhìn anh, cũng không dừng bước lại “Sợ à? Đâu có gì đáng sợ, nếu như hai chúng ta đều sợ thì còn tới nơi này làm gì. Yên tâm đi, nếu tôi quyết định đi với anh thì sẽ không bỏ rơi anh đâu.”

“À... Cô đúng là người đáng tin cậy.” Trong lòng Tào Đông Minh tự cười nhạo mình, chưa hiểu thấu đáo hết con người của Lâm Đại Dung lại còn dám tính kế với cô. Xem ra anh cũng chưa được dạy dỗ đúng cách, khi lập ra kế hoạch lại quên mất điểm này.

Như thế rất tốt, anh tin rằng dưới sự hướng dẫn của Lâm Đại Dung, bọn họ sẽ không nhanh chóng bị người khác phát hiện. Còn vị trí mộ bia của bà nội anh, ban ngày anh đã đi tìm rất lâu mới đến được chỗ tế bái mà hiện tại mới đây thôi lại thấy bức ảnh bà đang mỉm cười với anh. Lúc này, đầu óc anh chỉ cảm thấy trống rỗng có cảm giác vô lực.

“Việc đó... Anh có muốn tôi tránh đi một chút hay không?” Lâm Đại Dung còn tưởng rằng bởi vì có người ngoài nên anh có cảm giác không tiện.

“Cô không được đi đâu hết, chờ ở đây là được rồi.” Tào Đông Minh quay về ngôi mộ thờ dài nhưng vẫn phải cố tình diễn hết màn này, quay về tấm ảnh của bà nội khấn vái cả một lúc lâu.

Thực ra anh cũng chỉ là đang kể chuyện cười cho bà nội anh nghe thôi, còn niệm đến khi chính mình không thể nói được lời nào nữa thì Tào Đông Minh mới đứng lên chuẩn bị đi về. Anh nhìn Lâm Đại Dung một chút, cô như động vật yếu ớt đang ở giữa rừng Châu Phi sợ kẻ dữ ăn thịt, cứ đứng đó lăm lét nhìn trái nhìn phải như canh chừng giúp anh.

“Đại Dung, bà nội tôi nói cô như vậy là không được, sẽ không ai thêm lấy đâu.” Anh nói.

“À?” Lâm Đại Dung sợ hết hồn “Bà nội anh nói sao?”

“Đúng vậy.” Anh cùng cô từ từ vừa đi trên đường trở về vừa giảng đạo lý: “Bà nói phụ nữ phải thể hiện yếu đuối, nhu nhược đúng lúc, nếu không sẽ làm cho đàn ông cảm thấy tự tôn.”

Làm sao Lâm Đại Dung lại thật sự tin đây là lời của bà nội anh nói? Cô lại không ngốc nghếch đến vậy, sau một lúc lâu cô lập tức nhận ra Tào Đông Minh đang đùa giỡn với mình, cô cũng thuận thế trêu ghẹo

nói: “Nhu nhược, yếu đuối dĩ nhiên sẽ làm người khác thương yêu nhưng nếu cứ như vậy không bằng hãy nuôi một động vật nhỏ, có vậy đàn ông sẽ duy trì sự tự tôn của chính mình.”

“Há, không ngờ cô chính là một phụ nữ kiên cường.” Tào Đông Minh nở nụ cười.

14. Chương 5-3

Edit: Sóc Là Ta -

“Tôi không phải là một người phụ nữ kiên cường nhưng tôi không thích bị người khác coi mình phiến toái mà thôi.” Cô hừ một tiếng.

Lúc này Tào Đông Minh mới nhớ tới căn bệnh tim ẩn giấu trong cơ thể cô. Ông nội cũng đã nói, bởi vì không muốn bị xem là điểm yếu nên cô chưa từng nói ra chuyện mình bị bệnh cho người khác biết, không những thế lại còn cố tình nóng lòng tham gia các loại hoạt động khác.

Lại nghĩ đến, cô vẫn điên cuồng làm việc là để chứng minh rằng mình thực ra cũng giống người khác. Thế nhưng càng làm như vậy cũng nói rõ cô đặc biệt để ý đến điều này.

Tào Đông Minh vuốt cằm, cảm thấy chiến lược lần này thực sự là thất bại.

“Anh đang suy nghĩ đến chuyện kỳ quái nào đúng không? Nói thí dụ như cũng đồng tình với tôi về chuyện đó.” Lâm Đại Dung lại không nhìn ra được anh đang suy nghĩ gì? Tuy rằng anh không hỏi nhiều về bệnh tình của cô nhưng rõ ràng anh rất lưu ý, thậm chí anh để ý đến cô từng chi tiết nhỏ nhặt nhất mà lúc này cô có thể nhận ra được.

“Đâu có.” Tào Đông Minh nhìn trái nhìn phải “Tôi chỉ biết cô xinh đẹp, hiền lành lại sống tự lập. Trong toàn xã này, e rằng không có người đàn ông nào có thể xứng với cô. Hay là để tôi giới thiệu cho cô vài người bạn để cô quen?”

Lâm Đại Dung liếc nhìn anh một cái, lại vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Không phiền anh nhọc lòng, tôi cũng không có ý định quen bạn trai.”

“Không thể nào? Nếu cô không yêu thương ai thì cũng sẽ nhanh chóng già đi.” Tào Đông Minh vội vã đổi giọng nói: “Tôi nói này tuổi thanh xuân cũng phụ nữ sẽ rất nhanh chóng trôi qua thôi, đặc biệt là kinh nghiệm của cô còn thấp, cũng nên tự tích lũy cho mình một ít kinh nghiệm nếu không lại biến thành gái già không ai muốn lấy.”

“Ông nội Tào cũng đã từng nói với tôi những lời này rồi, hai người thật giống nhau, thật đúng là ông cháu.” Lâm Đại Dung cũng không muốn anh đưa câu chuyện càng ngày càng xa, tuy rằng chỉ là những lời nói tế nhị nhưng khi vào tai cô thật chói tai. Cô hít một hơi, thẳng thắn nói: “Tôi không có dự định quen bạn trai cũng không có ý định kết hôn. Vì vậy, tôi cũng không cần thiết phải tích lũy kinh nghiệm, anh cũng không cần lo lắng cho tôi.”

“Tại sao?” Tào Đông Minh căng thẳng liền nghiêm túc nói.

“Vốn là tôi cũng muốn quen cái bạn trai, kết hôn sinh con nhưng năm trước vào thời điểm nhập viện tôi đã nhận ra tính chất nguy hiểm của căn bệnh tim này. Bác sĩ nói nếu như lại phát bệnh thì phải nhập viện và cũng không phải thuốc nào cũng có thể khống chế được nó, rất có khả năng phải cấy ghép trái tim khác. Mà việc giải phẫu sẽ có độ nguy hiểm rất cao, hơn nữa thân thể của tôi cũng không thể chịu được áp lực khi mang thai, vì lẽ đó tôi cũng không thể sinh con. Vậy tôi hỏi anh có người đàn ông nào lại muốn yêu thương mà không kết hôn Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,sinh con không?”

Cô nói với thái độ ung dung nhưng cũng đã làm rõ vấn đề một cách triệt để. Nhìn thấy cô như vậy Tào Đông Minh cũng không chịu thua nói: “Cô không tìm làm sao biết không ai muốn? Nếu thật sự phải làm phẫu thuật thì tỷ lệ thành công cũng rất cao, hơn nữa hiện nay cũng có rất nhiều gia đình không có con mà.”

“Quên đi thôi, chuyện cả đời không phải có thể quyết định được, nếu thật sự có người dám thì tôi cũng không muốn liên lụy người ta.” Đối với cô, chuyện tình cảm chính là chuyện dễ tổn thương, lòng mảy Tào Đông Minh nhứ chặt thành hình chữ bát, hận không thể cốc lên đầu cô một cái. Thực ra cô nói cũng đều không sai, bác sĩ đã cảnh báo trước như vậy rồi nên cô không thể không tuân theo. Tuy nhiên vì anh cũng biết một chút kiến thức về y học nên không thể chấp nhận lời giải thích của cô.

“Không được, ngay cả những niềm vui nỗi buồn thông thường của đời người mà cô cũng còn chưa biết. Vậy khác nào cô đang tự hại chết chính mình.”

“Nghe ra quả thật đúng là rất có mùi triết học, có điều đại khái con người tôi là như vậy.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, bất chợt bên cạnh không biết có động vật gì đang bị quấy nhiễu nên nhanh chóng chạy ra. Âm thanh loạt xoạt nghe thật quỷ dị khiến Tào Đông Minh đang giảng đạo với Lâm Đại Dung cũng quên mình đang ở đâu. Anh chỉ cảm thấy sống lưng bất chợt có một luồng hơi lạnh từ dưới lên trên xông thẳng tới đỉnh đầu, toàn thân rùng mình một cái. Theo bản năng, anh bỏ nhào về phía trước, nhào tới ôm lấy Lâm Đại Dung.

Ngược lại Lâm Đại Dung lại không bị thanh âm kia dọa sợ, mà cô bị hành vi của anh làm sợ hết hồn “Này, anh làm gì vậy?”

Hai tay Tào Đông Minh cầm lấy cánh tay của cô, cả người dựa hẳn trên người cô “Tôi sợ.” Anh cũng thẳng thắn nói.

“Có gì đáng sợ chứ? Tôi là người có bệnh tim mà còn chưa sợ đây mà.” Lâm Đại Dung muốn anh buông cô ra nhưng sức lực anh lớn hơn mình, tựa như anh đang ôm chặt cành cây hùng vĩ, dù làm thế nào cũng không thể thoát khỏi tay anh.

“Bệnh tim có liên quan gì đến lá gan lớn đâu?” Tào Đông Minh vô liêm sỉ ôm cánh tay cô, tốc độ dần dần thả lỏng “Không phải cô nói muốn bảo vệ cho tôi sao?”

“Tôi nói sẽ bên cạnh anh để anh bớt sợ...” Cô cũng không phải là gối ôm của anh.

“Đều giống nhau cả thôi, hiện tại tôi có cảm giác rất an toàn. Cô chớ lộn xộn, nếu không tôi liền hô to để nhân viên đi tuần đến bắt chúng ta.” Loại uy hiếp của anh khiến Lâm Đại Dung cảm thấy vô lực.

Cô không nói gì để phản bác anh nhưng tại sao anh lại đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu? Lâm Đại Dung cũng cố gắng bỏ qua động tác của anh, xem như là nhầm đồng ý.

Việc này còn tạm được, Tào Đông Minh âm thầm nở nụ cười, ôm cánh tay nhỏ bé của cô trong tay mình.

Xem ra anh quả thực đã dùng sai chiến thuật rồi, sớm biết dùng chiêu này là được rồi thì anh đâu cần suy nghĩ nát óc cả đêm không ngủ nữa. Thời đại này nam nữ đều bình đẳng, cũng không ai quy định chỉ có phụ nữ mới như chim nhỏ nép mình vào đàn ông đâu mà ngược lại đàn ông mới phải như chim nhỏ nép mình vào phụ nữ. Ông cũng có thể như vậy.

“Như thế nào? Có cảm thấy ấm áp hay không?” Anh chẳng biết xấu hổ hỏi cô.

“Chẳng qua chỉ cảm thấy rất nặng mà thôi.” Lâm Đại Dung rất hiếm khi thể hiện giọng điệu thiếu kiên nhẫn như lúc này. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác xem phương hướng ngược lại để tránh khỏi bị anh nhìn thấy nét mặt đã phiem hồng của mình.

Đang lúc này, ở phía xa xa mười mấy tia pháo hoa lần lượt được bắn ra, thậm chí ở cách xa như vậy còn có thể nghe được tiếng pháo.

Tào Đông Minh và Lâm Đại Dung cùng ngược nhìn lên bầu trời, lúc này bầu trời nở rộ muôn nghìn điểm hồng, Tào Đông Minh cảm thấy thân thể Lâm Đại Dung có chút run rẩy. Anh cảm thấy có khả năng cô cảm thấy lạnh nên càng chăm chú ôm chặt cánh tay cô, thậm chí vì muốn phối hợp độ cao với cô, anh còn cúi thấp thân thể mình xuống một chút.

“Không ngờ pháo hoa ở nông thôn cũng đẹp như vậy.” Anh khen ngợi nói “Hiện tại đã là mười hai giờ đúng.”

“Đúng đấy, tôi luôn cảm thấy pháo hoa năm nay thật đặc biệt...” Lâm Đại Dung suy nghĩ linh tinh, bỗng nhiên dừng lại suy nghĩ một chút lại nói: “Chúng ta có phải đã quên điều gì?”

“Điều gì?” Tào Đông Minh tỉnh táo một hồi “Trời ạ, chúng ta còn đang ở trong nghĩa trang.” Mười hai giờ khuya ở trong nghĩa trang xem bắn pháo hoa, còn cảm thấy rất đẹp, đúng hơn là rất đáng sợ mới đúng.

“Không đúng, là mọi người sẽ lo lắng.” Lâm Đại Dung kéo anh chạy về hướng tường vây “Nếu không tìm được chúng ta, mọi người sẽ rất lo lắng, mau trở về mới được.”

Hai người cùng chung một mục đích chạy nhanh vượt qua tường vây, kết quả là khi bọn họ chạy về hội chùa thì pháo hoa đã bắn xong, bọn họ cũng bị đội trưởng Nghĩa tàn nhẫn la mắng một trận.

Hết chương 5.

15. Chương 6-1

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Lúc đầu Tào Đông Minh nghĩ mình sẽ chẳng thể nào thích ứng được ở thôn Tiểu Khê này. Thế nhưng ngoài sự tưởng tượng của anh, chẳng biết lúc nào anh dần quen với chuyện ra ngoài dạo chơi một chút, hô hấp không khí mới mẻ một chút, lại bị những khuôn mặt quen thuộc cuốn hút và bắt đầu tán gẫu cũng như giúp đỡ họ một chút.

Bởi vì dung hợp đến quá mức tự nhiên nên có lẽ anh đã quên mình không thuộc về nơi này, mãi đến tận khi anh nhận được điện thoại do ba anh gọi đến.

Bởi vì ông nội đã báo lại với ba anh rằng biểu hiện của anh gần đây khá tốt, lại thêm mẹ anh cũng rất muốn gặp con trai nên ba anh cũng cho phép anh về nhà, đồng thời muốn anh về nhà với tốc độ nhanh nhất.

Đùa gì thế này? Ba anh cũng thật tinh thông cái trò này đây, trước hết để cho anh ném chút vị đắng, lại cho anh thử chút vị ngọt, cho rằng như vậy anh sẽ cảm thấy ông bao dung, rầm rập nghe lời ông sao? Anh không phải sư tử trong vườn thú có thể dùng roi da và thịt tươi thì liền có thể thuần phục được.

Tào Đông Minh càng chạy càng nhanh, càng nghĩ càng giận, càng giận càng nóng nhưng một mặt anh lại tự giận mình, thậm chí nghĩ mình cứ vậy bị ánh mặt trời quét cho chết đi. Xem ai sợ ai.

Đột nhiên bước chân anh ổn định hơn như hoà vào chiếc bóng mình in dưới đất kia. Anh nhìn chăm chú vào nó như phát hiện ra điều gì.

Không đúng? Tại sao anh lại muốn nổi giận như vậy? Trước tiên mặc kệ ba mình đang suy nghĩ gì, nếu anh có thể về nhà thì không phải rất tốt hay sao? Rõ ràng ở nhà tốt hơn so với nơi này, anh thật sự không muốn sống ở nơi này mà lúc này quả thật là một cơ hội rất tốt để có thể trở về nhà đây mà. Vậy vì sao anh lại không vui mừng lên tiếng hô lên vạn tuế?

Rốt cuộc trong lòng anh đang nổi giận Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n, chuyện gì? Tuần sau là anh có thể trở về nhà rồi, có thể hưởng hơi lạnh từ chiếc điều hoà nhiệt độ toả ra, lái xe thể thao dạo chơi cả đêm, buổi tối muốn chơi đến mấy giờ đều được, lại có vô số mỹ nhân đêm không hết trước mắt mình. Không giống nơi này, qua chín giờ tối đường phố vắng ngắt không một bóng người, muốn mua quần áo cũng không ai bán trên đường, mà trên thị trường chỉ bán những nhãn hiệu quần áo không ai biết tới.

Đúng đấy, khi anh tới nơi này không phải chỉ mong có cơ hội trở về thôi sao? Bây giờ rốt cuộc anh đã đợi được thời cơ này thì tại sao lại tức giận chạy đi thậm chí muốn tự ngược đãi chính mình đây? Lần này Tào Đông Minh cũng cảm thấy không hiểu chính mình nữa.

“Đông Minh, lại đi tìm Đại Dung sao?” Một bác thân thiết bên cạnh đi ngang qua chào hỏi anh, Tào Đông Minh theo phản xạ gật đầu.

Sau khi phục hồi tinh thần lại mới phát hiện mình cứ như vậy đang đi thẳng về hướng nhà của Lâm Đại Dung, cũng chỉ còn rất gần là đến nhà cô ấy rồi.

Thầm nghĩ có lẽ hôm nay cô ấy không đi làm, chỉ bằng anh liền đến tìm cô ấy một lúc, cũng thuận tiện nói về tin tức anh phải trở về nhà. Tào Đông Minh thầm nghĩ, không biết khi nghe được tin này thì cô sẽ có phản ứng ra sao? Có thái độ không nỡ xa anh hay không?

Nhưng bây giờ việc này cũng không còn quan trọng nữa. Anh lại nghĩ đến lúc được gặp cô thì anh nên an ủi cô làm sao, nghĩ đi nghĩ lại bị lời nói của mình dọa sợ.

Khi sắp tới nhà Lâm Đại Dung, Tào Đông Minh đứng ở phía xa nhìn thấy Lâm Đại Dung đang đứng trong cửa tiệm bán hoa cùng một người phụ nữ tranh luận. Anh cũng không nghĩ nhiều liền nhanh bước chân chạy tới.

“Đại Dung, hãy nghe lời mẹ, đừng làm loạn.” Thì ra Đại Dung đang tranh cãi với mẹ của mình.

Tào Đông Minh còn tưởng rằng cô bị người khác bắt nạt, đến gần vừa nghe đó là mẹ cô thì cảm thấy yên lòng.

“Mẹ, không được rồi, trễ rồi, một mình con đi cũng được, mẹ cứ yên tâm đi.” Lâm Đại Dung đẩy một chiếc xe đạp màu trắng, tựa hồ vội vã muốn đi đâu nhưng mẹ cô chặn ở trước xe, nói rằng dù bất cứ giá nào cũng không cho cô đi.

Nhìn thấy Tào Đông Minh đến, Lâm Đại Dung sửng sốt một chút nhưng vẫn không ngừng tranh luận với mẹ mình.

Nghe xong, một lúc sau Tào Đông Minh mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, hóa ra là Lâm Đại Dung muốn tặng hoa cho khách hàng nhưng tạm thời xe tải nhỏ ở nhà cô lại bị hỏng rồi, cho nên cô nghĩ lái xe đạp đi đến đó. Ngược lại, chỗ cô đưa hoa rất xa, mẹ của cô không yên lòng cho cô lái xe một khoảng đường xa như vậy nên nhất quyết không cho cô đi.

“Con trai ông chủ hồ cá muốn tặng hoa này cho bạn gái, chính là Tiểu Lý. Mẹ cũng biết anh ấy mà, còn nói anh ấy là thanh niên tốt. Ngày hôm nay chính là sinh nhật của bạn gái anh ta nhưng Tiểu Lý đang bị bệnh nên mới nhờ con đem bó hoa này tặng cho bạn gái anh ta. Nếu con không đi, nhờ đâu xui xẻo anh ấy và bạn gái chia tay chỉ vì chuyện này thì làm sao?” Trông dáng dấp Lâm Đại Dung rất gấp gáp.

Mẹ của cô cũng còn chưa chịu nhượng bộ “Nhưng nhà bạn gái cậu ta ở nội thành, con đi xe đạp thì đi tới đó bao lâu? Mẹ sẽ cùng giải thích với Tiểu Lý, nếu cần cũng sẽ giải thích luôn với bạn gái cậu ấy, con cũng nên nghỉ cho sức khỏe mình một chút.”

“Mẹ, con thật sự không sao mà, đâu phải con chưa từng lái qua xe đạp.” Nói đến đây Lâm Đại Dung dùng tay che miệng lại nhưng lời đã nói ra khỏi miệng rồi.

Mẹ của Lâm Đại Dung lập tức thay đổi sắc mặt “Đại Dung, lần trước xe vận tải ở nội thành bị hỏng, không phải con đã nói với mẹ rằng có người đưa con về sao?”

“Vâng, đúng là...” Lâm Đại Dung chột dạ nhìn về phía Tào Đông Minh.

Đã biết là xảy ra chuyện gì rồi nên Tào Đông Minh thở dài, trước mặt người lớn còn cố gắng nói dối.

“Cô à, lần trước chính con đưa Đại Dung về.” Anh đúng lúc ra trận, che mùi thuốc súng rất đậm giữa hai mẹ con, còn cố gắng nở nụ cười tiêu chuẩn trước mặt mẹ của Lâm Đại Dung “Cháu là Tào Đông Minh.”

“À, bác có nghe Đại Dung nhắc đến, cháu là cháu nội của ông Tào.” Mẹ của Lâm Đại Dung nhìn trên dưới ngang dọc đánh giá anh một phen. Không biết có phải ảo giác hay không mà Tào Đông Minh luôn cảm thấy tầm mắt của bà là lạ.

“Đúng đấy, cháu ngồi xe buýt suốt đoạn đường dài. Đến thời điểm xuống xe, vừa mới ra nội thành liền gặp Đại Dung không biết đang đi đâu. Khi biết cô ấy cũng ở tại thôn Tiểu Khê, cháu dùng xe đạp đưa cô ấy trở về.” Tào Đông Minh nói rõ xong thì nhìn thấy Lâm Đại Dung âm thầm gợn ngón tay cái lên với anh.

“Vậy à?” Mẹ Lâm vẫn dùng loại ánh mắt quái dị như cũ nhìn anh nhưng cũng không nói nhiều với anh. Ngược lại bà nói với Lâm Đại Dung: “Vậy con càng không thể đi, còn không nhìn xem thời tiết bên ngoài thế nào mà cứ đòi đi.”

“Mẹ.” Lâm Đại Dung tự biết đuối lý, chỉ có thể than vãn kêu lên.

Lúc này, xe đạp trong tay bị Tào Đông Minh nắm giữ, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, anh tthuận thể đỡ lấy ghi đông xe và ngồi lên xe, một chân chống xuống đất với bộ dáng chuẩn bị cẩn thận nói với cô: “Còn không mau lên xe.”

“À?”

“Tôi nói lên xe, cô còn không nghe lời tôi, cứ để bác gái lo lắng nhiều không tốt, để tôi đưa cô đi chắc sẽ không sao.”

“À.” Lâm Đại Dung liếc trộm mẹ mình một chút “Như vậy được không? Khổ cực cho anh rồi.”

“Được rồi, được rồi, khách khí cái gì, nhanh lên một chút đi.”

Dưới sự giục giã của Tào Đông Minh, Lâm Đại Dung ôm hoa ngồi trên ghế sau xe đạp, Tào Đông Minh cũng không chậm trễ, chở cô mau rời khỏi tiệm bán hoa.

Khi bọn họ sắp leo lên con dốc, Lâm Đại Dung vội vã vỗ vào người Tào Đông Minh yêu cầu anh dừng xe, muốn hỏi anh nếu không muốn chở cô thì cứ để cô xuống. Cô dùng sức đánh anh khiến anh không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Lâm Đại Dung vốn sợ anh quá mệt mỏi, muốn xuống xe giúp anh đẩy xe tới, hai người một người đỡ ghi đông xe, một người ôm một bó hoa ở phía sau giúp đỡ đẩy, trời lại nắng chang chang, thật giống như câu nói “Dòng máu trong thân thể cũng sẽ ít nhiều bốc hơi lên.” như thế.

Chờ đẩy qua con dốc kia, Lâm Đại Dung thấy Tào Đông Minh vẫn sải bước đến bên cạnh chiếc xe đạp, lúc này cô mới thật sự choáng váng tại chỗ.

“Còn nhìn cái gì, không phải cô nói đã trễ rồi sao? Xe vận tải hỏng rồi nên càng phải sớm xuất phát.” Tào Đông Minh thật muốn nhìn một chút chiếc xe vận tải nhỏ kia có dung mạo ra sao, làm sao lại yếu ớt như vậy?

“Anh đưa tôi tới đây là được rồi, mẹ tôi không nhìn thấy nữa đâu.” Lâm Đại Dung nói: “Một mình tôi đi là được rồi.”

Lâm Đại Dung không ngờ anh vẫn tiếp tục chở cô. Trời nóng như thế, đường lại xa như vậy, anh còn phải chở theo cô, có lẽ nơi này chỉ còn sót lại một người tốt như anh thôi.

“Một mình cô đi sao? Cô đi bằng cách nào?” Tào Đông Minh híp mắt, hơi dùng lực để nói to với cô “Cô đang cho rằng nãy giờ tôi đang diễn trò để lừa gạt mẹ cô sao? Nhớ đâu cô té xiêu ở giữa đường thì chắc chắn tôi sẽ bị mẹ cô giết.”

“Không phải anh đang giúp tôi giải vây sao?” Lẽ nào là cô sai rồi?

“Đúng là tôi đang giúp cô giải vây nhưng tôi cũng hoàn toàn đồng ý lời mẹ cô nói. Vì vậy, tôi mới quyết định đưa cô đi.” Thấy Lâm Đại Dung còn muốn nói gì nữa nên Tào Đông Minh sớm ngăn chặn miệng cô lại, giành nói trước: “Những lúc như thế này cô còn cần gì phải tỏ ra mình mạnh mẽ, cô có hiểu khả năng của mình đến đâu không? Nếu bây giờ cô không lên xe thì tôi sẽ chở cô trở về nhà, bởi vì tôi cũng không đồng ý cho cô đi đưa hoa ở một nơi xa xôi như vậy.”

Cô kiên trì như vậy, người khác còn tưởng rằng thể lực cô rất tốt nhưng anh thì lại nghĩ khác nên chủ động đòi chở cô.

Lâm Đại Dung bị nói đến á khẩu không trả lời được, lại ngoan ngoãn ngồi trên xe đạp nhẹ nhàng ôm eo anh.

Tào Đông Minh cắn răng đạp hai chân mình, bánh xe lại lần nữa xoay tròn, áo sơ mi của anh cũng thấm đầm mồ hôi.

Lâm Đại Dung cúi đầu, lúc này đôi co với mẹ mình cũng không cảm thấy như lúc này. Cô có cảm giác mình thật sự ngốc muốn chết rồi, không có chuyện gì nhất định phải tỏ ra mạnh mẽ làm gì? Bản thân cô rõ ràng cũng biết, vào lúc này chạy vào nội thành là chuyện không thể nào, kết quả còn liên lụy đến Tào Đông Minh...

16. Chương 6-2

Edit: Sóc Là Ta -

Cô như cô dâu nhỏ phạm lỗi lầm, cúi đầu hưởng thụ từng trận gió nóng từ sau lưng anh thổi đến, cũng không ngờ mình đã lớn như vậy, ý thức còn có lúc trệ độn và ấu trĩ đến vậy. Lúc này, có một điều cô không thể tha thứ cho chính mình đó là ngoại trừ cảm giác hối hận còn có cảm giác ngọt ngào đang dần dần xông lên trong lòng cô. Rõ ràng cô liên lụy người ta nhưng trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào không nhịn được, thấp thoáng đâu đó còn có mùi thơm của hoa cỏ, bánh xe quay vòng, trời mây thanh gió nhẹ còn được ngồi phía sau người mình yêu hưởng thụ thoải mái như vậy.

“Không muốn té thì phải ôm thật chặt, như vậy tôi cũng sẽ lái rất dễ dàng.” Trong giọng nói Tào Đông Minh biểu hiện có chút tức giận.

“Ồ.” Lâm Đại Dung vội vã ôm eo anh, cũng không dám gây thêm phiền toái nào cho anh.

Những tình tiết bên trong bộ phim điện ảnh vẫn chiếu thật khác xa với hiện thực bên ngoài, thật tẻ nhạt nhàm chán, mà cô cũng đã qua cái thời thanh xuân non nớt như vậy rồi.

Khi đến nơi, Lâm Đại Dung thuận lợi giao hoa tận tay cho bạn gái của Tiểu Lý, người phụ nữ đứng trước mặt cô cũng vui vẻ nhận hoa khiến cô cũng có chút mặt mũi. Bạn gái của Tiểu Lý Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q u u y d o n, cũng tỏ ra thông cảm là do Tiểu Lý bệnh nên không thể đến. Xem ra anh ta đã nhận được sự tha thứ.

Giao hoa xong, Lâm Đại Dung đi tìm Tào Đông Minh, nhìn thấy anh mềm nhũn ngã quắp trên ghế salon ngoài phòng khách công ty. Lúc này, khuôn mặt anh đỏ lên, đầu tóc lết bết mồ hôi khiến dáng vóc đẹp trai ngày thường chột biến đầu mất, thậm chí còn bị rất nhiều người đi ngang qua nhìn anh với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Mời anh ăn.”

Tào Đông Minh mở mắt ra nhìn thấy một cây kem lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt mình, sau đó mới cầm cây kem do Lâm Đại Dung đưa cho mình.

Xem ra cô vẫn còn có lương tâm, còn biết mua kem cho anh ăn. Tào Đông Minh tỉnh lại, lên tinh thần ngồi dậy, cắn một cái đã quá nửa cây kem, kết quả hàm răng lại bị buốt đến đau nhức.

Lâm Đại Dung muốn cười lại không dám cười nói: “Lát nữa chúng ta ngồi xe buýt về thôn. Vừa nãy nhìn thấy vẫn còn một chuyến, một giờ nữa mới xuất phát, chúng ta có thể ở đây nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ.”

“Như vậy quá tốt rồi.” Tào Đông Minh ngồi sâu vào trong ghế sofa nói tiếp: “Nếu chúng ta cứ đi về giữa trời đông lạnh giá như vậy, thật sự sẽ chết người đấy.”

Nhìn dáng vẻ anh uể oải khiến cô vừa cảm động lại đau lòng, mặc kệ anh tiếp cận cô vì mục đích gì nhưng cô biết trước sau anh là một người tốt, là một người chân thành toàn tâm toàn ý đối xử rất tốt với người khác.

“Đông Minh, cảm ơn anh.”

Tào Đông Minh như bị sét đánh bên tai, nửa ngày cũng chưa thể tỉnh táo lại, thậm chí anh cũng không còn cảm giác thân thể mình đang mệt nhọc đến thế nào nữa. Anh kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang tươi cười của cô, một lúc lâu sau mới định thần lại nghe chính mình lên tiếng: “Cô không có chuyện gì nói sao? Sao lại nói câu này?”

“Tôi đã khiến anh lo lắng, sau này tôi sẽ không như vậy nữa.” Mọi lời cô nói đều xuất phát từ chân tâm.

Mà Tào Đông Minh cũng như nhìn thấy được tấm lòng chân thành của cô. Anh thở dài nói: “Đơn giản là cô quá ngốc, làm sao tôi có thể yên tâm đây?”

“Yên tâm cái gì?”

“À, không có gì.” Tào Đông Minh nói tiếp: “Nói chung cô chỉ cần ngoan ngoãn làm giáo viên ở nhà trẻ là được rồi, đừng tiếp tục học người ta làm nhân viên chuyển phát nhanh nữa.”

Kết quả là chuyện Tào Đông Minh muốn nói với Lâm Đại Dung rằng anh phải trở về nhà đã không thể thực hiện được. Khi anh bị cô làm cho tức giận đến sôi ruột sôi gan lên thì rốt cục anh cũng nghĩ thông suốt một chuyện, trong chốn thâm sơn cùng cốc này căn bản không có cái gì đáng để anh lưu luyến, mà anh chỉ duy nhất không yên lòng chính là Lâm Đại Dung.

Thực ra Lâm Đại Dung cũng như bao người khác, việc gì anh phải bận tâm đến cô chứ? Nhưng lúc nào anh cũng như cảm thấy chính là nếu để cô rời xa tầm mắt của mình thì cô cũng sẽ không thể nào làm nên được chuyện gì.

Đối với cuộc đời của chính mình, cô trông có vẻ như nhìn rất thoáng nhưng thực tế cô lại bị quan đến không chịu được. Cô khiến anh cảm thấy sợ dĩ cô làm chuyện gì đều cố gắng hết sức mình, một khắc cũng không để cho mình nhàn rỗi đó là vì ngoại trừ không muốn mình bị người khác xem mình là bệnh nhân, cô còn có ý tiêu hao hết năng lượng và sức lực của chính mình. Bởi vì cô không biết lúc nào sẽ phát bệnh nên có lẽ thừa dịp thân thể còn chút sức khoẻ muốn cố gắng làm nhiều chuyện hơn.

Như thế xem ra việc ba mẹ cô dẫn cô về nông thôn sinh sống chính là một quyết định chính xác. Ở một nơi cực kỳ tẻ nhạt này, cô chỉ có thể làm cho mình bận bịu như vậy, không cần phải cạnh tranh kịch liệt với chốn đô thị phồn hoa bề thế kia.

Vừa nghĩ tới việc cô coi chính mình thành một ngọn nến cháy không biết bao giờ sẽ tắt thì anh làm sao có thể yên tâm rời đi đây?

Mấy ngày sau, Tào Đông Minh vẫn đang suy nghĩ mình có nên dùng cách gì đó khiến trong lòng Lâm Đại Dung tỉnh táo hơn. Từ nhỏ, anh không có thói quen quan tâm đến người khác cho nên dù có muốn cũng không thể nghĩ ra phương pháp nào tốt.

Sau đó, anh đặc biệt chọn đúng vào ngày Lâm Đại Dung nghỉ làm để đến tiệm hoa tìm cô, muốn giở lại trò cũ mua hoa tặng cô làm quà tạm biệt, cảm thấy làm việc này cũng tương đối dễ dàng hơn so với việc trực tiếp nói với cô.

Nhưng khi đến tiệm hoa, Tào Đông Minh lại phát hiện chỉ có mẹ Lâm Đại Dung mà không thấy bóng dáng cô đâu.

“Đây không phải là cháu của ông Tào sao? Đến mua hoa sao?” Mẹ Lâm Đại Dung vừa thấy khách đến là Tào Đông Minh thì có vẻ không vui lắm. Bà dùng giọng điệu thờ ơ hỏi.

Không hiểu tại sao Tào Đông Minh luôn có cảm giác sợ hãi với mẹ của Lâm Đại Dung, anh cười nói: “Đúng đấy, cô à, cháu muốn mua một bó hoa tặng cho... một người bạn, hi vọng cô ấy có thể vui vẻ, hài lòng về cuộc sống của mình.”

“Vậy thì hoa Bách Hợp là thích hợp nhất.”

Trong lúc mẹ Lâm giúp Tào Đông Minh gói hoa, Tào Đông Minh cố gắng lấy lòng bà hỏi: “Cô à, hôm nay Đại Dung không ở nhà à?”

“Hôm nay ba Đại Dung dẫn nó đi bệnh viện khám định kỳ.” Mẹ Lâm nói.

“Vậy à?” Tào Đông Minh tỏ ra bộ dáng rất thất vọng.

“Còn có việc này, Đông Minh, bác biết cháu và Đại Dung có mối quan hệ không tề, cũng biết cháu là cháu đích tôn duy nhất Die nda n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n, của ông Tào nhưng xin cháu sau này có thể đừng đến làm phiền Đại Dung nữa được không?”

“A?” Bởi vì mẹ Lâm nói quá tùy ý, mà động tác gói hoa của bà cũng không dừng lại nên Tào Đông Minh hoàn toàn không thể tin được là sự thật đó do chính miệng bà nói ra.

“Tại sao?” Anh bật thốt lên.

Mẹ Lâm xoa đầu lại nhìn anh, thậm chí có thể nói là đang trừng anh. Lúc này, Tào Đông Minh mới phát hiện ra rằng đúng là cảm giác của mình cũng không phải ảo giác, bà ấy thật sự rất chán ghét mình nhưng tại sao? Anh đẹp trai như thế, miệng lưỡi lại ngọt, lại chưa từng làm phiền lòng bà.

“Đương nhiên là vì con gái của bác thôi. Bác cũng có thể thấy, từ khi sau khi cháu đến đây, Đại Dung đã vui vẻ hơn so với trước đây rất nhiều nhưng hiện tại nếu nó càng hài lòng thì sau này sẽ càng đau khổ hơn thôi.” Mẹ Lâm nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái: “Cháu biết trái tim của Đại Dung không tốt đúng không?”

Tào Đông Minh gật gù.

“Vậy cháu có biết năm trước vì sao nó lại phát bệnh không? Bởi vì nó thất tình, vào lúc ấy nó có giao du với một người bạn trai khoảng một năm rồi. Thế nhưng, người kia một chân đạp hai thuyền bị Đại Dung phát hiện và rất buồn rầu đau khổ. Đối với người bình thường, việc đó sẽ không quan trọng đến nỗi nằm viện nhưng khi đó nó mới đi khám và phát hiện có bệnh tim bẩm sinh. Kết quả là người đàn ông kia sau khi biết sự thật đã tàn nhẫn nói chia tay với nó và thoải mái ở bên cạnh người phụ nữ khác.”

A? Không phải Lâm Đại Dung đã nói với anh rằng do cô không thích quan hệ thân thiết với bạn trai mình nên mới có ý muốn chia tay sao? Giờ đây, Tào Đông Minh cũng không biết lời nói giữa cô và sự thật của mẹ Lâm đang nói có phải là một hay không? Nhưng chắc chắn anh chưa từng biết qua chuyện này trước đó.

“Cô à, cô hiểu lầm rồi, cháu và Đại Dung không phải là mối quan hệ tình nhân mà chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.” Tào Đông Minh vội vàng giải thích.

“Bạn bè bình thường sao? Cháu nghĩ vậy à?” Mẹ Lâm cười lạnh vài tiếng, xem lời giải thích của anh chính là lời cổ tình thoái thác “Con gái bác đang yêu mà bác làm mẹ không biết sao? Bác biết gia đình cháu rất có tiền, mà cháu sinh sống ở xã này chắc chắn cũng cảm thấy rất tẻ nhạt. Vậy xin cháu cũng đừng tìm con gái bác để làm đối tượng giải sầu cho cháu nữa được không?”

“Sao cháu lại muốn Đại Dung làm đối tượng giải sầu cho mình?” Nói đến đây, Tào Đông Minh cũng có chút tức giận rồi.

“Không phải sao? Lúc đầu khi gặp cháu, bác thấy cháu khá quen, sau đó cuối cùng cũng nhớ ra, cháu đã từng lên hình trong cuốn tạp chí kia.” Mẹ Lâm rốt cục cũng nói ra nguyên nhân bà căm ghét anh “Chính là tạp chí Bát Quái kia, trong hình cháu đang ôm cô người mẫu chân dài xinh đẹp lộng lẫy, miệng cả hai tươi cười không ngớt.”

Tào Đông Minh hít vào một hơi, lẽ nào cuộc đời của anh thật sự bị hủy hoại dưới những tờ tạp chí hạ lưu kia sao? Hơn nữa tại sao đi đến chỗ nào đều có người xem những loại tạp chí như vậy? Rõ ràng quyển tạp chí kia chỉ có lượng tiêu thụ vừa đủ mà tại sao ở một nơi thâm sơn cùng cốc này lại cũng có người biết đến nó? Rõ ràng là không ra sao, đây tuyệt đối là ông trời đang trêu đùa anh, Tào Đông Minh chỉ có thể nghĩ như thế.

“Rất không khéo vì bác chính là độc giả trung thành của quyển tạp chí kia, còn đặc biệt đưa đến cho Đại Dung xem qua.” Mẹ Lâm không chút lưu tình nói với anh “Trong quyển tạp chí kia cũng phản ánh lên cuộc sống của cháu ở thành thị, vừa xem là hiểu ngay. Bác cũng không nói thêm, Đại Dung cũng sẽ tự có phán đoán và suy xét, dù gì chúng ta và ông Tào là hàng xóm, mà ông ấy cũng giúp đỡ Đại Dung không ít nên bác cũng không muốn mối quan hệ giữa hai nhà lại tan vỡ. Hôm nay bác sẽ xem như chuyện này cũng chưa từng xảy ra và cháu cũng đừng đến tìm Đại Dung nữa.”

Bà nói như thể anh đã làm điều gì đó đáng xấu hổ trời đất không dung thứ với Lâm Đại Dung vậy. Hơn nữa còn có bộ dáng có chứng cứ xác thực. Đáng hận nhất chính là khi đối mặt với những lời tàn nhẫn lên án của mẹ Lâm mà Tào Đông Minh phát hiện mình lại hoàn toàn không thể mở miệng bênh vực mình được tiếng nào.

Anh và Lâm Đại Dung thật sự chỉ là bạn bè bình thường thôi, bản thân cô cũng đã tự mình nói như vậy thì lúc này vì lý do gì tại sao anh không thể hùng hổ thẳng thắn đưa ra những lời lẽ phản biện cho mình với mẹ Lâm đây? Tại sao khi nghe xong những lời mẹ Lâm chỉ trích, bản thân anh đều cảm thấy quan hệ bạn bè bình thường giữa bọn họ giống như đang có một điều gì đó ngăn trở mà điều đó lại chính là hành vi ngang ngược không biết lý lẽ đây?

Lẽ nào thật sự như mẹ Lâm đã nói, anh và Lâm Đại Dung rốt cuộc cũng không phải là quan hệ bạn bè bình thường. Vậy bọn họ có quan hệ gì, có thể là quan hệ gì? Bọn họ hầu như sánh đôi như hình với bóng, mỗi khi anh làm chuyện gì cũng đều quan sát phản ứng của cô. Nếu như cô hài lòng thì lúc ấy anh liền có cảm giác thành công, còn nếu như cô không vui thì anh sẽ nghĩ cách khiến cô hài lòng. Một mối quan hệ vô tư, chỉ muốn giúp bạn không tiếc cả mạng sống mình mới có thể làm vậy mà hôm nay người ta lại nói ra bọn họ không phải bạn bè bình thường, vậy bọn họ là cái gì?

Tào Đông Minh hồn bay phách lạc rời khỏi tiệm bán hoa, hoa cũng chưa cầm trên tay dù mẹ Lâm cũng đã gói thật kỹ cho anh. Làm sao anh có thể tiếp tục giao du với cô nữa đây? Còn việc quan trọng hơn chính là khi Lâm Đại Dung đọc bài báo ngày đó thì cô đã nghĩ gì?

Hết chương 6

17. Chương 7-1

Edit: Sốc Là Ta -

Lâm Đại Dung vẫn chưa có trở về, Tào Đông Minh cũng vẫn không hề rời đi thôn Tiểu Khê. Bên cạnh đó, ba anh đã điện thoại ba lần cho anh mà vẫn chưa thấy anh đã động gì tới thì lấy làm cực kỳ kinh ngạc, kinh ngạc vì không biết anh đang có âm mưu xấu xa gì đây mà không chịu gấp rút quay trở về.

Tào Đông Minh vẫn chưa giải thích rõ ràng mọi chuyện với ba mình, anh cứ toàn tâm toàn ý chờ Lâm Đại Dung trở về. Anh quyết tâm phải có được đáp án, bằng không dù có trời long đất lở, anh cũng nhất quyết phải chết ở đây.

Có thật là Lâm Đại Dung chưa hề xem anh là một người bạn bình thường mà coi anh đối tượng yêu đương sao? Việc này có thể xảy ra sao? Mà anh tại sao sẽ lưu ý điểm này? Mặc kệ cô nghĩ về anh như thế nào, nếu cô không có ý tiến đến với anh thì tại sao chỉ bởi vì một câu nói của người khác lại ăn không ngon, ngủ không yên, mỗi ngày đứng ngồi không yên, trong lòng như có muỗi chích từng đợt? Thậm chí, anh chỉ lo sau khi cô nghe xong lời mẹ cô kể thì lại xem anh như tên lừa đảo, chót lưỡi đầu môi, cho rằng anh cũng đang đùa đùa tình cảm của cô. Cô sẽ không muốn gặp lại anh nữa, không yêu thích anh nữa, không lại coi anh như đối tượng yêu đương nữa.

Cảm giác nóng lòng muốn biết đáp án vừa hưng phấn lại sợ hãi đến tột cùng là cảm giác gì đây? Anh lại liên tưởng đến những hành động bất thường gần đây của chính mình, tựa hồ như đã hiểu nhưng lại có chút không thể tin được.

Anh vậy mà không có sở trường hay ưu điểm gì đặc biệt, chỉ y vào gia đình có tiền dư dả, cả ngày không làm việc gì chỉ muốn dựa vào những khoản hậu đãi của công ty mà sinh sống phung phí cả đời. Ngoài ra trong thâm tâm anh lại không có mục tiêu nào, một lòng chỉ muốn sinh sống tiêu xài phung phí sống hết đời. Một người như Die nd da n****Sốc***Là****Ta****l e q uu ydo n, anh vậy mà sẽ có lúc nghiêm túc thích một người sao?

Yêu thích người ta đến nỗi không biết người kia có cảm thấy thú vị với mình hay không? Lại hoang mang vì không biết nên làm thế nào cho phải. Anh thích tính bướng bỉnh lẩn tránh của cô nhưng có lẽ lòng cô chỉ quan tâm anh như một người bạn. Mà lúc này không hiểu sao trong lòng anh luôn có cảm giác rằng mình không xứng với cô.

Đúng, cuộc sống của Tào Đông Minh rất thoải mái, điều kiện chi tiêu chưa bao giờ thiếu hụt. Vì lẽ đó ở bất cứ chuyện gì anh chưa bao giờ nỗ lực hết mình. Ba mẹ anh luôn luôn tạo điều kiện tốt nhất để anh vượt qua mọi khó khăn gian khổ nhưng họ không hiểu tất cả những điều tốt nhất đó lại trở thành gánh nặng. Anh học ngành y, một tuần học ba ngày thì có hai ngày anh đã trốn học. Anh không biết mục tiêu mình muốn làm gì, nếu có ai đó hỏi anh ngoài ngành y thì anh còn muốn học gì thì chắc chắn anh cũng không thể trả lời được.

Bạn bè chung quanh anh đều có mục tiêu rõ ràng và họ thầm nghĩ anh cũng vậy. Thế nhưng chỉ có mình anh biết, thực ra anh chẳng có gì trong tay, không hề có cảm giác gì về tương lai, con đường của anh là do ba mẹ anh sắp xếp sẵn. Thậm chí, có lúc anh còn có cảm giác mình chính là nhân vật chính trong một bộ phim đầy bi kịch nào đó.

Mãi đến tận khi gặp được Lâm Đại Dung, cô ngốc nghếch yêu thích những gì anh đang cảm thấy chán ghét. Tuy điều này khiến anh gặp rất nhiều phiền phức nhưng lại làm anh nhận ra rõ một sự thật.

Nếu như trên thế gian này có xuất hiện khắc tinh thì khắc tinh của Tào Đông Minh nhất định chính là cô. Biết rõ thân phận hai người cách biệt như hai thế giới nhưng anh vẫn bị cô nắm mũi dẫn đi. Anh cũng đã từng lấy các loại lý do để thuyết phục chính mình nhưng cuối cùng chỉ biết hổ thẹn, trong lòng cũng không thể buông bỏ cô được. Nếu không có anh thì cuộc sống của cô vẫn tiếp tục như vậy nhưng nếu không có cô thì cuộc sống của anh sẽ rất bất an.

Anh luôn cho rằng mình đang nhân nhượng cô, chăm sóc cô mà lại không nghĩ rằng chính mình cũng không phải loại người tốt như vậy. Anh chỉ đang bị cô hấp dẫn mà thôi, bị sự kiên cường từ trong xương cốt của cô thuyết phục, bị đôi mắt óng ánh toát lên tia thương cảm kia tình cờ hấp dẫn mình thôi.

Cô thương cảm cũng là bởi vì anh sao? Nếu đúng là như vậy thì anh nên làm như thế nào đây?

Một hôm Tào Đông Minh không có chuyện gì làm nên ngồi trước quạt điện trên sàn nhà để hóng mát, ông nội đã qua nhà hàng xóm sát vách chơi cờ. Trước khi ra ngoài, ông còn căn dặn đến trưa sẽ có người mang đồ tới nên muốn anh chờ ở nhà. Chính vào lúc đang buồn bực ngán ngẩm, anh chợt nghe tiếng động nhẹ nhàng mở cửa không biết là ai đi vào. Tào Đông Minh không quá để ý, cho rằng ông nội mình trở về, bởi vì anh nghĩ người chuyển phát nhanh sẽ không bao giờ đi cửa sau, chỉ có khách quen mới đi cửa sau.

“Có người ở nhà không?” Trong sân truyền đến giọng nói quen thuộc “Ông Tào?”

Cùng lúc với giọng nói kia vang lên, cũng là lúc Tào Đông Minh phi thân đứng lên chạy về phía phòng khách. Bởi vì chạy quá gấp, chân còn vấp phải dây điện của chiếc quạt nên thân mình anh lao đảo một cái.

Lâm Đại Dung chỉ nghe trong phòng truyền ra tiếng vang kinh thiên động địa, sau đó trên hành lang lại vang lên tiếng bước chân, Tào Đông Minh lắc mình xuất hiện ở trong phòng khách. Hai người bọn họ một người ở phòng khách, một người ở sân sau, mà cửa sân sau lại nhỏ chỉ có một bậc thang có độ cao khiến hai người bị cách trở.

“Cô trở về lúc nào?”

“Sao anh còn chưa về?”

Hai người đồng loạt thốt lên, giọng nói lúc trầm lúc bổng khiến người khác hoảng hốt.

Tại sao cô lại hỏi anh vì sao còn chưa quay trở về? Tào Đông Minh rất nhanh nắm lấy trọng điểm trong lời nói của cô.

“À... Tôi tới tặng hoa.” Lâm Đại Dung ôm trong lòng ngực đoá hoa Uất Kim Hương giống như muốn che giấu lời nói buột miệng của mình khi này.

Trong lòng Tào Đông Minh bỗng cảm thấy khó chịu. Phản ứng của cô cho thấy vì cô cho rằng anh đã quay trở về nhà rồi nên lúc này gặp anh ở đây mới cảm thấy giật mình. Nói cách khác, cô đang có ý định trốn tránh anh.

“Cô trở về lúc nào?” Anh hỏi cô “Đi gặp họ hàng à?”

Bởi vì cô trở về chậm trễ nên anh lo lắng bệnh tình của cô có phải là có biến chuyển gì đó hay không. Mỗi ngày anh đều nhắn tin cho cô, mà mỗi lần như vậy cô đều nói sẽ nhanh chóng trở về, còn nói tiện thể muốn đi thăm người quen ở nội thành.

Như thế xem ra Tào Đông Minh không thể không suy nghĩ rằng phải chăng cô đã trở về từ sớm rồi hay không? Chỉ là vì muốn tránh mặt anh nên nói cho có chuyện, cũng không thể trách anh suy nghĩ quá nhiều vì hiện tại anh rất nhạy cảm.

“Họ hàng sao?” Lâm Đại Dung giống như cảm thấy hai chữ này có chút xa lạ “Há, chính là cô tôi.”

“Cô? Đại Dung, cô không biết nói dối. Không phải ba cô chính là con trai độc nhất sao? Hơn nữa cô cũng sẽ không vì thăm người thân mà ở lại nhiều ngày như vậy. Nếu không để tôi đến nhà trẻ hỏi thăm một chút, xem gần đây cô có đi làm hay không?”

Thực ra, anh cũng không biết có phải ba cô là con trai độc nhất hay không nhưng khi nhìn ánh mắt cô lấp lánh thì anh liền biết cô đang nói dối. Anh cố tình nói vậy chỉ muốn nhân cơ hội này lừa cô một hồi mà thôi nhưng trong lòng Tào Đông Minh rất tin tưởng về tài phán đoán của mình lúc này.

Nghe được anh muốn đi đến nhà trẻ hỏi thăm, Lâm Đại Dung nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,Dung quả nhiên lập tức hoảng hồn, muốn giải thích nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

“Nói chung trước tiên cô vào nhà rồi hãy nói.”

Lâm Đại Dung nhìn dây bậc thang kia, vào cũng không được mà không vào có lẽ cũng không xong. Bên cạnh đó lại đang nghĩ đến Tào Đông Minh còn đang tức giận, cô vẫn bất an bước vào nhà.

Sau khi cắm hoa vào bình, Lâm Đại Dung phát hiện Tào Đông Minh đã chuẩn bị thức uống cho mình, xem ra anh ta muốn cô ở lại nói chuyện một lúc.

“Nói đi, cô trở về bao lâu rồi?”

“À... Hơn một tuần lễ rồi.”

“Hơn một tuần lễ?” Tào Đông Minh cao giọng lặp lại “Cô trở về hơn một tuần lễ rồi mà vẫn cố tình gạt tôi, cô biết tôi chờ cô khổ cực bao nhiêu không?”

“Anh chờ tôi làm gì? Làm sao tôi biết anh đang chờ tôi?” Lâm Đại Dung cầm ly lên, sự phẫn nộ trong lòng cũng rất lớn nhưng bởi vì đuối lý không dám quá lớn tiếng “Sau khi trở về, tất cả mọi người đều biết anh muốn về nhà. Bọn họ vừa gặp tôi liền nói với tôi, còn hỏi tôi khi nào anh đi. Tôi đâu biết khi nào anh đi, anh cũng không nói với tôi chuyện này mà. Sau đó tôi cũng không gặp được anh nên đương nhiên tôi cho rằng anh đã trở về nhà rồi.”

Rất lâu cô chưa gặp anh bởi vì anh cho rằng cô còn chưa trở về. Nếu cô không ở đây thì anh ra ngoài làm gì? Tào Đông Minh thật không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Tôi không có nói cho cô biết là bởi vì tôi đang đợi cô trở lại, mà cô lại cho rằng tôi đã đi rồi. Lẽ nào cô không thể tự mình tìm đến và hỏi tôi sự thật?”

Lâm Đại Dung càng chột dạ, đưa ánh mắt liếc nhìn nơi khác “Tại sao tôi lại muốn hỏi anh chuyện đó? Anh muốn đi đâu là sự tự do của anh, mà trước đó anh cũng đã nói anh đến đây nghỉ phép.”

“Nhưng chúng ta là bạn bè, không phải cô đã nói bạn bè phải quan tâm lẫn nhau sao? Cô chẳng quan tâm tôi như vậy, lẽ nào khi đó cô nói đồng ý làm bạn với tôi là lừa gạt?” Tào Đông Minh cố tình ép sát cô “Cô lảng tránh tôi, không muốn gặp tôi, cô có biết như vậy sẽ làm tôi rất đau buồn hay không?”

“Được rồi, là tôi sai rồi.” Lâm Đại Dung đứng dậy “Tôi còn có việc, lần sau chúng ta lại nói chuyện tiếp.”

Cô cũng không chờ anh có có đồng ý hay không mà chạy về phía sân sau, có ý đồ quá mức rõ ràng. Mà Tào Đông Minh làm sao lại để cô chạy thoát dễ dàng như vậy? Anh chân dài một bước liền vượt qua cô, đứng che chắn trước mặt cô.

18. Chương 7-2

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Lâm Đại Dung cắn môi nhìn anh làm ra bộ dáng “lần này mọi chuyện thật sự không ổn”.

“Tại sao em không muốn gặp anh? Có phải là đang giận anh?” Hai cánh tay Tào Đông Minh giương ra, nếu như cô không nói thì anh cũng nhất quyết không để cô rời đi.

“Tôi không có.” Lâm Đại Dung muốn bình tĩnh một chút, cố làm ra vẻ tự nhiên nói: “Tại sao tôi lại giận anh?”

“Em đang vì tấm hình kia mà tức giận có đúng hay không? Tấm hình bắt quái trong quyển tạp chí kia.” Tào Đông Minh cau mày, nhìn cô cúi đầu không nói, anh càng thêm sốt ruột “Đại Dung, em thật sự tin tưởng những tin tức trong tạp chí kia viết sao?”

“Tôi thật sự không biết anh đang nói gì.”

“Quả nhiên em cũng giống như những người khác như thế, luôn cho rằng anh chỉ là người mua vui hằng đêm, muốn chiếm tiện nghi từ trên thân thể người khác thôi.” Tào Đông Minh muốn nói nặng lời để làm tổn thương một người nhẹ dạ như cô nhưng trên thực tế anh cũng bị phản ứng của cô làm tổn thương. Anh biết mình không còn cách gì khác để níu kéo cô nhưng anh không hy vọng cô cũng giống như những người khác dùng bề ngoài để đánh giá anh, khinh bỉ anh, xa lánh anh. Trong thâm tâm anh, anh luôn cảm thấy cô cũng không phải loại phụ nữ đa tình hay lăng nhăng, cảm thấy cô cũng không giống những người khác.

Lâm Đại Dung bị anh nói đến nỗi á khẩu không trả lời được, cô nhìn anh đứng đó với bộ dáng thất thần giống như đang bị ai đó vút bỏ thì tâm tư cũng lập tức mềm nhũn ra. Thật sự cô cũng không muốn làm tổn thương đến anh, cô chỉ muốn nhanh chân thoát đi mà thôi. Thật không ngờ anh chưa trở về nhà mà còn đang chờ đợi nói lời tạm biệt với cô. Vậy giờ phút này, cô phải làm sao đây? Cô cố ý gây bất hòa với anh chỉ vì muốn tránh gặp mặt anh, sợ mình cũng sẽ không nở xa anh.

Lâm Đại Dung thở ra một hơi, nếu như quyết tâm thì cô cũng sẽ làm được nhưng cô chỉ sợ sẽ làm tổn thương đến anh.

“Vốn là anh chỉ ngồi ăn khuya tại một quán ăn đêm trước cửa, lại tình cờ bị người khác chụp lén. Sau đó tình huống lại xuất hiện một cô người mẫu nào đó bị té ngã nên anh mới đưa tay giúp đỡ. Một tình huống tình cờ như thế lại xảy ra, anh hà tất phải lưu ý như thế? Tôi cũng không để ý mà người bình thường cũng sẽ thông cảm.”

“Em thật sự tin tưởng anh?”

“Thật sự.” Lâm Đại Dung nóng lòng nói: “Tôi biết rõ về anh hơn là người chụp trong tấm hình kia. Vậy vì sao tôi lại không tin anh ở ngoài đời thực mà chỉ tin vào một bức ảnh giả tạo?”

“Ngày hôm đó, bạn anh hẹn ra ngoài uống rượu, anh cũng không biết bọn họ và người phụ nữ kia có quen biết nhau. Sau khi đến nơi, bọn họ và người phụ nữ kia vẫn đang ngồi uống rượu trong quán, anh cũng vào ngồi cùng. Sau đó vì thấy bọn họ uống quá nhiều nên nhịn không được mới kéo cô ta ra ngoài. Nếu anh không làm vậy thì đêm đó anh không biết cô ấy sẽ như thế nào nữa.” Vốn chỉ muốn nói cho qua chuyện mà thôi nhưng khi nhìn thấy thái độ và lời nói của cô thì anh thật sự cảm động, muốn kể rõ mọi ngọn nguồn cho cô biết.

Đối với anh, chuyện như vậy dù có giải thích hay không cũng không có ý nghĩa gì. Anh chưa từng giải thích điều gì với ba mẹ anh, bạn bè càng không chỉ bởi vì anh cảm thấy không đáng kể. Thế mà ngược lại bọn họ nghe xong cũng không tin, mà anh vốn cũng không phải là chính nhân quân tử gì, cũng không có gì đáng giá để giữ gìn danh tiếng của chính mình.

Nhưng giờ đây anh lại cực kỳ muốn cô tin tưởng anh, anh muốn cho cô biết rằng tuy anh thích vui đùa nhưng cũng sẽ không làm chuyện thương tổn đến người khác.

“Sau đó thì sao? Anh có đưa cô ấy bình an trở về nhà không?” Lâm Đại Dung hỏi.

“Tại sao anh lại phải đưa cô ấy về nhà? Anh trực tiếp tìm liên hệ trong điện thoại di động của cô ấy và gọi cho bạn cô ấy, sau đó ném cô ấy vào xe taxi và rời đi.” Tào Đông Minh cảm động vì cô còn bận tâm đến người khác. Anh nhìn ánh mắt cô loé sáng, lại dừng một chút, bật cười “Đại Dung, không phải em không tin anh mà là không yên lòng về anh phải không?”

“Cái gì?”

“Em tin anh sẽ không làm chuyện xấu gì nhưng lại lo lắng anh sẽ vì lý do đó mà có cảm tình với người phụ nữ khác đúng không?”

Lâm Đại Dung sững sốt một chút, nhất thời như vừa mới ăn mười cân ớt. Bản thân cảm thấy nóng như lửa đốt, phản kháng nói: “Anh đang nói gì vậy? Trước kia rõ ràng còn u sầu buồn khổ mà đột nhiên lại vui vẻ trêu đùa, tôi không phải loại phụ nữ đầu đường xó chợ để anh chơi đùa đâu.”

Tào Đông Minh từng bước áp sát, Lâm Đại Dung từng bước lùi về sau, không cẩn thận lại bị anh vây quanh ở cửa sổ sát đất.

“Không đúng, kỹ thuật nói dối của em còn quá vụng về nhưng tại sao em vẫn cứ thích nói dối?” Tào Đông Minh vừa chặn cô lại vừa kiên định nhẹ nhàng nói: “Trước đây em đã từng nói với anh về chuyện chia tay giữa em và anh ta, rõ ràng người ta bỏ rơi em mà em lại nói là chính mình đã bỏ anh ta.”

“Sao anh biết chuyện này?” Không xong, lộ hết rồi, Lâm Đại Dung thật hận chính mình.

Cô nhìn Tào Đông Minh cười trộm, lại cảm thấy thật rất mất mặt “Tôi còn cách nào khác đây? Tôi chỉ vừa mới nói đã từng quen bạn trai thì anh đã nhìn tôi giống như thấy quái vật. Nếu như tôi nói mình bị người khác bỏ rơi thì khẳng định anh sẽ cười chết tôi rồi.”

Trong lòng Tào Đông Minh thật sự bật cười nhưng ngoài miệng lại nói: “Sao anh sẽ cười em đây? Vậy cũng chứng minh em rất để ý anh. Bây giờ chúng ta cũng nên ném tên đàn ông xấu xa kia sang một bên, hãy tập trung nói về chuyện giữa chúng ta.”

“Chúng ta thì có chuyện gì chứ? Hơn nữa có phải anh đang dựa vào tôi quá gần rồi không? Tôi cũng không thể thở được.”

Lâm Đại Dung cố gắng giãy dụa, Tào Đông Minh càng ngày càng dùng lực áp chế, lưỡi dài càng thuận thế ngậm vành tai cô, đầu lưỡi cũng thoải thích liếm láp, trong nháy mắt thân thể cô nổi da gà.

“Đại Dung, có phải em rất yêu anh?” Tào Đông Minh quay về ngậm vành tai phím hồng của cô nói.

Vốn là anh còn đang do dự nên làm sao mở miệng, mà lúc này nhìn cô đáng yêu như vậy liền không nhịn được muốn ôm cô vào lòng “Bởi vì đáng yêu em lúc này trông như đang ghen, vì anh không đi gặp em và thậm chí em còn chưa tận mắt nhìn thấy anh đi với người phụ nữ kia nên em sinh ra hờn dỗi, ghen tỵ. Vì vậy mới không để ý tới anh?”

“Tôi không có, anh cũng nghĩ quá nhiều rồi.” Ghen sao? Cô có tư cách đó sao?

“A!”

Không nghĩ tới Tào Đông Minh lại không dừng lại ở đó mà anh lại cúi đầu hôn cổ cô, từ bên tai bắt đầu trượt tới trước ngực cô.

Cô bị anh làm cho đau nên la hét “Đông Minh, anh đừng như vậy, sẽ bị người khác nhìn thấy.”

Anh đang mạnh mẽ cắn vào một bên xương quai xanh của cô, còn lưu lại một dấu vết màu đỏ.

“Sẽ không ai nhìn thấy đâu, ngoài sân còn có tường bao quanh.” Anh cười cợt “Hơn nữa anh cũng hy vọng người khác có thể nhìn thấy. Như vậy anh càng có thể lý giải thực ra em cũng không ghét anh làm như vậy?”

“Anh đang nói gì vậy? Dừng tay lại mau, không được!”

Tào Đông Minh bắt đầu tháo nút áo sơ mi của cô ra, Lâm Đại Dung chỉ cảm thấy trước ngực mát lạnh. Hiện giờ, anh đã như sói đói muốn cắn vào nhũ thịt của cô. Anh lại dùng sức như vậy, một điểm cũng không do dự khiến cô cũng không kịp chuẩn bị.

Lâm Đại Dung thật sự hoảng hốt, anh sẽ không làm thật chứ?

“Dừng, không muốn lại tiếp tục.”

“Phải tiếp tục, ai nói em dám lừa gạt anh khiến anh ngày đêm lo lắng.” Tào Đông Minh vẫn kiên quyết gấn bó liếm láp nhũ hoa trước ngực cô, hai tay bá đạo từ từ lột hết áo cô ra, lại lôi kéo dây lưng tiến vào nơi

sâu thẳm bên dưới. Hai bờ nhũ hoa như hai đám nhuyễn ngọc tròn trịa nhảy một cái ở trước mắt anh khiến vùng chậu bụng anh hơi rung động, muốn phối hợp cùng thân thể cô ngay tức khắc.

“A, không, không...” Cô đẩy đầu anh ra nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Anh thật sự rất bá đạo, quyết định chủ ý khiêu chiến đến điểm cực hạn của cô tựa hồ như anh thật sự không để ý đến điều gì. Anh dùng bàn tay to lớn của mình dùng sức nắm lấy một bên nhũ thịt đẩy ép, ngay tức khắc cô cũng cảm thấy đau đớn nhưng lại không thể không chế chính mình. Tay anh như một đạo gông xiềng đẩy càng ngày càng mạnh khiến cô đau đớn đến cực hạn.

“Ừ a...” Trước ngực Lâm Đại Dung căng phồng đến muốn nổ tung, mà Tào Đông Minh lúc này lại đưa hai ngón tay đột nhiên kẹp lấy hai nụ hoa của cô kéo ra ngoài, hai ngón tay trên dưới xoa bóp khiến toàn thân cô thoáng qua một dòng điện, ngón tay thật sâu rơi vào bên trong.

“Không được!”

“Nói không muốn mà lại ôm anh khẩn trương đến như vậy sao? Lại run đến lợi hại như vậy, em nói anh tin tưởng em làm sao?” Anh vừa nói vừa dùng một tay đùa bỡn lấy hai nụ hoa cô, một cái tay khác lại trượt về phía chậu dưới của cô, mở nút quần cô ra.

“A, Đông Minh.” Lâm Đại Dung theo phản xạ tính kẹp chặt hai chân mình.

Nhưng động tác của anh so với cô còn nhanh hơn, anh đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo quần lót cô xuống dưới. Lúc này cô cũng không dám chạy, tầm mắt của anh lại trần trụi nhìn chằm chằm vào chỗ quần lót kia giống như chỉ cần cô hơi động thì anh sẽ lập tức nhào lên xé nát cô.

Tào Đông Minh ngồi xổm bên chân cô ngẩng đầu nhìn, thân thể màu hồng nhạt mềm mại dựa vào ở bên phía cửa sổ làm bằng thủy tinh, hai tay không có lựa chọn nào khác ôm lấy bộ ngực vừa mới bị anh đùa bỡn qua, ánh mắt động dục sương mù mông lung. Lúc này, anh nhìn ra trong mắt cô càng nhiều thâm tình chứ không phải là sự quẫn bách. Anh tự hỏi giờ phút này không phải cô nên chống cự hơn là hoà hợp với anh sao? Tại sao anh thấy trong ánh mắt cô đầy vẻ nhu tình dịu dàng?

“Thật đẹp.” Anh than thở “Anh thích nhìn em như vậy, thích ngắm em bị anh bức ép đến không còn chỗ trốn mà lại không thể làm gì được. Đại Dung, nếu như em thật sự không có chút cảm giác gì đối với anh thì em cần gì phải lại nhiều lần khoan dung anh đối xử tàn tệ với em như thế?”

“Ai nói tôi sẽ khoan dung...” Lâm Đại Dung hô hấp dồn dập, không dám nhìn vào ánh mắt trần trụi lộ ra tình dục của anh, hiện tại đã là buổi trưa mà anh đang phát ra thần kinh gì? Nếu như ông nội Tào trở về thì anh sẽ giải thích với anh như thế nào đây?

“Ah cũng đừng tiếp tục suy nghĩ nhiều, em cũng biết anh sẽ không thật sự làm cái gì quá mức bởi vì anh cũng không phải loại người như vậy.”

“Vậy phải xem lời em nói có giống với suy nghĩ trong lòng anh hay không?” Tào Đông Minh cười lạnh một tiếng “Đại Dung, em thật sự không hiểu đàn ông đâu.”

“Cái gì? A!”

Như để chứng minh, Tào Đông Minh liền muốn cởi bỏ quần lót của cô, Lâm Đại Dung kẹp chặt hai chân mình nhưng anh ác liệt cắn vào bắp đùi khiến cô run rẩy oán thán, toàn thân đều bị kỹ xảo thông thạo của anh dày vò khiến cho thân thể vô lực. Anh tựa như rất hiểu rõ từng điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

Phòng tuyến cuối cùng của cô cũng bị anh phá vỡ, bàn tay anh từ giữa hai chân cô đưa vào, xoa nắn dưới thân thể mềm mại nhuần nhuyễn của cô.

Dưới bụng anh căng thẳng nóng rực thoả thích rong ruổi trong cơ thể cô, mãi đến tận khi cô than thở, anh mới an tâm.

Lâm Đại Dung như con búp bê bằng sứ bị vỡ nát, cô vừa khóc vừa gọi “Yêu, Ừm, em.. Ừm a.”

“Thật không? Lặp lại lần nữa, Đại Dung, nói em yêu anh.” Anh đi vào trong cơ thể cô, cự vật to lớn nhảy lên khiến cô co rút người lại, một loại cảm giác khó nhận dâng lên trong thân thể cô.

Cô khẽ lay động eo mình, cảm giác đỉnh điểm vui sướng sắp dâng trào lại bị anh ngăn trở, cô khở sở co người mình lại “A a... Yêu, yêu anh.”

Mồ hôi tuôn như mưa trên người bọn họ, cô Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, như đóa hoa ẩm ướt lại toả ra mùi thơm khiến anh ngất ngây say đắm.

Anh thở ra một hơi thật dài, kéo cô dựa lưng vào người mình, lần này trực tiếp giơ chân cô lên, cánh tay lại chống đỡ thân thể của cô, lại lần nữa đâm thủng vào trong người cô.

“A a a...” Hai cánh tay cô cũng tự nhiên vòng qua cổ anh, ôm anh thật chặt.

“Anh muốn nhìn em.” Anh rong ruổi, vong tình hôn thấp vào má cô “Nói lại lần nữa rằng em cũng yêu anh, yêu thật lòng chứ không phải như loại cảm tình với bạn trai cũ của em? ”

“A... Ừ.” Cô ôm chặt anh, nồng nhiệt đón nhận nụ hôn của anh. Dù anh đã mang lại cho cô rất nhiều vui sướng nhưng cô cũng không dám thừa nhận “Yêu anh thì thế nào?”

Anh hoàn toàn buông thả chính mình, thoả thích hưởng thụ hơi ấm cô đang dựa vào mình, mỗi một lần đều tàn nhẫn tấn công vào từng điểm nhạy cảm của cô, không chế cô, ép cô chặt vào thân thể mình.

“Bởi vì chỉ khi em yêu anh thì anh mới không hối hận vì những hành động trước kia của mình.” Tào Đông Minh kích động quát.

Trời ạ, cô yêu anh, chính cô trực tiếp nói ra rằng cô yêu anh. Một người phụ nữ bị quan nhất gan nhưng lại cực kỳ thiện lương, cô vẫn len lén yêu anh, mà anh còn như kẻ ngốc như thế, suýt chút nữa liền bỏ qua cô, tự dần vật chính mình.

Vốn dĩ trong lòng bọn họ luôn có cảm tình lẫn nhau, anh có thể hiểu như vậy sao?

“Đại Dung, bảo bối của anh, sao em lại có thể đáng yêu như thế?” Cảm giác được thân thể cô run rẩy co giật, anh gần như cũng đã đến cực hạn nên càng ra sức tấn công, đồng thời cũng hôn cô thật sâu, chỉ có câu nói này của cô cũng đã đủ rồi.

“A a a a...” Cả người cô triển miên trên người anh, anh cũng nhanh chóng đạt đến cao trào phóng thích trên người cô.

Hết chương 7

19. Chương 8

Edit: Sóc Là Ta -

Cảm giác cực kỳ thỏa mãn qua đi nhưng vẫn như đọng lại trong lòng Lâm Đại Dung, đây chính là lần đầu tiên trong đời cô đạt đến cao trào khiến cô như cảm nhận được tất cả hạnh phúc và thỏa mãn. Về mặt thần thờ cùng đổ mặt vì thẹn thùng chưa bao giờ mất đi trên gương mặt cô khiến Tào Đông Minh luôn có cảm giác không đúng, anh vẫn chưa ôm cô đủ nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của cô thì anh lập tức hoảng hốt.

“Đại Dung, em sao vậy? Có phải trong người khó chịu ở đâu không?” Anh vội vàng ôm cô đến ghế salông dìu cô ngồi Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, xuống, lại tự mình ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn thẳng vào khuôn mặt cô.

Không biết có phải do vừa nãy quá kịch liệt nên khiến cô không chịu nổi? Trời ạ, sao anh lại không cẩn thận như vậy? Chỉ trong nhất thời kích động mà lại quên đi thân thể cô vốn không tốt.

“Khó chịu nên không thể nói chuyện được à?” Anh đau lòng xoa gò má cô.

Lâm Đại Dung cũng không né tránh tay anh, xấu hổ nhìn anh cười: “Em không có chuyện gì, chỉ là... trước tiên anh mặc quần áo vào đi đã?”

Lúc này Tào Đông Minh mới luống cuống tay chân giúp cô mặc quần áo vào và anh cũng với tay túy tiện mặc quần áo vào mình. Trong phòng vẫn còn nguyên cảm xúc mãnh liệt nồng ấm kia, tuy hai người đều có chút không quá quen thuộc nhưng chuyện không nên làm cũng đã làm rồi thì còn điều gì khiến hai người lo sợ nữa chứ. Lúc này Tào Đông Minh chợt muốn mình là một người đàn ông chính trực, dám làm dám chịu, hiện tại không phải là lúc nhảu nhố, chau mày.

“Đại Dung, em chuyển đến ở cùng anh có được không?” Anh dùng thái độ và giọng điệu rất nhu tình hỏi cô.

Về mặt thần thờ của Lâm Đại Dung chợt có chút biến hóa, cô tựa hồ nghe không hiểu anh đang muốn nói gì.

“Bởi vì như vậy sẽ tốt hơn cho em.” Tào Đông Minh tràn đầy phấn khởi nói: “Anh có thể ở gần chăm sóc em, còn có thể giúp em đưa đến bệnh viện tốt nhất để làm kiểm tra. Em xem, không khí nơi này tuy rằng rất tốt nhưng cách bệnh viện rất xa, hơn nữa bên thiết bị của bệnh viện ở đây cũng không tốt lắm. Anh cũng đã suy nghĩ kỹ, lần này trở lại anh sẽ giúp em sắp xếp bệnh viện tốt nhất và sau đó sẽ trở lại đón em. Em thấy thế nào?”

Sau khi nghe xong, Lâm Đại Dung sửng sốt vài giây, miệng hơi nhếch lên nhưng vẫn không thể nào nói ra lời.

“Nếu như em không phản đối, anh cũng coi như em đã đồng ý.” Tào Đông Minh đang ở trong trạng thái ngọt ngào và phấn khởi nên anh cũng không cho Lâm Đại Dung cơ hội phản đối, lại hôn lên gò má cô một cái, cười đến cực kỳ xán lạn “Vậy cứ như thế đi, em hãy chờ anh trở lại.”

Điều anh muốn tự mình nói với Lâm Đại Dung chính là chuyện này. Từ lúc bắt đầu, nh cũng chưa dám nói ra với chuyện mình sẽ rời khỏi đây nhưng sau đó anh mới phát hiện ra nguyên nhân anh không nói ra không phải là lo sợ cô đau khổ mà là chính anh không nỡ xa cô. Vì lẽ đó, anh rất buồn phiền nhưng sau khi biết tình cảm của Lâm Đại Dung đối với mình cũng sâu nặng không kém gì mình thì tâm tình buồn phiền của anh cũng bỗng dưng biến đâu mất.

Chỉ cần dẫn cô theo cùng thì đều ổn thỏa cả sao? Anh cũng không nỡ xa cô nhưng anh cũng không muốn ép buộc cô phải ở bên cạnh anh. Ngược lại nếu như cả hai người bọn họ đều cam tâm tình nguyện thì không phải vấn đề đã được giải quyết dễ dàng sao?

Tào Đông Minh trầm ngâm, trong lòng thầm vui vẻ cũng quên để ý phản ứng không tích cực cùng thái độ hờ hững của Lâm Đại Dung. Anh chỉ đang xem thái độ của cô chỉ như một người phụ nữ đang e lệ, thận trọng mà thôi.

Hai tháng sau, Tào Đông Minh trở lại thôn Tiểu Khê, tâm tình của anh lần này khác hẳn lúc trước bởi vì lần này anh trở về là muốn hoà hợp cùng cô.

Tào Đông Minh đi về phía trước nhà ông nội mình, mà cũng bởi vì năm nay ông nội anh đã gặp anh quá nhiều lần rồi nên cũng cảm thấy phiền chán. Vì vậy, ông không hề có một chút cảm giác ông cháu sum họp ấm áp gì cả mà khi thấy anh trở về, ông liền sai anh pha trà rót nước cho mình.

Có điều Tào Đông Minh cũng không quan tâm, ông nội không muốn anh nhưng có một người vẫn luôn nhớ đến anh là đủ rồi. Anh đang muốn gây bất ngờ với Lâm Đại Dung bằng cách cố tình đi đón Lâm Đại Dung nên anh sẽ không nói trước với cô. Ngược lại, ông nội anh vẫn Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta****] e q uu ydo n, ngồi bình thần uống trà nhìn anh có vẻ kỳ quái, ông còn hỏi anh có thật là muốn đi đến chỗ Lâm Đại Dung hay không? Lại còn hỏi anh từ trước đến giờ có còn liên lạc với cô hay không?

Thực sự là rất kỳ lạ, anh muốn gặp cô chẳng lẽ còn cần hẹn trước? Cô cũng sẽ không chạy đi đâu khác mà nếu anh báo trước với cô thì làm sao tạo bất ngờ cho cô được? Nghĩ vậy, Tào Đông Minh cũng không quan tâm đến ông nội mình nữa mà tự nhiên bước ra cửa.

Đi tới nhà trẻ, chỉ còn vài phụ huynh đứng trước cửa, mà những đứa trẻ cũng về nhà gần hết, xem ra anh cũng đã đến rất đúng lúc. Chỉ còn cách nhà trẻ một đoạn ngắn thì Tào Đông Minh liền cảm thấy có điểm không đúng, bốn phía nhà trẻ hoàn toàn bị che phủ bởi những xe con cao cấp. anh không nhớ nơi này cũng có người có xe con.

Đến gần một chút, bên cạnh chiếc xe con là một người đàn ông cao lớn, là người anh chưa từng thấy khuôn mặt bao giờ. Tào Đông Minh nhìn quét một vòng, thầm đánh giá anh ta thân cao cùng tướng mạo cũng không tệ lắm, chỉ có điều nhìn cách anh ta chưng diện quần áo mà lái xe này thì cũng cảm thấy buồn nôn chết đi được.

Toàn bộ học sinh đã trở về nhà, trước cửa chỉ còn dư lại chiếc xe kia cùng hai người bọn họ. Khi Tào Đông Minh phát hiện người kia cũng đang quan sát mình thì không biết tại sao anh cũng có cảm giác khó chịu, khinh thường liếc đối phương một chút.

Chờ một lúc lâu, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Lâm Đại Dung đi ra. Tào Đông Minh khó chịu vì bị cô ném qua một bên nên lên tiếng “Đại Dung!” Lúc này anh có cảm giác mình chủ động mở miệng như thế này nhất định có thể khiến cô vui mừng.

Lâm Đại Dung sững sốt một chút, nhìn anh cười cợt: “Anh nói gần đây sẽ trở về, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, ngày hôm nay trở về sao?”

“A? Đúng vậy.” Tào Đông Minh gượng cười, có loại cảm giác không biết mình nên vui vẻ hay mâu thuẫn. Anh chưa từng nghĩ tới phản ứng lúc này của Lâm Đại Dung, nhìn cô có vẻ như không vui, đúng hơn là không hề vui vẻ.

Lại nói, cảm giác này anh cảm thấy rất quen, chính là cảm giác bị Lâm Đại Dung xa lánh mình.

Tào Đông Minh cười ha ha hai tiếng, thầm nghĩ làm sao có khả năng này “Em xem, anh vừa đến thì cũng vừa lúc em nghỉ làm. Thật sự rất cảm động đó.”

“Đúng là rất cảm động nhưng có điều hôm nay em đã có hẹn rồi, thật xin lỗi.”

Cái gì? Có hẹn với người khác sao? Ai vậy? Trong lòng Tào Đông Minh nhất thời bay bổng, có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Lâm Đại Dung cũng xách túi từ từ từ đi ngang qua mặt anh, lại đi tới trước cửa chiếc Limousine mà người đàn ông kia đã mở cửa chờ sẵn, rất bình tĩnh hướng về anh giới thiệu nói: “Đây là bạn trai em – Tử Uy.”

Bởi vì cô nói chuyện quá mức tự nhiên nên Tào Đông Minh không cách nào phản ứng kịp, anh chỉ theo phản xạ hướng về người đàn ông kia, mà đối phương cũng đang hướng về phía anh hèn mọn nở nụ cười nói: “Tôi nghe nói trước đây anh chăm sóc Đại Dung nhà tôi, cảm ơn anh.”

Bạn trai? Đại Dung nhà anh sao? Theo bản năng, Tào Đông Minh tiến lên một bước, lúc này anh chỉ muốn biết Lâm Đại Dung kiếm đâu ra một diễn viên tạm thời như thế này: “Đại Dung, có phải anh lại làm sai điều gì? Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao, anh đến đón em đây.”

Mí mắt Lâm Đại Dung rủ xuống, có dáng vẻ như là rất khó vượt qua. Chờ đến khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh thì trong mắt chỉ còn lại tia khó dễ “Đông Minh, anh trở về khiến em rất vui nhưng bạn trai em ở đây, anh đừng nên nói lung tung được không?”

“Trời ạ, đây là tình huống thế nào?” Tào Đông Minh nắm tóc mình.

Lúc này Tử Uy cũng mở cửa đưa Lâm Đại Dung lên xe, động tác thông thạo kia khiến Tào Đông Minh nhận ra rằng hai người họ đã từng được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Vậy chúng ta đi chơi thôi, tiên sinh Tào, xin anh tránh sang một bên, nếu không tôi sợ sẽ đụng phải anh.”

Tào Đông Minh bị đồ vô liêm sỉ kia làm cho tức giận đến nỗi khớp xương vang lên kêu răng rắc nhưng Lâm Đại Dung lại thật sự lên xe của người đàn ông kia, hoàn toàn không để ý đến anh, thậm chí cô và anh ta cùng nghênh ngang rời đi.

Trong hai tháng anh không có ở đây, cô đã xảy ra chuyện gì? Tào Đông Minh lập tức nghĩ đến chuyện lúc này khi mình nói tự mình muốn tới tìm Lâm Đại Dung thì ông nội anh lại có dáng vẻ không tự nhiên. Chẳng lẽ ông đã sớm biết chuyện giữa Tử Uy và Lâm Đại Dung?

Ý thức được điểm ấy, Tào Đông Minh không chần chừ mà lập tức chạy về nhà ông nội.

Ông nội anh thấy anh nhanh chóng trở về như vậy cũng lấy làm kinh ngạc. Hơn nữa căn cứ theo lời ông nội anh nói, không chỉ một mình anh biết Lâm Đại Dung cùng giao du với người đàn ông kia mà giờ đây nguyên cả thôn Tiểu Khê này đều biết cả rồi. Dù sao người đàn ông kia tuần tú như Trương Dương như vậy, một mối nhân duyên khó tìm như vậy, Lâm Đại Dung muốn không bị người khác biết cũng rất khó.

20. Chương 8-2

Edit: Sốc Là Ta -

Điều làm cho Tào Đông Minh cảm thấy không hiểu chính là tại sao cô lại không tìm một người bạn trai mới mà lại quay đầu muốn tái hợp với người bạn trai cũ đã từng vứt bỏ cô tên gọi là Vàng Uy kia. Lần đầu tiên khi anh đến nhà tìm Lâm Đại Dung đúng lúc mẹ cô đang ngăn cản cô ra khỏi nhà, còn đứng trước cửa mắng to một trận. Vì vậy, tất cả mọi người trong thôn này đều biết chuyện giữa cô và người đàn ông kia.

Kỳ lạ là cũng không bao lâu sau, người ta cũng liền thường xuyên nhìn thấy Lâm Đại Dung lại hẹn hò cùng với người đàn ông kia. Mà giờ đây mẹ cô cũng không còn ngăn cản cô hay la mắng như nửa tháng trước nữa.

Không thể nào! Tào Đông Minh nghe xong cũng không thể tin được, ông nội nhìn anh với ánh mắt thương hại khiến anh không biết mình nên biểu hiện ánh mắt thất lạc hay là căm hận. Anh vốn không thể tin vì chuyện này cũng quá hoang đường.

Bọn họ cũng đã nói trước rằng sẽ sống cùng nhau, mỗi ngày anh sẽ để chuyện cho cô nghe, thậm chí vì sợ cô buồn sầu đau khổ lo lắng anh không trở về, lại sợ cô sẽ không tin lời anh nên anh hết lòng lo lắng, luôn luôn nhắn tin hỏi thăm cô mặc dù cô rất ít khi trả lời anh... Dù nghĩ thế nào thì Tào Đông Minh cũng không thể nào nghĩ ra mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng này.

Tối ngày hôm ấy, chuông cửa vang lên, anh vừa mở cửa liền nhìn thấy người đứng ở ngoài cửa chính là Lâm Đại Dung.

“Em có thể nói chuyện với anh không?” Dáng vẻ sợ hãi của cô lúc này thật khác xa đáng vẻ lạnh lùng như ban đầu.
 n****Sốc***Là****Ta****l e q u u y d o n, ngày của cô.

Hai người bọn họ cũng bước ra ngoài sân vườn, tuy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng nhưng cũng khiến không gian tách biệt với tiếng truyền hình chiếu tin tức bên trong nhà.

Tào Đông Minh khoanh hai tay ôm ngực dựa vào gốc cây, anh nhìn cô nghĩ thầm “Chắc cô đến xin lỗi, có lẽ cũng bởi vì bị người đàn ông kia uy hiếp nên mới chấp nhận giả dạng với anh ta làm thành một đôi.” Trong lòng anh thầm tự nhủ như vậy.

Nhưng anh cũng không thể dễ dàng tha thứ cho cô như vậy, bắt kể nói thế nào anh mới chính là bạn trai của cô. Tại sao cô lại có thể ở trước mặt tên vô lại kia khiến anh mất mặt như thế? Dù có chuyện gì thì trước tiên cô cũng cần phải cho anh biết lý do và sau đó bọn họ đồng thời cùng nhau tìm cách giải quyết.

Ừ, cứ quyết định như vậy, coi như là trừng phạt cô. Đầu tiên anh sẽ muốn hôn cô một hồi lâu, sau đó cũng sẽ tàn nhẫn ôm cô mãi đến tận năm phút đồng hồ, ít ra làm như vậy anh mới có thể cảm thấy thoải mái trong lòng đôi chút.

“Xin lỗi vì đã không nói cho anh biết việc em và Tử Uy đã quay trở lại với nhau.” Lâm Đại Dung ấp úng cả nửa ngày mới nói ra được một câu.

Đang suy nghĩ hình ảnh mình và Lâm Đại Dung đang nhiệt tình ôm ấp, trong thoáng chốc Tào Đông Minh trợn to hai mắt, suýt chút nữa ngã chổng vó “Em vừa nói gì? Em nói em thật sự quay trở về với anh ta?”

Lâm Đại Dung gật mạnh đầu xác nhận.

Tào Đông Minh cũng không còn cách nào giả vờ duy trì hình tượng lạnh lùng nữa, anh rời khỏi gốc cây và vung vẩy cánh tay giương nanh múa vuốt nhìn cô: “Em không quan tâm việc người kia đã từng bỏ rơi mình một lần, lại chẳng quan tâm người đàn ông có quan tâm đến việc em bị bệnh hay không?”

“Em biết anh rất khó chấp nhận việc này, hôm nay em đến đây là muốn nói với anh chuyện này. Lúc anh ta đến tìm em, em cũng đã cho rằng điều đó là không thể.” Lâm Đại Dung ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đầy chân tình “Nhưng anh ta đã nói với em rằng năm đó sở dĩ nói chia tay với em là bởi vì anh ấy cảm giác mình thật sự yêu người phụ nữ kia, vì vậy đã nói chia tay với em và chạy theo kết hôn cùng người phụ nữ kia. Chuyện đó cũng cho thấy anh ta cũng không phải loại người luôn muốn đem tình cảm ra đùa giỡn. Thậm chí sau khi kết hôn được một năm, cũng bởi vì tính cách không hợp nên hai người ly hôn, mà anh ấy cũng chưa từng đi tìm đối tượng khác.”

“Anh ta nói không đi tìm thì chính là không đi tìm sao? Em có tận mắt thấy không?” Tào Đông Minh nghe được giọng mình rõ ràng đang nổi giận, một lý do như thế làm sao khiến người khác tin tưởng được? Thế mà Lâm Đại Dung lại thật sự tin tưởng, hơn nữa còn có dáng vẻ động lòng.

“Sau đó, anh ấy phát hiện trong lòng anh ấy vốn vẫn luôn có em, mà ngoại trừ em ra thì anh ấy không cách nào lại động lòng với người phụ nữ nào khác. Vì vậy, từ chỗ làm việc trước đây, cũng hỏi thăm một người đồng nghiệp ở đó mới biết được địa chỉ của em, anh ấy còn đặc biệt đến đây tìm em.”

Tào Đông Minh rung mình một cái “Nghe thật buồn nôn giống như anh ta đang lừa người, anh chắc chắn anh ta đang có mục đích.”

“Nhưng em vẫn quyết định lại tin tưởng anh ấy một lần.” Lâm Đại Dung nhìn anh “Hơn nữa sau khi gặp lại Tử Uy, nhìn dáng vẻ anh ấy hối hận vì những việc trước kia thì em mới phát hiện trong lòng mình từ lâu vẫn luôn có bóng hình anh ấy, người em yêu vốn là anh ấy.”

“Vậy còn anh thì sao?” Tào Đông Minh cao giọng hỏi ngược lại: “Đại Dung, em cũng không phải loại phụ nữ xấu xa tùy tiện như thế này, rõ ràng em rất khác xa với những người phụ nữ khác. Vì vậy, em sẽ không làm những chuyện như thế này với anh, chúng ta không phải đã nói trước rồi sao?”

“Xin lỗi anh.” Lâm Đại Dung cắt ngang lời anh, khuôn mặt yếu đuối lại xuất hiện vài giọt nước mắt, biểu thị cô cũng thật sự rất khó khăn “Xin lỗi anh, Đông Minh, em alị không ngờ anh lại thành thật như vậy. Lúc đầu, em cũng nghĩ mình yêu anh, thậm chí có lúc em cũng tự ép mình phải yêu anh nhưng đến khi tận khi anh ấy xuất hiện thì em mới biết rõ rằng chỉ khi đi bên cạnh anh ấy, em mới hạnh phúc. Tuy rằng đi cùng với anh cũng rất vui vẻ nhưng chung quy em vẫn luôn nhớ về anh ấy.”

“Anh khiến em nhớ đến anh ta?” Câu nói này hoàn toàn làm thương tổn đến lòng tự ái của Tào Đông Minh. Anh là ai? Là con kiến, con gián hay là món đồ gì mà cô lại hình dung anh như vậy.

“Em biết anh cũng rất giận em nhưng em cũng không biết nên làm sao để đối mặt với anh. Anh tốt như vậy, nhất định có thể tìm được đối tượng tốt hơn em, toàn tâm toàn ý chờ anh.” Lâm Đại Dung giống như đang muốn nói vĩnh biệt với anh. Cô thê thảm cười cợt, “Xin lỗi anh, em không thể trở lại với anh.”

Đúng vào lúc này, ngoài hành lang chợt vang lên tiếng còi xe cho thấy người chờ ở bên ngoài đã rất thiếu kiên nhẫn.

“A, em cũng nên đi thôi.” Lâm Đại Dung tỏ ra bộ dáng rất gấp gáp.

Cô nói xong cũng định rời đi nhưng lại bị Tào Đông Minh kéo tay lại khiến cô kinh ngạc quay đầu lại.

“Em đến đây chính là vì muốn nói với anh những lời này?” Tào Đông Minh lôi kéo tay cô, cảm thấy tay cô lạnh băng.

“Ừm.” Lâm Đại Dung nhẹ nhàng hất tay anh ra, ngay cả một cái liếc nhìn anh, cô cũng không có thời gian.

Nếu như cô có thể nhìn anh một lần, cô sẽ nhanh chóng nhận ra anh sẽ đau khổ cùng bị thương đến cỡ nào.

Tào Đông Minh vô lực ngồi ở trên bậc thang nghe giọng, cô chào ông nội anh. Sau đó anh cũng nghe tiếng mở cửa xe, cuối cùng là tiếng động cơ xe khởi động và mất hút trong màn đêm tăm tối.

Cô thật sự đã đi rồi, đi theo người đàn ông kia, vậy anh phải làm sao đây? Lúc trước là ai đã nói sẽ không oán không hối hận luôn muốn xông vào cuộc sống của anh? Là ai đã vui vẻ cam kết muốn làm bạn của anh suốt đời?

Cô đã thân thiết gần gũi bên anh đến như vậy mà cuối cùng khi anh quyết định buông thả hết những lo lắng cùng khiếp sợ để cùng cô bước vào vòng tình thì cô lại nói cái vòng đó cũng phải dành cho anh. Cô còn nhớ nhưng người khác, mà lại là ngay thời điểm anh trở về.

Tuy rằng con nhện rất hiền lành nhưng nếu như có côn trùng nào va vào mạng nhện, mà nó lại không hợp khẩu vị với con nhện kia, như vậy có phải là chỉ cần con nhện nói một tiếng xin lỗi thì nó liền có thể thoát khỏi tấm mạng nhện kia cũng giống như chuyện của anh và cô lúc này chẳng?

Hết cách rồi, anh chạy trốn cũng không được, Tào Đông Minh liền cười nhạo chính mình vì sao ngay cả chút sức mạnh để níu giữ cô cũng không có. Trong bàn cờ này, anh hoàn toàn đã bị khống chế quyền làm chủ mà lại nhường thế chủ đạo cho đối phương. Anh thực ra chỉ như con sâu bé nhỏ mà thôi, thậm chí cũng không bằng con gán bé nhỏ kia.

Mà trong một chiếc xe cao cấp kia, Lâm Đại Dung ngồi ở bên cạnh ghế tài xế, khuôn mặt lạnh lùng hờ hững không hề có cảm xúc nhìn ra phía ngoài cửa sổ với những cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

“Nói chuyện xong thì cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều rồi đúng không?” Người lái xe tên Tử Uy đang nhai kẹo cao su nói “Sao vậy? Hay là cùng đi xem phim không?”

“Nơi này không có rạp chiếu bóng.” Giọng Lâm Đại Dung lúc lên lúc xuống, giống như cô đang phải chịu đựng đến mức cực hạn “Đừng nói những thứ vô nghĩa này nữa, mau đưa tôi về nhà.”

“Thật vô tình, trước đây lúc còn qua lại với nhau, rõ ràng em rất đáng yêu, anh muốn gì được đó.” Tử Uy thô thiển nhìn cô cười cợt “Nói thật, anh chàng đẹp trai đúng là rất đẹp trai mà có vẻ anh ta cũng rất quan tâm đến em. Trước đó, em nói muốn anh giả làm bạn trai em khiến cứ ngỡ anh ta sẽ giống như quái vật nào đó đấy.”

“Tôi đã nói anh hãy cầm miệng đi mà.” Lâm Đại Dung cũng không khách khí trừng mắt nhìn anh ta: “Anh chỉ cần dựa theo lời chúng ta đã cam đoan lúc trước và cẩn thận làm theo là được. Sau khi xong việc, tôi cũng sẽ đem khoản tiền kia cho anh. Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.”

“Vâng vâng vâng, ai kêu hiện tại anh đang muốn cầu cạnh em đây.” Tử Uy thờ ơ nở nụ cười, cũng không tiếp tục nói gì nữa.

21. Chương 8-3

Edit: Sốc Là Ta

Lâm Đại Dung tiếp tục chuyển ánh mắt mình ra ngoài cửa sổ, nước mắt chảy ra lúc nào cũng không hay biết.

Cô biết mình đã làm ra một chuyện rất tàn nhẫn. Cô cũng rất khổ tâm mới suy nghĩ ra được kế sách này. Nếu Tào Đông Minh cứ vậy mà buông bỏ cô, không hề bị thương tổn, cũng không hề hận cô thì dù cô có hao tổn tâm trí, cô cũng vẫn chấp nhận.

Lúc đầu cũng do anh không đúng, vốn là cô chỉ muốn cùng anh làm bạn bình thường mà thôi. Cô cứ muốn cùng anh phát triển một cách bình thường mà tại sao anh lại cứ muốn ép buộc cô nói ra lời nói thật lòng?

Cô không muốn cho anh biết rằng cô cũng yêu anh, cũng không muốn anh nói với cô về tương lai, càng không muốn nhìn thấy anh vì tương lai của bọn họ mà có khuôn mặt sáng ngời hạnh phúc. Thật ra cô nhận ra bọn họ đã không có tương lai khi anh vui vẻ nói câu “Bởi vì em yêu anh nên anh mới có thể yên lòng yêu em”. Anh không biết khi nghe anh nói câu nói đó, trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ?

Từ nhỏ đến lớn, anh đều không bị vật gì ngăn trở, anh có thể hăng hái giúp đỡ người khác thậm chí phải chường mặt mình lên trang nhất của tờ báo nào đó. Cũng vậy, theo bản năng anh đã dùng thân thể mình để khống chế xe đạp của cô, ngoài miệng anh nói mình sợ nhất là phiền phức nhưng trong nội tâm lại chính là một người thiện lương đơn thuần như vậy.

Vì vậy, hai chữ “cùng nhau” từ miệng anh nói ra kia, có lẽ anh cũng không hiểu hết ý nghĩa của nó như thế nào. Có lẽ đối với anh, việc anh muốn ở cùng với người phụ nữ mình yêu là một chuyện rất đơn giản. Cho dù người phụ nữ kia không còn trọn vẹn, chỉ cần anh thích thì anh liền có thể hy sinh tất cả chỉ để bảo vệ người phụ nữ của mình.

Nhưng đối với một người không trọn vẹn như cô, cô lại không dám dùng nửa cuộc đời cuối cùng của mình đánh cược để đi theo anh. Nếu như anh chỉ yêu cô trong nhất thời, cô cũng không Die nda n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n, dám tưởng tượng lúc đó mình sẽ biến thành ra bộ dáng gì nữa.

Thế giới của anh thật xán lạn rực rỡ, một ngày nào đó anh cũng sẽ bị những chuyện mới lạ hấp dẫn. Khi đó anh sẽ phát hiện thật ra anh đang yêu một người phụ nữ cũng tầm thường mà thôi, thậm chí anh sẽ cảm thấy phiền toái, sẽ đau đớn, sẽ buồn rầu, sẽ hối hận vì lúc trước do nhất thời kích động nên đã thay đổi cuộc đời của chính mình. Thế nhưng, xuất phát từ trách nhiệm hoặc là lương tâm, anh lại không đành lòng buông bỏ cô, cuối cùng bọn họ sẽ đau khổ như thế, cho đến tận khi có một ngày cô chủ động rời đi.

Vì vậy, mỗi lần anh nhắn tin cho cô, nói anh đang vì cô chuẩn bị cái gì, làm điều gì, cô đều phảng phất cảm thấy hai người bọn họ càng gần hơn với hai chữ “biệt ly”. Cô không dám nhắn tin trả lời lại cho anh, cả ngày đều hoảng sợ, sợ sớm muộn cũng sẽ mất đi anh.

Vừa lúc đó, Tử Uy đến tìm cô, bởi vì phải gánh một món nợ lớn bên phía công ty vợ trước, cùng đường mặt lộ thì biết được ba mẹ cô ở nông thôn mở tiệm bán hoa liền mặt dày tìm tới cô. Anh ta hi vọng cô có thể nể tình cũ cho anh ta mượn một ít tiền.

Nói thật, người như thế đương nhiên là cô rất khinh thường nhưng thời điểm anh ta đến đúng là rất trùng hợp. Khi đó Tào Đông Minh vừa vặn nói với cô rằng anh sắp trở về thôn Tiểu Khê đón cô.

Thế rồi, cô cũng liền chủ động đưa ra cuộc giao dịch này, cô đã dùng một phương pháp tàn nhẫn nhất để tự hủy diệt tình yêu của bọn họ. Chỉ cần có thể khiến anh chủ động buông bỏ cô thì cho dù xảy ra chuyện gì cô cũng chấp nhận, dù sao lúc vừa bắt đầu chính cô đã đánh giá mình quá cao.

Mỗi ngày Lâm Đại Dung đều tự mình thôi miên, tự nói với mình đây là kết cục tốt nhất. Cô không nên khổ sở, sau này tháng ngày vẫn trôi qua như thế, cuộc sống của cô cũng sẽ không có gì thay đổi.

Nhưng thân thể của cô lại không cho cô được như ý nguyện. Theo lệ thường, cách hai tháng, cô phải đi kiểm tra sức khỏe theo định kỳ, bác sĩ nói gần đây dường như cô có áp lực to lớn, muốn cô tĩnh tâm điều dưỡng. Tuy rằng chưa xuất hiện bệnh cụ thể nào nhưng như vậy cũng đủ khiến ba mẹ cô sợ đến mất mật.

Vì muốn cô tĩnh tâm điều dưỡng, mẹ của cô đã suy nghĩ đến một cách duy nhất: đó là không cho phép cô ra ngoài làm việc nữa. Mà như vậy chỉ có thể khiến cô không có chuyện gì để làm và càng dễ dàng suy nghĩ lung tung. Nghĩ thế nhưng cô cũng không phản đối.

Chắc mẹ cô cũng nhìn ra được ý nghĩ của Lâm Đại Dung nên một ngày kia lại sai cô vào trung tâm thành phố giao hàng. Lúc trước, cô chủ động làm việc này nhưng mẹ cô cương quyết không chấp nhận mà vì sao hôm nay mẹ đã thay đổi? Lẽ nào mẹ cô muốn cô ra ngoài giải sầu sao?

Mà cơ hội này, Lâm Đại Dung cũng không được, chờ khi cô chuẩn bị kỹ càng và đi xuống lầu mới phát hiện mình đã bị lừa rồi. Người đang bận bịu giúp đỡ không hàng vào trong xe lại là Tào Đông Minh.

Nhìn thấy tình cảnh tràn ngập ảm áp như thế này thì Lâm Đại Dung đứng trơ tại chỗ, thậm chí trong nháy mắt cô có cảm giác mình nhất định đang nằm mộng.

Sau khi chuyển hoa lên xe, Tào Đông Minh càng hào phóng mở cửa xe ngồi vào chỗ tài xế.

“Đại Dung, con còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lên xe.” Mẹ cô cũng đang thúc giục.

“Nhưng...” Lâm Đại Dung nhìn chằm chằm Tào Đông Minh nói không ra lời.

“Nhưng mà cái gì? Ngày hôm nay giao hàng mà ông Lý lại nghỉ bệnh, may là có Đông Minh chịu giúp đỡ. Con còn không mau lên xe, cậu ấy làm sao biết đường?”

“Mẹ, chú Lý xin nghỉ thì con tự mình đi cũng được.” Chú Lý nghỉ cùng ngày với cô, trước đây cô cũng thường hay thay ông đi giao hàng.

“Con đang nói gì vậy? Không phải bác sĩ đã nói rằng con phải nghỉ ngơi thật nhiều, mà đường xa như vậy, làm sao mẹ dám để con một mình lái xe đây?” Mẹ Lâm liếc ánh mắt sắc bén đến một người, Die nda n****Sóc***Là****Ta****] e q u u y d o n, Lâm Đại Dung theo bản năng rụt cổ ngồi vào trong xe.

Khi cô ngồi lên xe, cửa xe còn chưa đóng lại, Tào Đông Minh đã giẫm chân ga, chỉ sợ cô sẽ đổi ý lại nhảy xuống xe.

Lâm Đại Dung có cảm giác khi mình ngồi trong xe vận tải nhỏ này quả thực như ngồi trong không khí. Mỗi một lần hô hấp, cơ thể cô đều muốn tiêu hao mười phần khí lực nhưng vì không muốn Tào Đông Minh biết việc đó nên cẩn thận từng li từng tí một chậm rãi hít thở đều.

Tào Đông Minh nhìn qua kính cũng thấy cô dường như cũng không mấy dễ chịu nên từ đầu đến cuối anh không hề nói chuyện mà chỉ chuyên tâm lái xe, tựa như anh chính vì lái xe mà đến thôi. Ngược lại Lâm Đại Dung không tin.

“Làm sao anh thuyết phục được mẹ em?” Lâm Đại Dung cố gắng giữ bình tĩnh mở miệng.

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Mẹ em không thể nào thích anh.” Lâm Đại Dung nói chuyện khá uyển chuyển, trên thực tế mẹ cô thường thường phê bình Tào Đông Minh ở trước mặt cô, muốn cô cách anh xa một chút. Vậy làm sao đột nhiên liền coi anh là một thanh niên tốt được? Chuyện này khó mà tin nổi.

“Không, anh lại cảm thấy dì là người thông tình đạt lý, chỉ là thiếu thông cảm thôi, anh không thấy bà chán ghét anh.” Tào Đông Minh cười cợt “Hay là có kẻ nào đó đáng ghét hơn xuất hiện nên bà liền đột hiện nhận ra anh đáng yêu.”

“Em biết anh đang muốn nói gì, em cũng không muốn nghe.” Cô mạnh mẽ ngăn cản anh.

Ngược lại, Tào Đông Minh cũng không gấp, còn rất kiên nhẫn như đang nói chuyện nhẹ nhàng với một đứa nhỏ: “Đại Dung, chúng ta không phải kẻ địch, nếu em không muốn có liên quan gì đến anh thì cũng không cần thiết phải cảm thù anh ra mặt như vậy. Anh đã làm chuyện gì có lỗi với em sao?”

Lòng Lâm Đại Dung trầm xuống, cúi đầu không nói gì nữa, Tào Đông Minh nhìn cô một cái cũng không lên tiếng nữa.

Đúng đấy, anh nói rất đúng, anh không có làm gì sai, mà cô lúc này lại dùng thái độ hùng hổ dọa người trông có vẻ rất khả nghi. Lâm Đại Dung bị anh nói đến nổi có chút chột dạ nhưng sự bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, luôn cảm thấy anh cũng không đơn giản giúp đỡ mẹ cô đi giao hàng như thế.

22. Chương 9-1

Edit: Sóc Là Ta

Lâm Đại Dung đoán không lầm, sau khi bọn họ vào thành phố dỡ hàng xuống, lúc cô đang chờ ông chủ cửa hàng đưa biên lai cho mình thì cô thấy Tào Đông Minh cũng đang loay hoay trong xe. Ngay lập tức cô chợt hiểu, chiếc xe vận tải nhỏ này đã bị hỏng nữa rồi.

“Nhà em thật sự nên đổi chiếc xe vận tải mới thì tốt hơn, chiếc này đã quá vô dụng rồi.” Tào Đông Minh suy nghĩ cả nửa ngày nhưng vẫn không cách nào khiến chiếc xe nổ máy, anh cũng để lộ ra dáng vẻ bất đắc dĩ.

“Ừm.” Lâm Đại Dung chỉ có thể trả lời như vậy. Tuy rằng quả thực nhà cô cũng nên đổi một chiếc xe khác nhưng sao lần này cô luôn cảm thấy nó xấu xí tệ hại đến mức kỳ quái.

Tào Đông Minh vỗ vào tay lái, nói: “Không còn cách nào khác, trước tiên chỉ có thể gọi xe tải kéo đến xưởng sửa xe gần nhất thôi.”

Sau khi đem xe đến xưởng sửa xe, Lâm Đại Dung gọi điện thoại về nhà nói với mẹ rằng cô sẽ ngồi xe công cộng để trở về nhà. Không ngờ mẹ cô cũng không hề có ý lo lắng mà ngược lại bà còn liệt kê ra danh sách mua sắm và nói cô vào trung tâm mua sắm trong thành phố mua giúp bà vài thứ mang về.

Tuy trong lòng Lâm Đại Dung cũng muốn về sớm một chút nhưng cô lại không dám chống đối lại mệnh lệnh của mẹ mình. Cô cũng đi vào trung tâm mua sắm lớn và mua tất cả những thứ mẹ mình liệt kê, sau đó cô nhìn đồng hồ thấy cũng đã trễ tuyến xe công cộng rồi.

Nhìn thấy một ngày cứ vậy trôi qua, Tào Đông Minh nói muốn ở lại ăn cơm tối, Lâm Đại Dung đương nhiên không thể cự tuyệt. Dù nói thế nào, anh cũng là người giúp đỡ cô, cô cũng không thể để anh bụng đói trở về. Hơn nữa ngày hôm nay ngoại trừ cứ theo cô đi suốt như thế, anh cũng chưa từng mở miệng nói những câu thừa thãi nào.

Cô còn tưởng rằng đột nhiên anh muốn giúp đỡ cô là do anh có gì muốn nói với mình nhưng cuối cùng thấy anh chỉ trầm mặc và tận tâm giúp đỡ cô. Thái độ đó không khiến cô an tâm mà trái lại lúc này cô chỉ cảm thấy càng ngày càng bất an và lo lắng.

Tào Đông Minh dẫn cô đến một quán ăn, anh nói quán mì Ý này rất ngon. Trái ngược với anh, Lâm Đại Dung có cảm giác mình thật sự không nhìn thấu anh, tại sao anh lại muốn đặc biệt cho cô một cơ hội như thế này? Trong lòng anh không buồn phiền, không tức giận sao? Tại sao lại còn có thể giống như bây giờ ngồi đối diện cô ăn cơm, cô thật sự không hiểu nổi anh.

“A!” Chính vào lúc cô đang sững sờ, Tào Đông Minh đột nhiên kêu lên đưa cô trở về hiện thực.

Hôm nay anh đặc biệt chọn một vị trí sát cửa sổ, chỉ thấy ánh mắt anh thẳng tắp nhìn ra ngoài cửa sổ như sợ bỏ qua cái gì.

Lâm Đại Dung cũng muốn nhìn theo anh nhưng vào lúc này Tào Đông Minh chợt đứng dậy, kéo tay cô một cái khiến cô sợ hết hồn.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô hoàn toàn không rõ tình huống lúc này.

Tào Đông Minh lấy tiền mặt đặt lên bàn, nói một câu: “Đừng cử động, đi theo anh.” Anh cũng không cho cô kịp phản ứng liền kéo cô đứng lên, lao ra khỏi phòng ăn.

Lúc này bên ngoài trời cũng đã tối, đèn đường bắt đầu thấp sáng, lối ra khỏi phòng ăn cũng bị đèn đường chiếu vào khiến Lâm Đại Dung cảm thấy rất chói mắt nên híp mắt lại.

Tào Đông Minh kéo cô chạy được vài bước, cô có cảm giác tay mình bị anh nắm rất chặt. Trong lòng cô thầm nghĩ đây là thời cơ tốt để cô có thể nổi giận với anh nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc cùng chăm chú kết hợp với dáng vẻ không muốn cô lộn xộn thì những lời tức giận đang chạy đến yết hầu bỗng ngừng lại không cách nào nói thành lời được.

Tào Đông Minh kéo cô chạy thêm vài bước nữa thì đột nhiên cũng dừng lại, anh hít cảm hương về đường cái, nói: “Em hãy nhìn xem.”

Lâm Đại Dung bỗng nhiên hoàn hồn, vội vàng dời tầm mắt về hướng anh chỉ. Lúc này, cũng vì muốn che giấu tâm trạng của chính mình đang rung động khi nhìn anh nên cô cũng cố gắng kéo sự chú ý chuyển đến đường cái.

Cuối cùng Lâm Đại Dung cũng đã biết Tào Đông Minh muốn cho cô xem thứ gì. Ngay đối diện đường cái xuất hiện một quán cơm cao cấp đứng sừng sững ngay trên con lộ đó, trước cửa quán cơm còn có một chiếc xe con, bên cạnh xe con có hai người, chính là Tử Uy và một cô gái vô cùng trẻ tuổi.

Tử Uy xem ra lại giống như một tay tình trường già đời, đứng gần sát vào người phụ nữ kia, lại thân mật thì thâm gì đó khiến người phụ nữ kia không nhịn được vui vẻ mà bật cười. Còn người phụ nữ lại chủ động

tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh ta nhắm mắt hưởng thụ.

Như vậy thì như thế nào? Lâm Đại Dung có cảm giác mình lại giống như đang xem một bộ phim truyền hình nhiều tập. Cô cũng không hiểu vì sao Tào Đông Minh muốn dẫn cô đến đây xem cảnh tượng này làm gì, để đến tận bây giờ cô chỉ cảm thấy đau đớn, tan nát cả cõi lòng.

Một khắc đau đớn qua đi, cô quay đầu lại nhìn Tào Đông Minh thì phát hiện ánh mắt của anh như kim châm cứ tàn nhẫn đâm vào Tử Uy và người phụ nữ kia như thế. Ánh mắt chỉ thể hiện nỗi hận thấu xương mà thôi.

Trong lòng Lâm Đại Dung quả thật có chút rung động, cô theo phản xạ lấy tay ôm trái tim mình giống như mình đang muốn phát bệnh.

Tào Đông Minh bị hành động này của cô dọa sợ, lúc này ánh mắt anh chỉ gom lại trên người cô “Em sao vậy?” Anh lo lắng hốt hoảng hỏi, ánh mắt hận thấu xương trong khoảnh khắc lại như biến thành nỗi lo lắng sợ hãi.

Lâm Đại Dung bị tình cảm trong ánh mắt anh dọa sợ, theo phản xạ cô lắc lắc đầu buông tay xuống “Không có chuyện gì.”

Tào Đông Minh thở phào nhẹ nhõm nhưng cô cảm giác được lực nắm tay của anh càng ngày càng mạnh. Sau đó anh có chút ấp úng nói: “Em thấy chưa, đàn ông một chân đạp hai thuyền là như vậy đấy.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Đại Dung chịu đựng đến nỗi kích động như vậy, cuối cùng cô cũng đã rõ tại sao anh lại vội vàng nắm chặt tay cô như vậy, là vì anh lo lắng cho cô, lo sợ cô không chịu nổi sự thật tàn khốc trước mắt này nhưng anh nhất định phải cho cô thấy rõ tất cả. Vì vậy, anh dùng chính sức mạnh của mình truyền cho cô ấm áp mà anh vốn trầm mặc từ bấy giờ cũng chính vì câu nói này.

Đây đều là kế hoạch tốt do anh sắp đặt, Lâm Đại Dung không biết anh đã nói gì với mẹ mình nhưng bọn họ quả thật là đang thông đồng với nhau. Ngày đó cô cũng cảm giác được sự kỳ lạ mà hôm nay cô cũng nhận ra một sự thật rằng bọn họ đã dùng những phương thức ngóc ngách này chính là vì muốn biểu đạt bọn họ đang lo lắng cho cô.

Rốt cuộc cô đã làm gì? Ánh mắt Lâm Đại Dung dần trở nên mơ hồ, cảm giác dịu dàng xen lẫn lo lắng khiến trong lòng cô đau đớn, nước mắt dần tứa ra.

Tào Đông Minh nhìn thấy vậy lại hiểu lầm, hai tay anh nắm chặt tay cô, cố gắng lay tỉnh kéo cô từ cơn ác mộng đi ra: “Đại Dung, em vì người đàn ông kia rơi nước mắt có đáng giá không?”

Lâm Đại Dung lau sạch nước mắt, âm thầm hít một hơi ổn định tâm tình “Tại sao anh phải làm như vậy?” Cô hỏi anh “Tại sao lại muốn dẫn em đến xem cảnh tượng này?”

“Tại sao à?” Tào Đông Minh cao giọng hỏi ngược lại: “Việc này còn có nguyên nhân sao? Tử Uy cũng không phải người tốt như em đã nói, anh ta nói ly hôn với người phụ nữ khác chính là đang lừa gạt em. Trên thực tế anh ta ở nơi này, mỗi ngày đều sẽ thay một người phụ nữ. Đại Dung, em bị anh ta lừa còn hỏi anh tại sao?”

“Em muốn nói dù có là như vậy thì có liên quan gì đến anh? Tại sao anh lại muốn điều tra anh ta?” Anh có thể tính toán thời gian đưa cô đến đây chứng kiến cảnh này cho thấy anh đã sớm nắm rõ đường đi nước bước của Tử Uy rồi.

Thế nhưng anh làm thế để làm gì đây? Cô cũng đã nói những câu vô tình tàn nhẫn với anh rồi còn gì. Cho dù Tử Uy không đáng được cô yêu, vậy thì anh quan tâm anh ta đi với ai làm gì? Anh lại không phải người nhà của cô thì anh quản cô làm gì? Ai lại quan tâm một người mà trước kia người đó đã tàn nhẫn nói những lời khiến anh đau lòng như vậy?

Tào Đông Minh cho rằng cô sẽ thương tâm hoặc là tan vỡ, không ngờ cô lại dám lớn tiếng hỏi anh về vấn đề thế này. Lòng mày anh cau lại, nghiêm túc nói với cô: “Anh biết người em yêu cũng không phải anh nhưng dù có như vậy, anh cũng không cho phép em yêu đồ vô lại kia.”

Anh đương nhiên không phục, mình như thế mà lại thua tên cận bã Tử Uy này, thậm chí anh còn hoài nghi con mắt của cô có phải là bị mù. Dù cô có yêu Tử Uy đi chăng nữa, anh cũng muốn cô đối diện với hiện

thực, anh không thể mặc kệ cô, thậm chí vừa nghĩ tới sau này cô còn sẽ tiếp tục bị tên khốn kia lừa gạt thì anh cũng không cách nào làm hạ cơn giận trong lòng mình xuống được.

Cô có thể ở cùng người khác nhưng điều này cũng không có nghĩa anh sẽ trở mặt đứng đó nhìn cô đi tới con đường cụt. Đột nhiên Tào Đông Minh phát hiện suy nghĩ trong lòng mình cũng không phải đổ kị hay hận thù mà là tràn đầy lo lắng. Anh chán nản phát hiện rốt cuộc tình yêu đến làm gì khiến anh đau đớn, chưa vui vẻ được bao lâu lại kết thúc một cách khô hời. Anh không muốn cô phải giống như mình lúc này.

“Đại Dung, không phải anh muốn em nhất định phải ở bên cạnh anh nhưng một người như vậy thật sự rất không đáng. Em biết có bao nhiêu người đang lo lắng cho em không? Ví dụ như dì Lâm, dì ấy nhìn thấy em qua lại với Tử Uy, trong lòng dì cũng có bao nhiêu lo lắng? Còn có...”

“Em không muốn nghe anh nói nữa!” Lâm Đại Dung không cách nào khống chế chính mình lại hô lớn tiếng. Cô chưa bao giờ có đủ can đảm để lớn tiếng trước mặt Tào Đông Minh như thế, một tiếng la hét này làm tiêu hao hết toàn bộ khí lực trong người cô, miệng cô há lớn thở hổn hển.

23. Chương 9-2

Edit: Sóc Là Ta -

Đương nhiên cô biết người thân của mình rất lo lắng nhưng những việc này chưa tới phiên anh nói. Chỉ cần anh ngoan ngoãn trở về nhà, đừng để ý đến cô nữa thì cô chắc chắn không sao? Ở trên cõi đời này, người có thể toàn tâm toàn ý vô tư vì cô trả giá chỉ có người thân của cô mà thôi. Anh cũng không phải người thân của cô, cô không cần anh giả mù sa mưa quan tâm cô mà rõ ràng trong lòng đã sớm cảm thấy phiền chán cô.

“Anh chỉ đang muốn xem chuyện cười của em mà thôi, chuyện của em cũng không cần anh quan tâm.” Lâm Đại Dung nói ra những lời ngay cả mình nghe đều cảm thấy đau lòng “Em lựa chọn người thế nào là sự tự do của em.”

Lúc này một cánh tay khác chợt đặt trên bờ vai của cô, Lâm Đại Dung quay đầu liền nhìn thấy Tử Uy với khuôn mặt như đang cười trên sự đau khổ của người khác. Cô cũng không biết anh ta thấy hai người bọn họ từ lúc nào nhưng vừa nhìn thấy cô, anh ta đã vội vàng gạt người phụ nữ kia sang một bên để chạy đến bên cạnh cô.

“Tiên sinh Tào, tình yêu là phải hai bên tình nguyện, phiên anh cũng đừng đến quấy rầy người phụ nữ của tôi được không?” Tử Uy cười xấu xa nhìn về phía Tào Đông Minh “Chuyện của chúng tôi hãy để tự chúng tôi giải quyết. Đại Dung cũng cảm thấy chán ghét anh rồi, mà tại sao anh còn có thể mặt dày đứng ở chỗ này?”

Ánh mắt Tào Đông Minh nổi tơ máu, lúc này anh tức giận đến nỗi muốn một quyền mạnh mẽ đánh vào mặt Tử Uy. Việc càng khiến anh tức giận chính là Lâm Đại Dung lại cứ như thế ngoan ngoãn để anh ta ôm.

“Buông cô ấy ra.” Giọng Tào Đông Minh rất thấp, thấp đến mức khiến người ta hoảng hốt “Xem kỹ một chút chuyện anh đã làm.”

“Tôi làm chuyện gì? Anh cũng đừng nói xấu tôi, gây xích mích ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa tôi và Đại Dung. Nói thật, vất vả lắm chúng tôi mới tái hợp lại được.” Tử Uy mở mắt nói “Vừa nãy tôi chỉ gặp lại đồng nghiệp trước đây, nói vài câu mà thôi. Đại Dung Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n, đã không để ý thì anh lại tính làm anh hùng cái gì chứ?”

Tào Đông Minh nghe được câu này liền xông tới nắm lấy cổ áo của Tử Uy. Tử Uy còn cao lớn hơn anh, cũng không phản đối quay về phía anh cười lạnh, mà việc này càng khiến cho Tào Đông Minh nổi xung có ý nghĩ muốn giết người.

“Muốn đánh nhau sao?” Tử Uy ác liệt khiêu khích.

Ngay khi Tào Đông Minh đang muốn ra tay, trong lòng lại nghĩ quá mức đồng quy vu tận thì lòng ngực anh đột nhiên bị đẩy về phía sau. Người đẩy anh chính là Lâm Đại Dung.

Hai tay Lâm Đại Dung đẩy anh ra ngoài, sau đó vung tay lên, dùng tất cả sức lực tàn nhẫn quăng cho anh một cái tát.

Một cái tát kia lại mang theo vị cay, Tào Đông Minh chỉ cảm thấy trước mắt như có một cơn gió thoảng qua, sau đó anh nhìn thấy cặp mắt phẫn nộ như chứa hơi nước của Lâm Đại Dung đang nhìn anh chăm chăm. Anh lại chọc giận cô rồi sao? Tại sao lần nào cũng đều do anh chọc giận cô chứ? Rõ ràng trước đây cô nhìn thấy anh đều rất vui vẻ mà.

“Anh coi mình là ai? Bao nhiêu tuổi mà còn làm ra loại chuyện ấu trĩ này.” Sau cái tát kia, những lời này của cô lại khiến anh đau đớn hơn gấp trăm lần.

Ngày hôm đó Tào Đông Minh cũng không biết mình làm sao về được đến nhà.

Tào Đông Minh ngơ ngơ ngác ngác qua mấy ngày, sau đó anh bắt đầu bật máy tính, liên tục tra những tư liệu về việc trúng tà.

Không sai, Lâm Đại Dung khẳng định là trúng tà, anh nhận thấy Lâm Đại Dung sẽ không dùng ánh mắt hung hăng như vậy trừng anh, càng sẽ không bao giờ ra tay đánh anh, cho nên khẳng định là cô đang bị trúng tà. Tào Đông Minh thà nghĩ tới phương diện này cũng không muốn tin tưởng cô đang che chở Tử Uy, toàn tâm toàn ý che chở tên khốn kia.

Thấm thoát cũng sắp đến ngày Tào Đông Minh phải trở về nhà, trong nhà lại không ngừng gọi điện thoại thúc giục anh trở về. Cả ngày anh ngồi trong sân nhìn bầu trời, khuôn mặt đờ ra, anh biết mình nhất định phải trở về nhưng anh thật sự không muốn đi. Người đi rồi nhưng tâm vẫn ở lại chỗ này, anh cũng không muốn để cho thân thể cùng tâm hồn mình lại chia năm xẻ bảy như vậy.

Ông nội thấy anh cả ngày hồn vía lên mây, đôi khi còn đứng lạng ngoài sân rất lâu như vậy thì cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Mãi đến tận khi đến một ngày, ông nội kéo anh ra khỏi sân và đi về hướng cửa chính, nói có người đến tìm anh, mà người đến lại là Tử Uy.

Tào Đông Minh vừa nhìn thấy anh ta thì trong lòng lập tức như có một đám lửa xông thẳng lên trán. Anh không thể tin được ông nội lại cho loại người này vào nhà.

“Đừng nhìn tôi kiểu như thế được không?” Da mặt Tử Uy vốn dày vô địch, anh ta nhún vai một cái cười cợt nói: “Tôi cảm thấy chúng ta có chuyện cần phải nói.”

Tào Đông Minh dẫn anh ta vào sân, bởi vì anh cảm thấy nơi này khá thoáng, mà anh cũng sẽ không bị mùi vị trên người anh ta xông vào mũi mình đến nổi nôn ra.

Tào Đông Minh còn tưởng rằng lần này Tử Uy đến đây chỉ để ra oai với anh, lại không nghĩ rằng anh ta đến là đòi tiền.

Vào lúc Tào Đông Minh nghe được Tử Uy mở miệng “Mượn” tiền mình thì anh phát hiện người này chỉ duy nhất có điểm mạnh hơn anh chính là anh ta có thể lật đổ đạo đức quan trong lòng người khác.

“Đừng kinh ngạc như vậy, dù nói thế nào chúng ta cũng được coi như có chút giao tình.” Tử Uy thản nhiên nói: “Hơn nữa tôi cũng không phải lấy không tiền của anh. Tôi cũng rất hiểu quy luật rồi, cho tôi mượn hai triệu thì tôi sẽ liền tặng Lâm Đại Dung cho anh, thế nào?”

“Anh nói cái gì?” Tào Đông Minh kinh ngạc không phải anh ta đưa ra một con số mà kinh ngạc vì nội dung phá sau. Anh ta lại nói muốn tặng Lâm Đại Dung cho mình.

“Nói thật tôi cũng không nỡ, dù sao trên thế giới sẽ không còn người phụ nữ nào si tình như cô ấy đâu. Có điều tôi cũng rất cảm động bởi vì tôi sẽ không thể nào đối xử tốt với cô ấy như anh được, cô ấy theo tôi cũng khá đáng tiếc.” Tử Uy cười cợt, nói tiếp: “nếu như tôi buông bỏ cô ấy, cô ấy nhất định sẽ đau lòng đến không muốn sống nữa, mà ngay lúc đó anh lại đến đứng lúc an ủi cô ấy một hồi, nàng nhất định sẽ bị anh làm cảm động, bởi vì ngoại trừ tôi ra, người đàn ông cô ấy thân cận cũng chỉ có mình anh mà thôi.”

“Cho nên, ý của anh chính là muốn bán cô ấy cho tôi?” Tào Đông Minh nghe thấy đốt ngón tay vang vọng nghe lách cách.

“Đừng nói khó nghe như vậy, tôi cũng đang muốn tác thành cho anh mà.” Tử Uy có ý riêng nhìn Tào Đông Minh “Tôi biết nhà anh thuộc thương nhân, hai triệu đối với anh cũng không thành vấn đề, đúng chứ?”

“Anh thật sự muốn bán Đại Dung cho tôi?” Tào Đông Minh nhấn mạnh, trong mắt ngoại trừ bộ mặt muốn ăn đấm của Tử Uy kia hầu như anh cũng không nhìn thấy gì khác.

“Ngại nhiều sao?” Tử Uy gỡ đầu một cái “Hay là một trăm năm mươi vạn, thế nào?”

Tào Đông Minh xông lên phía trước nắm cổ áo anh ta, lần này không ai ngăn cản cũng không người nào có thể ngăn cản được anh.

“Tôi hỏi anh, anh định bán Lâm Đại Dung cho tôi?”

“Đúng, chính là ý này.” Tử Uy đáp.

Sau hai giờ, Lâm Đại Dung chạy tới trạm xá khám bệnh trong thôn Tiểu Khê.

Phòng khám bệnh rất nhỏ lại chỉ có một bác sĩ, chỉ có thể tiến hành kiểm tra đơn giản. Lâm Đại Dung đạp xe từ trong nhà tới đây chỉ cần mười lăm phút nhưng mười lăm phút này đối với cô dài như qua một thế kỷ.

Nguyên nhân là cô nhận được một cú điện thoại của ông nội Tào, nói Tào Đông Minh sắp chết rồi, muốn cô đến xem.

Trời ạ, cô đang bị bệnh tim đấy, ông cháu này rõ ràng, đều có khiến thức về y học mà tại sao một người dẫn cô đến nghĩa trang, một người lại thẳng thắn nói quá, bọn họ muốn hù chết cô sao hay là bọn họ có lòng tin với trái tim của cô như vậy? Nếu như không phải dựa vào một tia lý trí cuối cùng ép buộc mình tỉnh táo lại, rất có khả năng cô đã cúp điện thoại và liền đi gặp Diêm Vương lúc đó rồi.

Mãi đến khi cô tận mắt nhìn thấy Tào Đông Minh, trên đầu anh quấn băng gạc, trên cánh tay còn có vài vết thương đang ngồi trên ghế trị liệu bên ngoài. Ôi trời, anh còn có thể thanh thoi ngồi trên ghế như thế.

“Đại Dung, sao em lại đến đây?” Thấy cô đến, anh kinh hoảng đứng lên.

Thì ra anh có thể đứng lên được, Lâm Đại Dung nhìn anh tỉ mỉ từ đầu đến chân, không nói một câu mà chỉ đứng đó nhìn anh.

Ánh mắt Tào Đông Minh đang sáng rõ cũng liền tối sầm xuống, có chút nhục nhã nói: “Em đến thăm Tử Uy sao? Anh ta đã đi rồi, có điều em cũng không cần lo lắng, anh ta không chuyện gì, chỉ là trên người có chút thương tích thôi.”

Nói xong anh lại thất vọng ngồi xuống, cúi đầu nhìn sàn nhà, mười ngón bắt chéo vào nhau.

Đúng đấy, anh vô dụng như vậy đấy, đã là lưu manh thì khi đi tới chỗ nào cũng đều là lưu manh. Việc anh mệt nhất chính là đánh golf, mà tại sao cho dù khi tức giận đến cực điểm anh vẫn không đánh lại một tên lưu manh. Cuối cùng vì tức giận anh chỉ có thể dùng đầu mình húc vào Tử Uy khiến anh phải vỡ đầu chảy máu. Mà tên kia cũng không thoải mái hơn anh. Nghĩ tới đây anh vui vẻ cười thành tiếng.

24. Chương 9-3

Edit: Sốc Là Ta -

“Anh cười cái gì? Tại sao lại đánh nhau với anh ta?” Lâm Đại Dung bị nụ cười thê lương của anh làm cho trái tim đau đớn.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, có lẽ sớm muộn gì cô cũng sẽ chết trước mặt anh thôi. Tại sao anh lại cứ muốn dẫn dắt cô hết lần này đến lần khác vậy? Tại sao anh không thể để yên cho cô triệt để hết hy vọng đây?

Lâm Đại Dung bước tới còn muốn lại cho anh một cái tát nhưng nhìn thấy khuôn mặt rất thảm hại kia của anh thì lại không ra tay được “Rõ ràng em đã ngăn cản anh.” Cô chỉ có thể đổi cách khác để phát tiết thôi.

“Bởi vì em yêu anh ta như vậy mà anh ta cũng không hề có một chút quý trọng em.” Tào Đông Minh ngồi thẳng người trở lại, cũng không còn nói năng dịu dàng như trước nữa. Anh đã không thể nhẫn nhịn được nữa rồi, không thể giả bộ mình là thánh nhân được, không thể giả bộ làm người tốt được nữa: không thêm khát, lại tiếp tục nhân từ với cô sao? “Anh đổ kị với anh ta không được sao? Anh đổ kị anh ta cũng không cần làm gì cũng có thể nắm được lòng em, anh hận đó không được sao? Hận anh ta vì mọi chuyện đã được giải quyết xong lại không quý trọng em, anh tức giận không được sao? Tức giận vì tại sao em lại lựa chọn anh ta mà lại không phải là anh?”

Anh liên tiếp nổi giận khiến Lâm Đại Dung cũng không biết nên làm thế nào cho phải nhưng khi cơn tức giận qua đi, trong ánh mắt ảm đạm Tào Đông Minh cuối cùng chỉ còn lại là nỗi tự giễu chính mình. Anh cũng không còn đổ kị, không phần hận cũng không tức giận nữa, chỉ cúi đầu che kín vết thương, tay nắm thật chặt thành quyền, cười nói: “Anh cảm thấy chính mình thật đáng thương không được sao? Dĩ nhiên anh đáng thương vì không khắc chế được chính mình kích động, muốn chấp nhận điều kiện của anh. Nếu như khi đó anh không đánh ra cú đấm kia, anh nhất định sẽ thỏa hiệp, anh cũng thật vô dụng.”

“Tử Uy... Anh ta nói gì với anh?”

“Anh cũng không biết.” Tào Đông Minh cười cợt, hay đây là thời cơ tốt nhưng anh vẫn lựa chọn không nói với cô.

Tử Uy nói gì đều không quan trọng, quan trọng chính là lòng cô đang nghĩ về anh ta. Nếu giờ phút này anh nói ra, sợ rằng chỉ khiến cô càng thêm đau khổ mà thôi, hoặc là cô cũng sẽ không tin tưởng, sẽ chỉ khiến cô có thêm phản cảm với anh. Như vậy đó chính là kết cục anh không muốn thấy.

“Nói chung em cứ an tâm thoải mái trở về đi thôi, nếu như anh ta thật sự có để lại di chứng, về sau anh sẽ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n, phụ trách.” Tào Đông Minh hung tàn nghĩ, tốt nhất anh ta nên có di chứng về sau, như vậy anh sẽ có thể đem Tử Uy đưa vào bệnh viện tốt nhất, sau đó lợi dụng các loại quan hệ cùng thủ đoạn từ từ dần vặt anh ta. Cuối cùng biến anh ta thành người sống đời sống thực vật, để đời này anh ta cũng không thể nói chuyện, không thể cử động, không thể lại dùng cái miệng lừa dối kia đi gạt bất kỳ người nào nữa.

Anh để lộ ra một nụ cười rất đáng sợ, Lâm Đại Dung cho rằng anh bị điên mất rồi.

Lúc này từ phòng khám bệnh, bác sĩ vừa lúc đi ra, nhìn thấy hai người bọn họ cũng sợ hết hồn tựa như có dòng khí lưu màu đen quay chung quanh giữa hai người này. Trong lòng còn có nỗi sợ hãi lại đang muốn an toàn nên bác sĩ liền đứng lại không bước gần thêm nữa.

Ông đẩy gọng kính lên, cầm phiếu xét nghiệm trong tay nói: “Từ kết quả kiểm tra cho thấy não có khả năng chấn động, có điều tốt nhất sau này vẫn nên đến bệnh viện lớn kiểm tra thì hơn. Hôm nay trước hết cứ như vậy đi, cậu có thể trở về được rồi.”

Nghe xong kết quả, Tào Đông Minh đứng lên, cũng không quay đầu lại mà cứ hướng cửa phòng khám bệnh mà đi.

Trời đã tối, bên ngoài phòng khám bệnh có chút thoáng, quét đi cái nóng oi bức của mùa hè.

Tào Đông Minh hít sâu một hơi, không khí tươi mát cũng không thể tiêu trừ nội tâm tối tăm của anh. Anh nhìn lên bầu trời một chút, nhìn bầu trời đầy sao, trong đầu lại loé lên một ý nghĩ, rốt cục mùa hè cũng qua đi...

Lại nói khi đó, ông nội Tào lãnh khốc vô tình cầm lấy cái ghế ném vào bọn họ, lại đem cả hai thanh niên đang khát máu quăng ra ngoài cửa, dùng hai chân đạp bọn họ ra khỏi nhà và cuối cùng là muốn chính bọn họ đến gặp bác sĩ.

Tào Đông Minh lại nghĩ hiện tại cháu trai ruột của ông vừa bị thương lại thất tình, ông đã không tới an ủi. Anh lại cứ thế làm việc từ sáng đến tối, sức cùng lực kiệt. Cả người bị thương còn chưa kịp về nhà được, quả thật lúc này anh cũng muốn chết đi cho rồi.

Ngay đang lúc anh xót thương cho thân mình, lại vang lên bên tai lạnh lạnh tiếng chuông, đó là chuông xe đạp.

Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Đại Dung đạp xe đi tới bên cạnh anh, hơn nữa lại đang nhìn anh chăm chăm không chớp mắt.

Mà can bản Tào Đông Minh không biết nên làm sao mới không khiến cô chán ghét. Anh chỉ có thể gật đầu chào hỏi cô xem như phải phép.

“Lên xe.” Lâm Đại Dung nói: “Em đưa anh về.”

Ồ? Tào Đông Minh không hiểu Lâm Đại Dung đang nghĩ gì nữa, có điều nhìn dáng dấp của cô thực sự rất nghiêm túc. Anh không thể ngăn được những suy nghĩ trong lòng mình lúc này, vô số câu hỏi như “Làm sao bây giờ” “Tại sao” liên tục vòng tới vòng lui trong đầu anh. Cuối cùng anh chỉ có thể đưa ra một kết luận, Lâm Đại Dung vốn là người rất ôn nhu, bất kể nói thế nào anh lại là chính là người đàn ông bị người mình yêu đã thương, cho nên cô chỉ xuất phát từ lòng thương hại, nhìn anh đáng thương như thế cô chỉ đang thông cảm cho anh mà thôi.

“Không cần, anh có thể tự trở về.” Anh vỗ vào chân mình nói “Ở đây cũng không thành vấn đề.”

Lâm Đại Dung đạp xe chậm lại đến trước mặt anh ngăn trở đường đi của anh. Trong bóng đêm đôi mắt của cô vẫn giống như trong ký ức của anh, vẫn ôn nhu mà kiên định như vậy chỉ có bi thương, không cảm ghét cũng không phẫn nộ đối với anh, vẫn là cặp mắt trong trẻo khiến anh rơi vào vòng tình kia.

“Em đưa anh về.” Cô vẫn kiên trì.

Tào Đông Minh chợt cảm thấy có chút choáng váng, đột nhiên cảm thấy ông trời chắc là đang muốn đùa chơi chết anh thì cam tâm.

“Được rồi, tuy rằng chiều cao và thể trọng cũng không bằng Tử Uy nhưng anh vẫn có trọng lượng hơn em. Nếu để em chở anh, người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ giết chết anh.” Tào Đông Minh nhìn cô đang đặt tay lên ghi đông xe đạp, suy nghĩ nếu giờ phút này anh đặt tay mình lên tay cô thì sao nhưng anh vẫn cố gắng nhịn xuống “Nếu như em sợ nửa đường anh té xỉu, anh cũng có thể về với em nhưng anh phải là người chở em.”

Lâm Đại Dung do dự một chút cuối cùng vẫn thỏa hiệp, điều này càng khiến cho Tào Đông Minh có chút khó tin. Cô thỏa hiệp có phải thật sự không yên lòng một mình anh trở về nên mới muốn cùng anh trở về?

Đêm khuya thanh vắng, thôn Tiểu Khê ngoại trừ thiên nhiên âm thanh tĩnh lặng, chỉ có một ít tiếng vang ví dụ như bánh xe đạp chà xát xuống mặt đường, Lâm Đại Dung ngồi ở ghế sau xe đạp nghe nghe bánh xe xoay tròn, tiếng chó sủa từ nhà hàng xóm nào đó, tiếng côn trùng rên rỉ trong đám cỏ nào đó,...

Tay cô đặt bên hông Tào Đông Minh, sau đó nhắm mắt lại, hết thấy âm thanh đều biến mất.

Trong nháy mắt, Tào Đông Minh cảm thấy khẩn trương, bởi vì anh cảm nhận được đầu nhỏ của Lâm Đại Dung nhẹ nhàng tựa trên lưng anh. Từng điểm tiếp xúc nhỏ ấy suýt chút nữa khiến anh trực tiếp chở cô tiến vào trong ruộng.

Cô quá mệt mỏi sao? Cô sẽ không ngủ chứ? Anh có nên đánh thức cô hay không? Cô ngủ như vậy có thể bị cảm không đây? Tuy trong lòng Tào Đông Minh không ngừng đặt câu hỏi nhưng trên thực tế anh chỉ yên lặng nuốt nước miếng một cái và cũng không nói gì. Anh cứ tiếp tục lái xe, cố ý giảm tốc độ bởi vì anh rất sợ vừa lên tiếng cô sẽ tỉnh lại, như vậy thời gian tươi đẹp yên tĩnh lúc này sẽ liền kết thúc.

Anh hi vọng thời gian có thể đi chậm hơn một chút, chậm một chút nữa nhưng cuối cùng cũng không như mong muốn của anh. Cuối cùng, xe đạp vẫn phải dừng lại, mà lúc ngừng lại chính là lúc Lâm Đại Dung sẽ rời đi.

Đến nhà ông nội Tào, Lâm Đại Dung từ chỗ ngồi phía sau bước xuống, Tào Đông Minh đem xe đạp trả lại cô, lúc này cô ngẩng đầu nhìn anh, anh có chút không rõ nhưng cũng nhìn lại cô.

“Vậy anh vào nhà đây.” Tào Đông Minh vừa định nói như vậy lại bị Lâm Đại Dung mở miệng nói trước.

“Em không đi thăm Tử Uy.” Cô nói.

Tào Đông Minh bị câu nói này nên dừng lại nhưng anh cũng không ngăn cản cô, chỉ nghe Lâm Đại Dung nói với mình: “Em đến phòng bệnh vốn là đến thăm anh. Ông nội Tào đã gọi điện thoại cho em nói rằng anh sắp chết rồi.”

“A?” Cầm Tào Đông Minh cũng suýt chút nữa rơi mắt.

Có điều Lâm Đại Dung cũng không để ý tới, dừng một chút, tựa hồ có chút gian nan nhưng vẫn từng chữ từng câu rõ ràng nói với anh: “Em muốn cho anh biết, vào lúc ấy em ngăn cản anh động thủ với Tử Uy cũng không phải che chở anh ta mà là bởi vì trước đây anh ta đã từng vật lộn với xã trường.”

Trên mặt Tào Đông Minh nhất thời xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

“Hơn nữa anh động thủ với loại người như vậy cũng không đáng... Chính là như vậy.” Lâm Đại Dung nói xong dắt xe đạp liền muốn rời khỏi.

Làm sao Tào Đông Minh lại để yên cho cô chạy đi như vậy? Anh kéo cô lại, cũng không quản xem đầu óc mình lúc này choáng váng không phải bởi vì vết thương trên trán.

“Vậy còn em?” Anh có chút kích động nói: “Em và anh ta thì được sao?”

“Không biết.” Lâm Đại Dung nói: “Trước đây cảm thấy rất đáng giá nhưng hiện tại em cũng không biết.”

“Sao lại không biết, Đại Dung, trong lòng em rốt cuộc suy nghĩ như thế nào? Em có biết hay không, làm như vậy anh sẽ rất khó vượt qua?”

“Em không biết.” Cô nói xong nhìn vào mắt anh “Nhưng nếu như anh còn muốn nói đáp án kia, em sẽ chờ anh.” Cái gì, cô nói vậy là có ý gì? Tào Đông Minh không thích thừa nước đục thả câu, thật sự không thích.

Anh muốn đuổi theo hỏi nhưng Lâm Đại Dung không cho anh cơ hội, cô nhón chân lên thản nhiên tấn công anh khiến anh cũng không biết nên hình dung như thế nào nữa. Đột nhiên, cô hôn lên gương mặt anh một cái, chỉ là chiếc hôn nhẹ như gió thoảng nhưng cũng khiến lòng anh lâng lâng bỏ qua cơ hội truy hỏi cô, chờ khi anh phục hồi tinh thần lại thì bánh xe đã cách anh rất xa rồi.

Trời ạ, rốt cuộc cô có ý gì? Tào Đông Minh tàn nhẫn nắm tóc, dậm chân không nghĩ ra được điều gì.

Hết chương 9.

25. Chương 10

Edit: Sốc Là Ta -

Buổi trưa, chuông cửa nhà Lâm Đại Dung vang lên, cô thả chuột đứng dậy mở cửa, máy tính vẫn còn giữ những số liệu, trên màn hình còn thể hiện tất cả những thông tin có liên quan đến tính chất phức tạp về bệnh tim.

Sau khi cửa được mở ra, cô nhìn thấy Tào Đông Minh có chút giật mình nhưng cô cũng rất nhanh chóng giữ bình tĩnh, sau đó mời anh vào nhà. Trước đó, Tào Đông Minh đến cửa hàng bán hoa của mẹ cô chào hỏi và được mẹ cô cho biết cô đang ở nhà nên anh một mình tìm tới đây.

Không biết bắt đầu từ khi nào, mẹ cô và anh như đang đứng trên cùng trận tuyến.

“Tặng em.” Tào Đông Minh đưa bó hoa cho cô.

Bởi vì hiện giờ Lâm Đại Dung chỉ chăm chú nhìn anh từ trên xuống dưới, quên nhìn trong tay anh là một đóa hoa hồng vàng. Cô cũng nhận lấy nhưng không biết nên làm sao với bó hoa này vì trước giờ nào có ai tặng hoa mà chỉ tặng một đóa, hơn nữa còn là hoa hồng vàng.

“Hoa này không phải là bó hoa anh thuận tiện lấy từ trong cửa hàng chứ?” Lâm Đại Dung nói đùa thử khiến bầu không khí trở nên thoải mái hơn một chút nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy vô cùng khẩn trương, hoa hồng vàng có nghĩa là...

“Là chính anh mua, di Lâm đã bán cho anh với giá gấp đôi.” Tào Đông Minh nói.

“Vậy hôm nay anh đến đây chỉ muốn tặng cho em hoa này thôi sao?” Lâm Đại Dung lấy để cắm hoa dùng vào trong bình nhưng khi cắm đóa hoa hồng vào bình thì có vẻ hoàn toàn không hợp.

“Ngày mai anh sẽ trở về nhà, có lẽ sau tết sang năm anh mới quay trở lại đây.” Tào Đông Minh nhìn kỹ từng động thái biến hoá trên khuôn mặt cô, bình thần tự thuật quyết định của anh.

Ánh mắt Lâm Đại Dung tối sầm xuống, vậy ra hôm nay anh đến đây là muốn trả lời cho cô một đáp án. Anh đã nói da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, tặng hoa hồng vàng cho cô là muốn nói xin lỗi cô và cũng muốn nói rõ cách giải quyết của anh là anh nhất định phải đi, cũng chính là muốn cô tuyệt vọng rồi.

Cô vẫn sớm biết là như vậy cho nên nói lúc trước cô thà rằng mình chưa từng rung động.

“Vậy rất tốt, cảm ơn anh đã đến đây chào tạm biệt.” Thật sự cho đến giờ phút này Lâm Đại Dung vẫn cảm thấy anh là một người rất dịu dàng.

“Anh không phải đến đây nói tạm biệt với em.” Tào Đông Minh chỉ vào đóa hoa hồng vàng trong bình hoa kia, nói tiếp: “Anh đến đây là muốn nói cho em biết, tuy rằng anh quyết định phải trở về nhà nhưng anh chỉ có một chút áy náy với em mà thôi.”

Lâm Đại Dung cũng gật đầu nói: “Thực ra anh cũng không cần phải cảm thấy áy náy với em vì anh chẳng làm gì có lỗi cả.”

“Không, anh có lỗi với em.” Tào Đông Minh nói: “Anh chỉ đem ý nghĩ của mình áp đặt lên em nhưng không có bình tĩnh suy nghĩ lại rằng chính mình có được em tin cậy hay không? Anh có bản lãnh gì, tài năng gì khiến cho em tin cậy giao phó cả cuộc đời cho anh không? Anh không có, từ nhỏ anh luôn được ba mẹ quyết định thay mình mọi thứ, bị mọi người điều khiển như con rối. Nếu anh không có gia đình trợ giúp thì anh cũng chẳng là cái thá gì cả. Một người ngay cả khả năng tự bảo vệ mình còn không có thì làm sao có thể bảo vệ em? Vì lẽ đó, anh liều lĩnh ép buộc em đồng ý là anh không đúng, mà em không muốn đi theo anh cũng là lẽ thường, với lại anh còn chưa hết hi vọng quấy rầy cuộc sống của em cũng là do anh không đúng.”

Lâm Đại Dung chỉ lẳng lặng nghe, anh nghĩ đi đâu vậy? Anh có làm gì sai đâu, sao lại tự nói chính mình như vậy?

“Nhưng cho dù là anh không đúng, mà thực tế chỗ không đúng cũng chỉ có một mà thôi.” Tào Đông Minh không cho cô có cơ hội mở miệng, anh nói tiếp: “Đại Dung, ý của anh trước sau đều chưa từng thay đổi, anh sai chỉ vì chưa nắm thời cơ tốt. Vì vậy, anh nhất định phải quay trở về để mình có thể trở thành một người đàn ông chân chính đủ sức bảo vệ người phụ nữ của mình, sau đó mới trở về mời em quay trở về bên cạnh anh.”

Lâm Đại Dung vừa muốn há miệng nói chuyện nhưng lại bị Tào Đông Minh ngăn trở nói tiếp: “Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, mặc kệ mối quan hệ giữa em và Tử Uy thế nào, mọi việc đều sẽ không ảnh hưởng đến việc em nhất định phải rời khỏi nơi đây. Anh thực sự muốn tốt cho em, cho nên em tốt nhất phải đến bệnh viện để tiếp nhận trị liệu. Tuy hiện nay bệnh của em vẫn chưa đến mức nghiêm trọng nhưng bệnh này sẽ rất đáng sợ một khi nó phát tác. Vì vậy, anh nhất định sẽ quay trở về đây, cố gắng thuyết phục em mãi đến tận khi em đồng ý tin tưởng anh, đi theo anh.”

“Tại sao?” Nhìn biểu hiện của anh kiên định, Lâm Đại Dung thật sự không nghĩ ra lý do “Tại sao lại kiên trì với em như vậy? Chuyện này cũng không có lợi cho anh mà.”

Nhìn cô kích động như thế, anh còn tưởng rằng cô muốn nói gì, Tào Đông Minh sững sốt một chút, lại rộng rãi nở nụ cười “Em hỏi thật lạ, có gì tốt hơn việc nhìn thấy sức khoẻ của em càng ngày càng tốt lên?”

“Anh làm mọi việc như thế này chỉ muốn nhìn thấy người khác hạnh phúc?”

Tào Đông Minh mỉm cười “Cho là như vậy đi... Anh thật sự hi vọng em có thể đối xử tử tế với thân thể của chính mình nhưng mặt khác anh vẫn ngốc nghếch tin tưởng vào câu nói “lâu ngày mới rõ lòng người”, anh cũng chưa từng hết hy vọng.”

“Ha ha.” Lâm Đại Dung lắc đầu “Anh còn chưa hết mơ tưởng, vậy trước giờ mọi cố gắng của em xem như uổng phí?”

“Đại Dung, em sao vậy?” Anh cố gắng nói ra những lời hoa mỹ đã tập luyện từ trước ra, lại không thấy cô bị anh làm cho rung động thì cũng thôi. Ngược lại, sắc mặt cô càng ngày càng trở nên trắng xám như vậy khiến Tào Đông Minh lo lắng bước tới gần nhìn cô.

Không nghĩ tới Lâm Đại Dung lại dựa vào người anh lại đột nhiên vòng ôm cổ anh, cả người quần quýt trên người anh.

Trong lòng Tào Đông Minh đột nhiên cảm thấy kinh sợ, anh không cho rằng đây là biểu hiện suy yếu tim mạch mà chỉ bởi vì cô muốn ôm thì ôm, cũng như tối hôm qua cô chủ động hôn anh vậy. Tào Đông Minh có chút do dự nhưng vẫn cẩn thận ôm lại cô.

Thân thể của cô trong lòng ngực anh nhẹ nhàng run rẩy, anh sợ hãi đến nỗi muốn buông tay nhưng cô lại càng ôm anh chặt hơn.

“Đại Dung?”

“Hãy ôm em.” Lâm Đại Dung chôn trong lòng ngực anh cất giọng buồn buồn.

Ôm sao? Tào Đông Minh có chút run rẩy vỗ vào lưng cô nói: “Anh đang ôm em đây.”

Cô ngẩng đầu, một giây trước khuôn mặt còn rất trắng bệch mà lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lại hiện lên nét đỏ hồng vì thẹn thùng “Anh còn chưa hết mơ tưởng à? Thân thể em như vậy lại còn ôm áp dục vọng sao?”

“Thân thể em rất hoàn mỹ.” Tào Đông Minh hơi dùng sức, trực tiếp đưa cô đặt trên ghế salông.

Anh cụng đầu mình lên trán cô, cẩn thận tỉ mỉ nhìn rõ khuôn mặt cô, nhìn vào mắt cô xem cô có chút phản cảm nào với mình hay không?

Nhưng cuối cùng anh cũng không tìm được chút dấu vết căm ghét nào về anh trên khuôn mặt cô. Ngược lại Lâm Đại Dung đan xen Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n, ngón tay mình vào tóc anh khiến anh sửng sốt, sau đó cô cũng chủ động bắt đầu hôn anh một cách nồng đậm.

Nụ hôn kia mở ra trái tim của anh, khiến lòng anh như có từng đợt sóng cuộn cuộn với lượng nhiệt lưu đang ào ào chạy tới. Anh cũng nắm lấy hai tay cô, lại hôn môi cô mãnh liệt. Sau đó anh dần dần chậm rãi di chuyển qua vành tai, đầu lưỡi cũng liếm qua nơi mẫn cảm đó.

“Đại Dung.” Anh thì thầm cất giọng khàn khàn mê hoặc gọi tên cô.

Thân thể cô lúc này như bị thôi miên chột trong lòng nổi lên từng cơn sóng gợn, lại ngoan ngoãn như chú mèo nhỏ vừa ra đời “Dạ.”

Hàm răng của anh lướt qua xương quai xanh của cô, thuận theo lòng mình lại dùng miệng cắn một khuy áo mở tung ra, liếm láp nội y bao vây lấy nhũ thịt trên người cô.

“Tại sao lại đột nhiên đối xử với anh như vậy? Em cũng vốn biết rõ anh sẽ không cách nào từ chối được.” Anh ngồi quỳ một chân trên ghế salông, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi cô.

“Thật sao?” Lâm Đại Dung hí mắt, cô có chút sợ sệt nhưng vẫn run rẩy, từ từ cảm nhận anh khẽ gỡ bỏ khuy áo và nội y trên người mình ra.

Tào Đông Minh cũng không cam lòng yếu thế tự cởi áo sơ mi của chính mình ra. Anh không thể tiếp tục suy nghĩ những chuyện khác, kiên quyết không muốn mình lùi bước vào lúc này.

Anh đã từng gặp cô vô số lần nhưng chưa lần nào giống như bây giờ. Khuôn mặt cô đỏ hồng, tim đập rộn ràng, nửa người trên lại nằm trên người anh, vóc người cô quả thật rất khớp với anh, khớp với cơ bắp có phần thô lỗ, ẩn chứa nhũ nhụi với lực bộc phát của anh. Khi anh lại lần nữa kéo thân thể cô sát gần mình,

còn chưa đụng chạm được đến thân thể cô, toàn thân cô thậm chí ngay cả lỗ chân lông đã cảm nhận được sức mạnh nóng rực của anh.

“A...” Cô ưỡn ngực, bởi vì anh cầm đôi nhũ thịt của cô lại vò lại xoa, giống như đứa trẻ nhỏ còn đang bú sữa, cứ hút nụ hoa cô như vậy khiến trong cơ thể cô nổi lên một cảm giác run rẩy kỳ lạ, mọi thanh âm đều trở nên run rẩy không ngừng.

Tay anh cũng không an phận tiếp tục trượt xuống chiếc quần của cô, nhẹ nhàng kéo xuống quần lót của cô xuống giữa hai chân mịn màng của cô. Hai ngón tay anh cũng từ dưới thân đẩy hai cánh hoa ướt át ra, tìm kiếm miệng huyết mẫn cảm của cô.

“Không.” Cô ôm lấy đầu anh “Đừng nhanh như vậy.”

“Nhưng ở nơi này đã ướt.” Anh tà mị lấy tay chỉ xẹt qua cánh hoa nơi huyết đạo của cô khiến bụng dưới của cô run rẩy co rút lại “Đại Dung, rốt cuộc em đang suy nghĩ gì? Anh quá ngốc không cách nào đoán được suy nghĩ lòng em.”

Hiện tại anh cũng không hiểu vì sao cô lại chủ động với mình như vậy?

26. Chương 10-2

Edit: Sóc Là Ta -

Tào Đông Minh thậm chí có chút ác liệt muốn đùa giỡn với cô, anh đưa ngón tay đặt trước mặt cô, trên ngón tay còn mang theo sợi tơ trong suốt khiến toàn thân cô khô nóng. Trong khi đó, anh lại cảm thấy phản ứng của cô đáng yêu lại sâu sắc mê hoặc, tiện đà đưa ngón tay dính đầy nước của cô đưa lên môi mình, lại ở ngay trước mặt cô liếm láp chất lỏng óng ánh trong suốt kia.

“A.” Lâm Đại Dung cũng sâu sắc cảm nhận anh xấu xa, đã từng vô số lần cô chọc giận anh lại càng dễ dàng quấy rầy anh. Vì vậy, anh thực sự tức giận rồi nhưng bên cạnh đó cô cũng cảm thấy thân thể của mình thật kỳ lạ. Rõ ràng cô rất lúng túng nhưng thân thể cô lại run rẩy không ngừng, giữa hai chân cảm thấy trống rỗng, ngứa ngáy giống như đang thiếu một thứ gì đó.

Cô vội vàng kẹp chặt hai chân mình lại, mà Tào Đông Minh nhìn thấy động tác của cô không được tự nhiên thì nở nụ cười quỷ dị. Thân thể cô lộ ra một tầng phấn hồng, một loại cảm giác bị nhìn thấu khiến cô khó chịu.

“Nếu như em muốn thăm dò xem anh có ham muốn tình dục với em hay không thì anh có thể khẳng định với em, anh đương nhiên ham muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể.” Tào Đông Minh chậm rãi mở khóa kéo quần mình xuống khiến vật đang cương cứng đột nhiên đứng thẳng lên trước mặt cô.

Tào Đông Minh nắm ngay cự vật to lớn của mình không chút nào thẹn thùng, nếu có chỉ là thẹn quá thành giận. Anh nâng cô dậy lại đỡ cô dựa vào ghế sofa.

Anh tách hai chân mình, quỳ gối hai bên thân thể cô, trong tay anh cự vật nổi gân xanh nhảy lên cách cô rất gần, thậm chí cô có thể ngửi thấy mùi vị nam tính duy nhất từ trên người anh. Khi mắt thấy cự vật kia bị anh thao túng muốn đụng tới nụ hoa mình, cô cũng vội vàng nghiêng đầu lựa chọn cách không nhìn tới nó.

Nhưng con mắt không nhìn không có

Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,nghĩa là thân thể không nhìn. Ngược lại thân thể lại có cảm giác rất chân thực, anh nóng rực vui đùa khiến nụ hoa cô cương cứng lên. Cô hít một ngụm khí lạnh, toàn thân nổi lên một tầng run rẩy.

“Sao lại không thèm nhìn anh? Tình cảm của anh rất chân thực như vậy, anh cũng không chịu nổi em lại tùy ý hôn môi và ôm anh như vậy.”

“Không, không.”

“Em hối hận rồi sao, em sợ sao?”

“Hay là nói em đang rất hưởng thụ đây?” Anh vuốt mặt cô, đưa một ngón tay cái vào trong khoe miệng cô, ép buộc cô mở khoang miệng mình, đồng thời cũng làm cho cô nhìn anh.

Lâm Đại Dung cắn môi, anh đang cố ý làm cho cô sợ, làm cho cô lùi bước nhưng cô không muốn vậy. Cô dùng tay nâng bầu ngực của chính mình, bụng cũng chướng lên, lại tiếp tục dùng tay đem bầu ngực tập trung kẹp chặt lấy cự vật to lớn của anh, lại từ từ chậm rãi thả xuống.

Tào Đông Minh thấp giọng kêu rên, lại cố gắng che lấp tâm tình kinh ngạc trong lòng mình. Anh khoan khoái thở dài bên tai cô, thậm chí anh còn ma sát giữa hai chân khiến mật dịch cũng tuôn ra thấm ướt cả ghế sofa.

“Chặt quá đúng không? Anh lại cảm thấy rất vừa vặn.” Anh uy hiếp muốn dùng sức đè lại mông của cô và chuẩn bị mạnh mẽ tiến vào “Rõ ràng là em không yêu anh nhưng tại sao anh lại cảm thấy giống như người vứt bỏ em là anh? Thân thể không tốt thì thế nào, có người vừa sinh ra đã bị què chân cụt tay, lẽ nào bởi vì như vậy mà cả đời họ sẽ không được ai yêu thương sao?”

“Ừm... Ừ a!” Cô hơi cử động bầu ngực mình đang bị anh nắm trong lòng bàn tay “Không phải, chuyện đó không giống nhau, a...”

“Vậy trên thế gian này có biết bao nhiêu người yêu nhau, làm sao em biết em sẽ không phải là một trong số những người đó? ”

“Không đâu, sẽ không phải là em.”

“Tại sao em có thể khẳng định như vậy?”

“Bởi vì em yêu anh, vì lẽ đó sẽ không phải là em.”

Nghe được câu này, thân thể Tào Đông Minh cứng lại một hồi, một niềm vui to lớn đang len lỏi vào thân thể anh khiến dự vọng trong cô thể anh dâng trào đến mức không thể kiềm chế được.

Cô yêu anh? Tào Đông Minh chỉ lo bởi vì tâm tình mình quá kích động lại nghe nhầm. Lúc Lâm Đại Dung xui lơ muốn ngã xuống thì anh đỡ lấy cô, cũng không để ý thân thể cô mảnh mai như vậy, anh nắm bờ vai cô lắc lư một hồi.

“Em yêu anh sao? Đại Dung, em hãy nói lại lần nữa đi, không đúng, nói thêm mấy lần nữa đi.”

Tuy thân thể bị anh dẫn dắt đến muốn ngất xỉu ngay tại chỗ nhưng Lâm Đại Dung vẫn miễn cưỡng duỗi hai tay ra, ôm quanh cổ anh, ghé vào lỗ tai anh nói: “Đúng, em yêu anh. Vì vậy em xác định

Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,mình sẽ không bao giờ cảm thấy phiền chán anh. Thế nhưng anh lại chính là người vô cùng thiện lương đơn thuần muốn chịu trách nhiệm. Và cũng bởi vì em rất yêu anh nên anh cũng quyết định yêu em. Điều đó cũng không phải ý của anh nên kết quả như thế này em thực sự không muốn.”

“Sao em lại muốn như vậy? Không phải anh nhất thời tâm huyết dâng trào mà Đại Dung, anh không phải loại người vô dụng, anh muốn làm gì thì sẽ lập tức làm được. Thực sự khi nghe mẹ em mắng anh, đuổi anh thì ngay cả một câu nói anh cũng không nói được, anh không có bất kỳ lý do gì có thể thuyết phục bà tin tưởng anh. Anh không biết làm cách nào có thể khiến bà giao em cho anh, anh thực sự mới cảm thấy lúc đó mình đã vô dụng đến chừng nào. ”

Tào Đông Minh muốn cô nhìn mình “Là em đã cho anh mục tiêu, anh đã cố gắng vì em, vì tương lai của chúng ta. Anh cũng không cảm thấy khổ cực chút nào, ngược lại trong lòng tràn đầy hạnh phúc, anh cảm thấy nếu như đi cùng với em thì anh sẽ càng thêm yêu em, cũng sẽ càng thêm yêu thích chính mình. Anh thích vì em mà tự cố gắng chính mình nhưng trong lòng em lại vẫn cứ hoài nghi anh. ”

“Hiện tại em đã không thể suy nghĩ thêm gì nữa, con người vốn thay đổi khó lường. Ngoài miệng em nói mình đã hiểu nhưng thực ra em chỉ là không dám đối diện trước bệnh tật của mình mà thôi. Em trốn tránh tiếp xúc với người khác cũng là vì không muốn đối diện với bệnh tình của mình, chỉ muốn sống qua ngày,

chỉ muốn sống cuộc đời còn lại thanh thản như thế. Thế nhưng anh lại nhiều lần em, em thực sự đã nghĩ mình có thể hay không nên cố gắng một lần nữa, chỉ cần anh còn cần em, còn muốn em.”

“Anh vẫn muốn người, mà sao lại là chỉ muốn em thôi? Là em vẫn không cần anh, lại còn cùng gã Tử Uy kia...”

“Đừng nhắc đến anh ta, anh ấy sẽ không xuất hiện nữa.” Lâm Đại Dung suy nghĩ một chút, từ từ nói cho anh biết mối giao dịch giữa mình và Tử Uy.

Tào Đông Minh nghe xong, tim đập liên hồi như thiên lôi giáng thế. Trời ạ, nếu như anh thật sự từ bỏ cô, anh cũng không thể tưởng tượng nổi sau này mình sẽ có kết cục ra sao nữa “Sao em lại có thể cho anh ta tiền? Chính anh ta đã hại em ra nông nổi như thế này mà.”

Lâm Đại Dung nở nụ cười, khịt khịt mũi nhìn anh: “Em mới sẽ không cho anh tiền, đó là tiền ba mẹ em khổ cực buôn bán mới có được nên em sẽ không cho loại người như vậy. Đến lúc đó, chỉ cần em không chấp nhận là xong, anh ta có thể làm gì được em?”

Tào Đông Minh trừng mắt nhìn cô “Đại Dung, em...”

“Hơn nữa em phát bệnh là bởi vì bệnh trạng đột nhiên sản sinh thêm nhiều phản ứng, khi đó vừa lúc qua lại với anh ta nên mọi người vẫn nghĩ rằng em vì anh ta đau khổ chứ thực ra xưa nay em chưa hề đau khổ vì anh ta.” Cô nói tiếp: “Giống như anh nói, trái tim của em cũng không yếu ớt như vậy, nếu như nó đau thì cũng chỉ vì anh mà đau. Đông Minh, em đã suy nghĩ kỹ, nếu như anh trở về tìm em, vậy em cũng đồng ý vì anh đánh cược nửa cuối cuộc đời của em, không biết hiện tại anh vẫn còn muốn đến đây nói tạm biệt với em không?”

Tào Đông Minh lại ôm cô vào lòng, ôm chặt cô, xoa xoa mái tóc của cô, chặt đến nỗi cô cũng không thể thở nổi.

“Đáp án này do em quyết định, bởi vì em đã cố tình ném anh quá nhiều lần nên anh cũng không dám lại làm chủ cho mình. Ngược lại mọi chuyện sau này anh sẽ để em làm chủ, em hãy tập làm quen với tình trạng này đi thôi.”

“Thật không?” Lâm Đại Dung xoa nhẹ lên đầu anh, đau lòng anh đã làm tất cả vì cô. Con người có những thời điểm để có những quyết định quan trọng nhất trong đời mình và cô cũng quyết định cùng anh sánh bước bên nhau, cũng sẵn sàng mở lòng mình ra “Đông Minh, em sẽ yêu anh thật nhiều, sau này cũng sẽ đối xử với anh thật tốt.”

“Vậy thì quá tuyệt rồi.” Tào Đông Minh cười khổ, lần đầu tiên anh biết rơi lệ.

Điều khiến Lâm Đại Dung tò mò nhất chính là làm sao anh lại có thể khiến mẹ cô đồng ý cùng đứng trên một chiến tuyến với mình?

Quả thật Tào Đông Minh cảm thấy thật khó khăn, rất thật không tiện, nhìn thấy gã Tử Uy là một con người xấu xa, anh liền từ một công tử bột lột xác thành một thanh niên chín chắn. Hơn nữa anh lại chân thành nói với mẹ Lâm rằng anh sẽ làm bà yên tâm. Vì vậy, lần này anh về nhà để nhờ ba mình liên hệ với người giáo sư ngành y kia cứu chữa giúp, đồng thời vừa nói anh cũng quỳ xuống cầu khẩn bà.

27. Chương 10-3

Edit: Sóc Là Ta

Anh muốn nghiên cứu thêm về khoa tim mạch, còn muốn thi lấy bằng bác sĩ. Đối với anh, chuyện của gia tộc cũng không có quan hệ gì với mình nhưng tám bằng kia lại có ý nghĩa rất phi phàm. Anh phải tự tin an ủi người phụ nữ của mình và người thân của cô rằng anh muốn chăm sóc cô, yêu thương cô, chịu đựng cô.

“Đại Dung, có thể hiện tại anh cũng còn chưa khiến em đủ tin cậy vào anh nhưng anh sẽ không thể chờ đợi đến ngày đó. Vậy ngày mai em hãy đồng ý theo anh cùng trở về nhà được không? Trước đó anh cũng đã thưa với ba mẹ mình rằng sẽ dẫn em về ra mắt bọn họ rồi mà bọn họ cũng rất muốn gặp em. Họ muốn xem vị tiên nữ nào lại lợi hại đến như vậy, có thể thu phục đứa con trai ngỗ nghịch của bọn họ. Nói ra điều này, anh cũng cảm thấy thật sự rất mất mặt đấy.”

“Được.”

“Cái gì?”

“Em sẽ cùng đi với anh về nhà, không phải mẹ em đã lấy giá gấp đôi cho anh sao? Đó là bà chỉ thử lòng anh thôi, bởi vì bà biết ngày hôm nay anh đến đây, bà cũng không thể giữ em lại được.”

Tào Đông Minh hít sâu một hơi “Thì ra là như vậy, xem ra anh đã tặng hoa sai người.”

Có thể tương lai còn có nhiều khó khăn hơn đang chờ bọn họ nhưng dù sao hai người đều cố gắng vẫn còn hơn một người chịu đựng. Hai người yêu nhau, cùng sát cánh bên nhau, cùng vui vẻ hạnh phúc bên nhau thì tại sao lại muốn từ chối đây?

Năm năm sau.

Lâm Đại Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, trời mưa to như trút nước, mọi đứa trẻ đều được ba mẹ chúng đón về nhà, còn cô cũng đang chuẩn bị đồ đạc để tan ca.

Ngoài sân, mưa vẫn rất lớn nhưng cô cũng không lo lắng cho mình bởi vì bên cạnh chiếc xe quen thuộc kia vẫn có một Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n, người trung thành đứng ở nơi đó chờ cô.

Sau khi lên xe, âm nhạc bên trong xe phát ra nhẹ nhàng, một bàn tay lớn xoa đỉnh đầu của cô, sau đó lại mạnh tay vò đầu cô.

“Trời mưa rất to, anh nên xuống xe đón em chứ.” Tào Đông Minh quay về đỉnh đầu của cô nói.

“Anh đừng như vậy, anh như vậy giống như thật sự biến thành quản gia của em, em lại bị đồng nghiệp chế nhạo thôi.” Lâm Đại Dung vội vã ngăn cản anh “Ngày hôm nay còn bị đồng nghiệp trêu rằng anh đối xử với em giống như đối xử với một đứa trẻ vậy, còn cười em rằng em không có thời gian riêng tư.” Tuy rằng mỗi ngày được chồng đưa đón đi làm là điều mà mọi phụ nữ đều ao ước nhưng nếu như liên tiếp đưa đón trong năm năm thì...

“Thời gian riêng tư sao? Đâu phải anh không cho em đi chơi cùng bạn bè, còn muốn thời gian riêng tư sao?” Tào Đông Minh không vui nói: “Ngược lại anh cũng tiện đường đến nhà trẻ, chỉ thuận tiện đưa đón em thì có quan hệ gì đến bọn họ, em không cần để ý tới bọn họ.”

“Rõ ràng là bởi vì tiện đường nên anh mới đưa em đi làm.” Lâm Đại Dung chỉ dám lặng lẽ nói theo bởi vì nếu cô có nói nhiều hơn nữa thì anh cũng sẽ không nghe. Hơn nữa mỗi lần nhắc đến chuyện này thì anh đều tức giận.

“Có gì đặc biệt sao? Chuyện công ty cũng khá bận bịu nhưng mỗi ngày anh chỉ cần được đưa đón em là anh cảm thấy mãn nguyện rồi. Tại sao lại là lãng phí?” Quả nhiên Tào Đông Minh tức giận rồi “Lúc trước ba mẹ anh muốn em đến giúp đỡ chuyện công ty mà em lại cố ý đòi phải làm giáo viên ở nhà trẻ, em không biết anh đã đau khổ bao nhiêu. Cả ngày anh chỉ có cơ hội như thế này để được gặp em thôi, thế nhưng em lại chê anh phiền phức.”

“Em không hiểu về chuyện của công ty thì em có thể giúp đỡ được gì?” Cô nhìn đáng vẻ vô cùng đau khổ của anh, thầm nghĩ gặp nhau năm năm rồi mà anh còn không chán sao?

Trong năm năm này, quả nhiên anh đã đặt ra mục tiêu cho chính mình như vậy. Ba mẹ anh cũng đều nói anh như biến thành người khác vậy nhưng tại sao cô cứ cảm thấy cái gọi là “Mục tiêu” từ đầu đến cuối lại không có cảm giác chân thực.

Đang lúc cô vẫn chưa có cảm giác chân thực, anh đã đạt được bằng bác sĩ, ba anh cũng yên lòng để anh tiếp quản công ty. Anh cũng mua nhà riêng cho mình, phát thiệp cưới cho ba mẹ cô, cuối cùng mới cầu hôn với cô.

Cô thuận tình thuận lý gả cho anh, vốn tưởng rằng cuộc sống hôn nhân sẽ làm cô tìm được cảm giác chân thực nhưng sau khi trải qua hôn nhân, cô lại có cảm giác mình như đang sống trong giấc mộng, chớp mắt một cái lại trải qua năm năm mà bọn họ cũng có một con gái một tuổi.

Cô cảm thấy rất hổ thẹn với anh, một lòng muốn sinh ra bảo bối cho anh nhưng Tào Đông Minh lại không cho. Với lý do bệnh tình của cô đang rất ổn định, anh nói anh không muốn mạo hiểm như vậy, còn cô vẫn cứ một mực kiên trì khuyên anh. Cuối cùng anh nhượng bộ dẫn cô đến cô nhi viện, vô tình gặp phải một đứa trẻ sơ sinh và quyết định nuôi đứa bé đó, còn đặt tên cho đứa trẻ là Giai Giai.

Ba mẹ Tào Đông Minh lại rất yêu thích đứa bé kia, Lâm Đại Dung vốn là muốn tự mình nuôi nó nhưng lại bị ba mẹ suốt ngày mượn đi chơi, mượn không trả. Cuối cùng, cô phải xin đi làm ở nhà trẻ, không muốn ở nhà rảnh rỗi, cũng là muốn che lấp đi cảm giác không chân thực kia.

Trong lúc cô đang suy nghĩ lung tung, xe quẹo sang một con đường khác, lúc này Lâm Đại Dung mới phục hồi tinh thần lại, nhận ra đường này không phải đường về nhà “Anh muốn đi đâu?”

“Em cảm thấy ngày hôm nay nên đi đâu?” Tào Đông Minh vui vẻ hỏi.

“Hôm nay là thứ sáu, chúng ta nên đi đón Giai Giai về nhà.” Cuối tuần một nhà ba người sum vầy bên nhau, đây là cơ hội hiếm có, thật vất vả mới tranh thủ có được.

“Hiện tại Giai Giai rất vui vẻ, ba mẹ chúng ta sẽ không chịu cho nó trở về đâu. Hay em cho nó ở đó một lúc nữa, tiện thể em cũng suy nghĩ xem ngày hôm nay là ngày gì.” Tào Đông Minh không chút vội vã nói.

Lâm Đại Dung trái lo phải nghĩ, hôm nay không phải ngày kỷ niệm cầu hôn, không phải ngày kỷ niệm kết hôn, không phải ngày kỷ niệm bọn họ quen nhau, càng không phải sinh nhật ai... Cuối cùng cô không nghĩ ra được.

“Thật là làm cho người khác đau lòng, ngày quan trọng như vậy mà lại không nhớ ra được, anh còn đặt trước nhà hàng rồi.” Tào Đông Minh vui vẻ nói: “Ngày hôm nay là ngày kỷ niệm đêm đầu tiên của chúng ta.”

Lâm Đại Dung dùng một quyền đánh anh đến nỗi khiến anh suýt chút nữa không cầm chặt tay lái.

“Tại sao đến mỗi thứ sáu là anh sẽ nghĩ ra những ngày kỷ niệm quái lạ này?” Không biết tại sao khi nói đến vấn đề này thì Lâm Đại Dung lại thẹn thùng, dù gì đi nữa bọn họ đều là vợ chồng rồi.

Tào Đông Minh oan ức lên án: “Anh còn có cách gì nữa đây. Từ khi có Giai Giai, tâm tư của em đều không đặt vào anh. Bình thường anh phải đi làm, thật vất vả lắm ngày mai mới có thể nghỉ ngơi mà em lại muốn chơi cùng tiểu quỷ kia. Tối nay là đêm tự do hiếm thấy, em cũng không muốn cùng anh ăn một bữa cơm lãng mạn sao?”

“Em không như vậy.”

“Em chính là muốn như vậy, người ta sẽ thỉnh thoảng ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn. Còn anh, anh lại không có bất cứ kỷ niệm nào lãng mạn với em, anh muốn bù đắp mà em lại không để ý tới anh. Em nhìn đi, em đã cảm thấy phiền chán với anh rồi.”

“Ai nói chúng ta không có kỷ niệm lãng mạn, nói thí dụ như ở...” Lâm Đại Dung nói quanh co nửa ngày, cuối cùng cũng chen vào một ví dụ “Lần trước ở nghĩa trang còn có pháo hoa nữa, em sẽ không bao giờ cảm thấy anh phiền chán, vĩnh viễn không bao giờ như vậy.”

“Ai biết có phải là thật hay không, rõ ràng em cần đứa trẻ hơn anh mà.” Tào Đông Minh được voi đòi tiên, hy vọng có thể nghe cô nói ra nhiều câu bảo đảm hơn.

“Ngày hôm nay dưới trời mưa to sao?”

“Vừa lúc chúng ta cũng có thể xem múa.” Miệng lưỡi Tào Đông Minh càng ngày càng dẻo “Hơn nữa còn là một ngày kỷ niệm đáng nhớ.”

“Được rồi, được rồi.” Lâm Đại Dung đỡ trán, đáy lòng lại len lén cười. Loại người như anh cũng có lúc muốn dính chặt người khác không buông đây “Nói thật, anh có hối hận khi cưới em không?”

“Nếu em chịu cùng anh ăn cơm thì anh không hối hận.”

Lâm Đại Dung đánh cho anh một quyền “Em đã đồng ý, cùng anh ăn cơm rồi, có ánh nến bữa tối, vậy có phải anh đã chuẩn bị hoa hồng luôn rồi không?”

“Đương nhiên là đã chuẩn bị.” Tào Đông Minh rất đặc ý “Hơn nữa anh chỉ có thể tặng em hoa hồng đỏ, cũng sẽ không bao giờ lại tặng em hoa hồng vàng nữa. Em hỏi anh có hối hận không, vậy em hối hận sao?”

Không tặng hoa hồng vàng nữa cũng có nghĩa là anh sẽ không bao giờ nói chia tay với cô sao? Hay là nói anh sẽ không bao giờ làm ra những chuyện có lỗi với cô?

Tâm tư Lâm Đại Dung lập tức mềm nhũn, tuy rằng vẫn lơ lửng giữa trời nhưng chỉ dăm ba câu và những động tác mềm dẻo của anh cũng đủ khiến nỗi lòng lo lắng của cô bị hạnh phúc lấp kín.

“Em biết không? Tuy rằng chúng ta ở cùng nhau năm năm nhưng từ đầu đến cuối anh đều cảm thấy tháng ngày trải qua quá nhanh, quá không chân thực. Anh luôn suy nghĩ mọi cách để thân mật với em một chút, lòng luôn lo sợ nếu sợ ý một chút sẽ bị em rời khỏi anh.” Tào Đông Minh nhún vai một cái, “Cho dù em cảm thấy anh rất phiền cũng được nhưng anh sẽ luôn nắm em rất chặt, rất chặt.”

Cô nở nụ cười, cười đến nỗi khuôn mặt Tào Đông Minh chợt đỏ hồng vì thẹn thùng. Ngay lúc anh đang thẹn quá thành giận thì cô lại nắm chặt gương mặt anh bóp một cái.

“Đau quá, vậy mà còn muốn ngược đãi anh?”

“Không, em chỉ muốn giúp anh xác nhận rằng đây có phải là sự thực hay không thôi.”

Thực ra cũng không phải chỉ có mình cô có cảm giác này, người đang hạnh phúc vốn sẽ cảm thấy không chân thực. Điều này chính là vì họ sợ hạnh phúc biến mất, sợ mất đi hạnh phúc, cho nên trái tim mới lơ lửng, mới cảm thấy không chân thực đây.

Nói như vậy loại cảm giác cũng thật rất tốt đẹp, điều này nói rõ bọn họ sợ mất đi đối phương, nói rõ bọn họ hiện tại đều rất hạnh phúc. Thế nhưng chuyện như vậy chỉ cần một mình cô biết là được rồi, nếu không anh sẽ muốn được vui đùa tiên.

“Đông Minh, gả cho anh, em sẽ không hối hận.”

“Phí lời, anh là Tào Đông Minh nha.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-luong-thien-cua-anh>